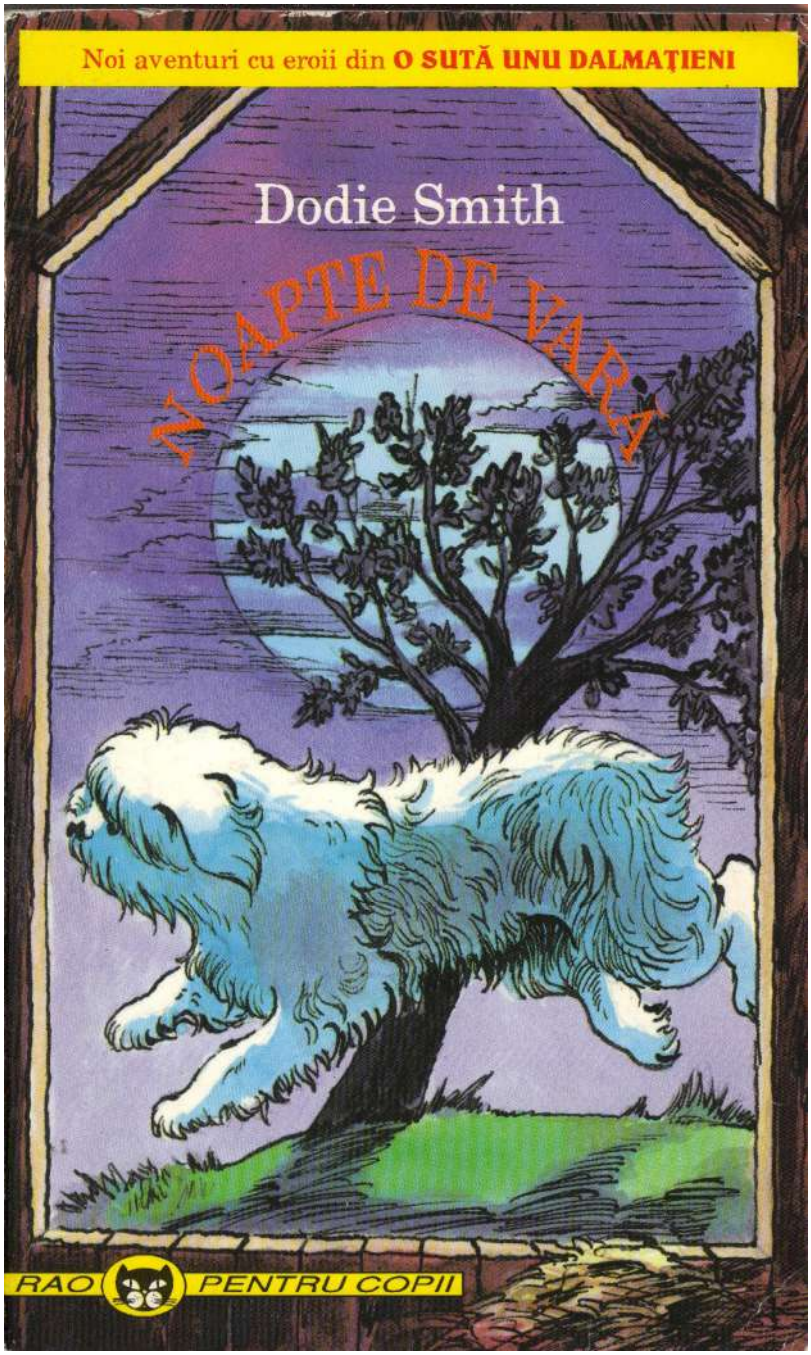

NOAPTE DE VARĂ
DODIE SMITH

Noapte de vară, continuarea poveştii 101 dalmaţieni, povesteşte aventurile ulterioare ale câinilor obligaţi să preia prerogativele guvernamentale la Londra. O carte plină de poezie, deopotrivă de instructivă pentru cei mici şi pentru cei mari.

Cuprins

1. SOMNUL MISTERIOS 3
2. VESTI DE PE DOWNING STREET 8
3. CE ÎNSEAMNĂ „METAFIZIC" 14
4. MAREA CĂLĂTORIE 18
5. ŞEDINŢA DE GUVERN 24
6. VEȘTI DE LA ȚARĂ 32
7. HAINELE CARE ZĂNGĂNE 38
8. VOCEA 43
9. ÎNTRAFALGAR SQUARE 50
10. DE VORBĂ CU STELELE 54
11. CE RĂSPUNS? 61
12. LA ÎNTRECERE CU SOARELE 66

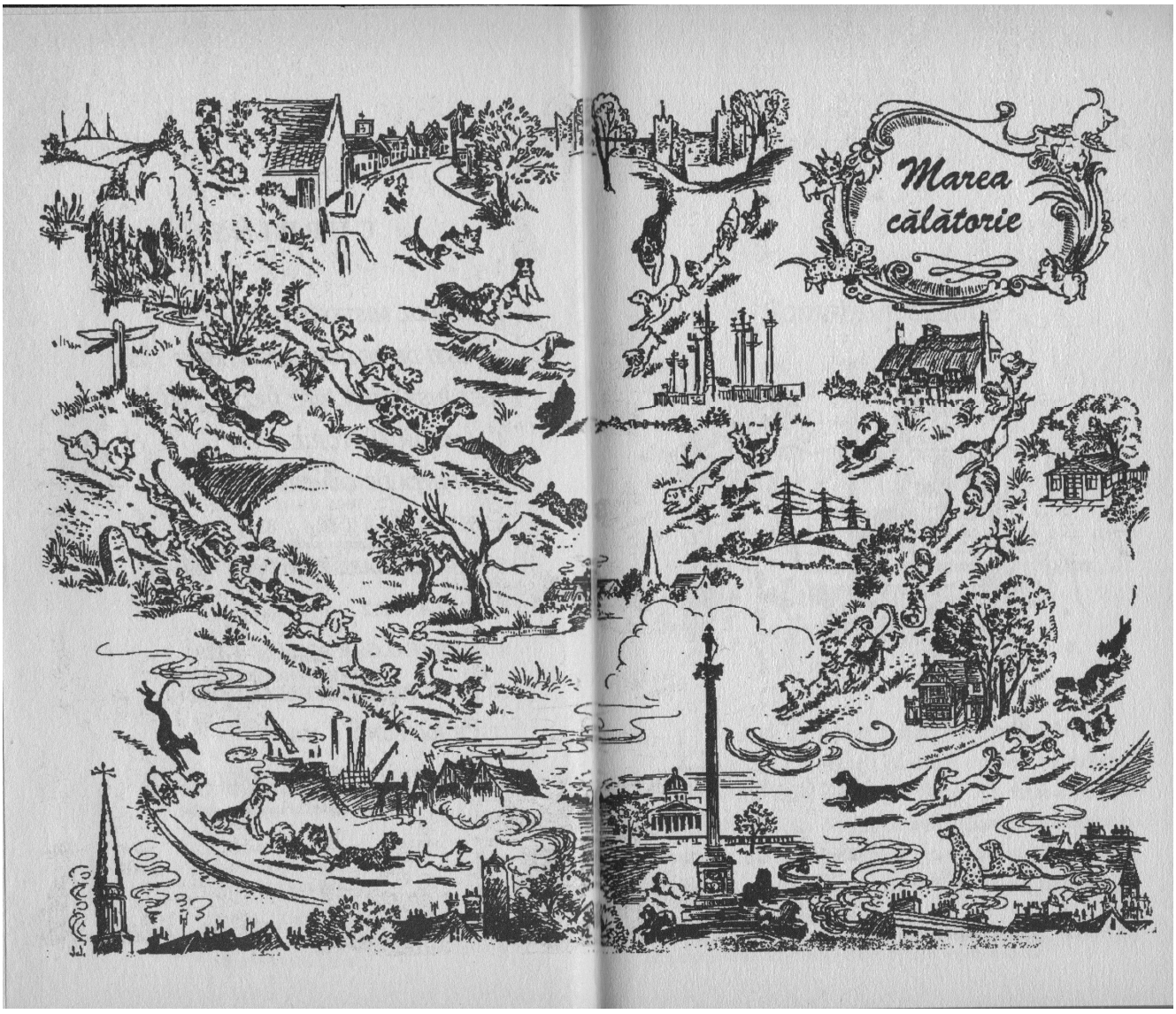

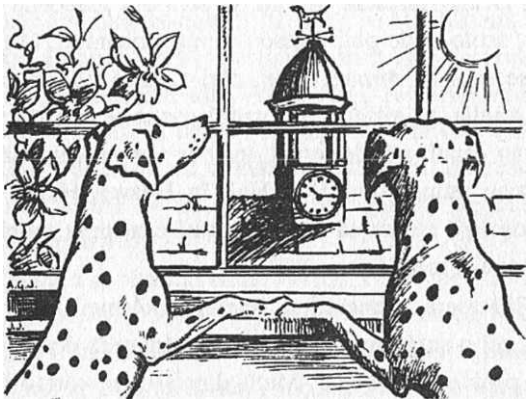

1. SOMNUL MISTERIOS

La Suffolk, nu demult, locuiau o sută unu dalmaţieni, ale căror aventuri[1] cîndva îi ţinuseră cu sufletul la gură pe toţi cîinii din Anglia. Atunci, o femeie rea, pe numele său Cruella de Vil, avusese ideea să înfiinţeze o crescătorie de cîini dalmaţieni pentru blană. Ca urmare, încuiase nouăzeci şi şapte de pui de dalmaţian într—un conac singuratic de ţară, numit Hell Hall, şi plănuia să confecţioneze haine de blană din pieile lor.

Cincisprezece dintre aceştia erau puii lui Pongo şi ai lui Missis, o tînără pereche de dalmaţieni proaspăt căsătoriţi, care locuiau pe atunci la Londra împreună cu o tînără pereche de oameni, domnul şi doamna Dearly. Pongo şi Missis salvaseră toţi puii de la Hell Hall şi îi aduseseră acasă la familia Dearly. în cele din urmă însă, soţii Dearly fuseseră nevoiţi să se mute înapoi la Hell Hall, acolo unde puii fuseseră ţinuţi prizonieri. Conacul fusese scos la vînzare ieftin, căci Cruella de Vil fugise din Anglia. Şi astfel, mult urîtul conac se transformase într—un cămin atît de fericit, încît se vorbea chiar să i se schimbe numele din Hell Hall în Heaven Hall[2]. Soţii Dearly însă ziceau că locul e totuşi cam prea zgomotos pentru a—şi merita numele de rai.

Existaseră, desigur, şi unele probleme. în primul rînd, cei o sută unu dalmaţieni nu rămaseră doar o sută unu prea multă vreme. Mulţi dintre ei se căsătoriră şi avură la rîndul lor pui. Iar domnul Dearly (care era foarte bun la matematică) prevedea deja momentul cînd la conac vor locui nu o sută, ci o mie unu dalmaţieni — ba poate chiar mai mulţi. Oricît ar fi fost de încăpător Hell Hall şi oricît de întinse grădinile sale, tot nu era loc destul pentru un număr atît de mare de locatari. Cu toate acestea, nici domnul şi nici doamna Dearly nu avură inima să se despartă de vreunul dintre dalmaţieni.

Şi tocmai atunci un lucru minunat se întîmplă. Cîţiva dintre dalmaţieni dădură clar de înţeles că doresc să iasă în lume. încercau necontenit să se caţăre peste zidul cel înalt care împrejmuia conacul sau să se strecoare prin grilajul porţilor înalte de fier. Şi, în plus, se arătau viu interesaţi de orice vînzător ambulant care se întîmplă să oprească la conac. Soţii Dearly înţeleseră atunci că purtarea lor nu se datora numai pasiunii pentru aventură, ci şi unei dorinţe reale din partea dalmaţienilor de a—şi găsi propriii lor oameni, oricît de mult se străduiseră, soţii Dearly nu putuseră să aparţină în mod egal fiecărui dalmaţian de la Hell Hall). Astfel stînd lucrurile, domnul Dearly se hotărî să dea un anunţ la ziar în care scria că la Hell Hall există un număr de dalmaţieni interesaţi să adopte oameni — cu condiţia, desigur, să se găsească oamenii potriviţi.

Urmare a acestui anunţ, primiră zeci de solicitări, căci dalmaţienii deveniseră vestiţi din vremea Marelui Furt de Cîini. Domnul Dearly fu nevoit deci să deschidă un motel în satul învecinat, unde solicitanţii puteau sta pe perioada instrucţiei lor, pînă ce erau adoptaţi de vreunul dintre dalmaţieni. Şi astfel, mulţi dintre cîinii de la Hell Hall îşi găsiseră un cămin propriu peste tot în Anglia. Cererea era însă întotdeauna mai mare decît oferta, căci soţilor Dearly le plăcea întotdeauna să păstreze cel puţin o sută

1Povestite în volumul *O suta unu dalmaţieni* al aceleiaşi autoare. în prezenta poveste se fac dese referiri la acest volum anterior.
2 *Hell Hall* = Conacul Iadului; *Heaven Hall* = Conacul Raiului (engl.).

unu dalmaţieni la Hell Hall. Desigur că nimic nu i—ar fi putut determina pe Pongo ori pe Missis să—şi părăsească stăpînii, iar dintre puii lor numai unul singur ieşise în lume devenind de altfel cel mai vestit dalmaţian din ţară. Mai multe despre el însă vom afla mai tîrziu.

Împreună cu soţii Dearly, la Hell Hall, mai locuia şi perechea de dalmaţieni cu pete roşcate, Prince şi Perdita, ca şi o familie de pisici persane albe. Una dintre acestea fugise de la Cruella de Vil şi se căsătorise la scurt timp după aceea. împreună cu soţul ei avusese mai multe rînduri de pui absolut minunaţi, care fuseseră daţi în familii dintre cele mai bune.

La Hell Hall, împreună cu soţii Dearly, mai locuiau şi Nanny Cook şi Nanny Butler, cele două dădace care aveau grijă de toată lumea. Acestea fiind spuse, putem acum să ne începem povestirea.

Într—o dimineaţă însorită de miez de vară, Pongo se trezi cu sentimentul vinovat că dormise mai mult decît era îngăduit. Dar dacă era adevărat, cel puţin nu era singurul. Toţi cei care—şi aveau culcuşul, ca şi el, în dormitorul spaţios şi aerisit păţiseră la fel. în spatele lui, scumpa lui soţie Missis dormea adînc cuibărită în coşul ei. O lăbuţă elegantă, pătată cu negru, îi zvîcnea uşor. Cele două pisici dormeau neîntoarse. Soţii Dearly dormeau în dormitorul lor, iar de jos, din fostele grajduri în care erau amenajate acum coteţe primitoare, nu se auzea nici cel mai mic lătrat ori schelălăit. Dacă era într—adevăr atît de tîrziu pe cît avea Pongo sentimentul că este, pînă acum de jos ar fi răzbătut un vacarm infernal.

Pongo se relaxa, se întinse şi, cum nu mai simţea dorinţa să doarmă, hotărî să enumere în gînd toate lucrurile bune de care—i era plină viaţa. Ideea îi venise de la o întîmplare de cu o seară înainte. împreună cu ceilalţi ieşise la plimbare cu soţii Dearly şi, după ce dalmaţienii care dormeau în coteţe şi în bucătărie îşi primiseră biscuitul de noapte bună şi fuseseră duşi la culcare, Pongo şi Missis, Prince şi Perdita ieşiseră din nou cu soţii Dearly să mai dea o ultimă raită tîrzie pe sub lumina stelelor. Pongo fusese încîntat să afle cu acest prilej că una dintre stelele care străluceau pe cerul nopţii de vară se numeşte Steaua Cîinelui.

—Întotdeauna în perioada asta a anului străluceşte deosebit de puternic, zisese domnul Dearly. Şi de—altfel zilele astea sînt cunoscute sub numele de Zilele Cîinelui.

—Din pricina stelei? întrebase doamna Dearly.

—Presupun că da. Ştiu doar că vechii romani credeau că Steaua Cîinelui, Sirius, care răsare o dată cu soarele — cu toate că nimeni nu o vede în timpul zilei — îşi uneşte strălucirea cu a lui şi face ca vremea în perioada asta a anului să fie deosebit de fierbinte.

—Credinţa asta se verifică pe deplin anul ăsta, zisese doamna Dearly. Iar steaua este într—adevăr foarte strălucitoare

Lui Pongo îi răsărise atunci în minte amintirea unei alte stele care—l călăuzise cîndva, într—o perioadă a anului, cînd era departe de a fi cald. îşi aminti de acel Ajun de Crăciun foarte, foarte geros, cînd el şi cu Missis evadaseră cu toţi puii de la Hell Hall şi erau cu ei în drum spre Londra. Cît de cumplite fuseseră clipele acelea cînd Cruella de Vil îi urmărise în limuzina ei vărgată în alb şi negru! Totul se sfîrşise cu bine în cele din urmă şi, de atunci, nu mai existase nici un pericol căruia Pongo să trebuiască să—i facă faţă. Plimbîndu—se pe sub cerul înstelat, Pongo îşi zisese că ar trebui să mulţumească mai des pentru lucrurile bune din viaţa lui. Şi acuma, stînd treaz în coşul său, era întocmai ce se hotărî să facă.

Putea întotdeauna fi sigur de hrană, de căldură, de ocrotire şi — mai important decît orice — de dragoste (cu toate că un cîine flămînd nu poate supravieţui numai cu dragoste). Ce—şi putea dori mai mult? De ce oare, se întrebă el atunci, îl încerca uneori un mic sentiment de nemulţumire? Care să fi fost motivul? Viaţa la Hell Hall nu era plictisitoare; existau o mulţime de distracţii. Aveau balansoare, leagăne, nişte căluşei minunaţi, un mic tobogan de apă care dădea în bazinul din faţa casei. Se închiriau uneori două autocare şi mergeau cu toţii în excursie. Şi cu toate acestea, nu se simţea el oare puţin... nostalgic? Ba da. I se întîmplă de fiecare dată cînd îl urmărea pe vreunul dintre dalmaţienii tineri şi nerăbdători cum îşi conduce mîndru omul ales prin porţile înalte de la Hell Hall, timp în care cei rămaşi acasă se aliniau de o parte şi de alta şi—l petreceau lătrînd. Chiar şi acum îşi dădu seama că se simte la fel. Şi încă destul de mult.

Doamne păzeşte! Ce gînduri îi treceau prin minte tocmai cînd voia să mulţumească pentru lucrurile bune pe care le avea! Şi nici măcar nu era adevărat! Nici prin cap nu—i trecea să—i părăsească pe domnul şi pe doamna Dearly, care—i erau atît de dragi! Şi nu era nostalgic! Era un cîine cu desăvîrşire fericit, aşteptînd începerea unei alte zile la fel de fericite! Şi chiar aşa — de ce oare nu mai începea odată

ziua? Nu mai avea nimeni de gînd să se trezească în afară de el?

Chiar atunci auzi orologiul de la grajd bătînd sfertul de oră. Soţii Dearly se trezeau întotdeauna la şapte şi jumătate, aşa încît Pongo îşi zise că era probabil şapte şi un sfert. Şi totuşi... nu putea fi atît de devreme — soarele era prea sus. Pongo îl putea vedea printr—una din ferestrele larg deschise. Noaptea fusese atît de caldă, încît soţii Dearly dormiseră cu draperiile trase.

Sări în picioare, fugi la geam şi privi afară la ceas. Apoi, abia crezîndu—şi ochilor, o trezi în grabă pe Missis cu ceea ce se voia un sărut, dar care fu mai degrabă o bufnitură pe nas.

—Of! Am dormit prea mult? întrebă aceasta de îndată ce se trezi.

—Da, şi nu eşti singura, îi răspunse Pongo. Ai putea să—mi spui cît crezi tu că arată ceasul de la grajd?

—Cu plăcere, răspunse Missis fericită. Era foarte mîndră că putea citi ceasul şi îşi dorea ca toţi cei care nu ştiau să o întrebe mai des. Dar nu o făceau, pentru că Missis încurca întotdeauna limbile ceasului. Acum, după ce privi lung şi atent zise:

—E fie zece si un sfert, fie trei fără zece.

—E zece şi un sfert, zise Pongo. E foarte tîrziu. De ce nu s—or fi trezit soţii Dearly?

Missis privi înspre ei îngrijorată.

—Crezi că sînt bolnavi?

—Arată foarte bine.

—Şi respiră adînc, îl completă Missis. Inspiră—expiră, inspiră—expiră. Respiră regulat. Doamna Dearly chiar zîmbeşte.

—Iar domnul Dearly e gata—gata să zîmbească şi el. Uite! Chiar zîmbeşte acum.

—Probabil că visează foarte frumos, zise Missis. E păcat să—i trezim, dar cred că nu avem încotro.

Tocmai atunci se treziră Prince şi Perdita şi li se spuse ce se întîmplă. Şi ei fură de părere că soţii Dearly trebuiau treziţi.

—Cu toate că nu le prea place să—i deranjăm, zise Pongo, care era deosebit de atent cu ceilalţi.

—Dar astăzi trebuie, adăugă Missis ferm. Jos, în coteţe, sînt două mămici care au nevoie de o porţie bună de lapte.

—Întocmai, întări Perdita. Le promisesem că le ajut să spele puii.

Perdita fusese întotdeauna foarte pricepută la spălat puii.

—Fără a pune la socoteală şi puii care au nevoie de micul dejun, zise Pongo. Nu înţeleg cum de nu—i aud schelălăind. Trebuie neapărat să—i deranjăm pe soţii Dearly. Dar o s—o facem cu blîndeţe.

Pongo şi Prince se apropiară de domnul Dearly, iar Missis şi Perdita de doamna Dearly. Toţi patru dalmaţienii lătrară mai întîi în şoaptă şi îi scuturară uşor de umeri.

Nici un rezultat.

Lătrară puţin mai tare şi îi scuturară puţin mai zdravăn. Tot nimic.

—Cred că e cazul să—i lingem pe faţă, zise Pongo. Oricît de mult îi iubeau, soţilor Dearly le displăcea cu desăvîrşire să fie linşi pe faţă şi o astfel de atenţie era menită să—i facă să sară brusc în capul oaselor. Dar nu astăzi. Domnul şi doamna Dearly continuară să doarmă netulburaţi — şi să zîmbească, după cum observă Pongo uşurat. Dacă nu—i puteau trezi, măcar era mulţumit că nu le stricaseră visele frumoase.

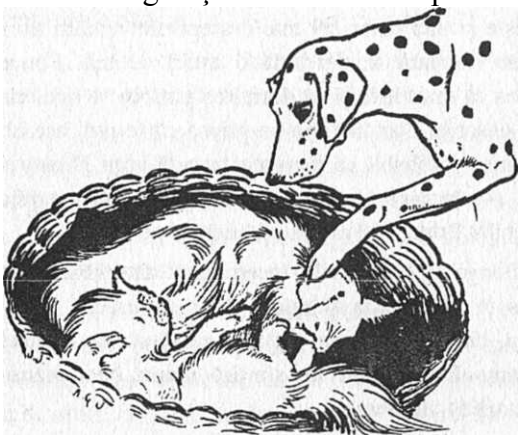

Tocmai atunci, Missis lovi din greşeală coşurile în care dormeau cele două pisici şi sări repede în lături. Oricît ar fi fost de blînde, pisicile erau mereu în gardă, gata să se apere. Nu era de mirare, dat fiind numărul atît de mare de cîini cu care trăiau sub acelaşi acoperiş. Missis, aşteptîndu—se ca acestea să sară în picioare, se pregăti să—şi ceară imediat scuze. Dar pisicile nu se clintiră.

—Ce ciudat, zise Missis.

Apoi, cu un gest de o supremă îndrăzneală, le îmboldi uşor cu vîrful labei. Pisicile îşi îndoiră uşor gheruţele, dar nu se treziră.

—Poate s—au trezit Nanny Butler şi Nanny Cook, zise Perdita. Să mergem să vedem?

—Dacă puteţi ieşi din cameră, spuse Pongo.

El se pricepea să ridice piedici şi să tragă zăvoare, dar usa de la dormitor avea un buton obişnuit care se roteşte şi nici chiar cel mai deştept dintre cîini nu ar fi putut vreodată să deschidă o astfel de uşă. Pongo se temea că erau închişi în dormitor pînă ce va veni cineva să—i descuie. Dar în timp ce privea către uşă, aceasta se deschise. Probabil că noaptea trecută soţii Dearly uitaseră s—o închidă bine, îşi zise el. Era singura explicaţie posibilă. Prince şi Perdita o zbughiră pe uşă.

Pongo şi Missis mai încercară o dată să—i trezească pe soţii Dearly, muşcîndu—i chiar de urechi — foarte blînd, dar totuşi destul de tare ca să simtă. Domnul si doamna Dearly însă nu simţiră nimic. Nici măcar nu încetară să zîmbească.

Missis se duse atunci la fereastră şi privi afară la dimineaţa însorită. După o clipă, zise:

—Pongo, te rog, vino aici şi ascultă.

Pongo veni lîngă ea şi ascultă, dar nu auzi nimic. îi spuse asta lui Missis. Dar Missis zise:

—Am vrut să spun să asculţi liniştea. Niciodată n—am auzit—o atît de tare.

—Nu cred că se poate aşa ceva, zise Pongo. Dar înţeleg foarte bine ce vrei să spui.

Ascultă din nou atent si dintr—o dată exclamă:

—Missis! Nu cîntă nici o pasăre!

—Întocmai, zise Missis. Şi cînd te gîndeşti cît de puţin luăm aminte la cîntecul păsărilor atunci cînd ele cîntă cu adevărat, iar astăzi...! E ciudat că un nezgomot poate face mai mult zgomot decît un zgomot.

Prince şi Perdita se înapoiară povestind că nu le—au putut trezi pe dădace.

—Cu toate că am încercat serios, zise Perdita. Ne—am suit pe ele şi am sărit în sus şi—n jos.

—Şi acum ce facem? întrebă Prince uitîndu—se cu însufleţire la Pongo. Prince era un cîine curajos şi inteligent, dar nu trăise niciodată aventurile pe care le cunoscuse Pongo şi de aceea era pregătit să—l accepte pe acesta drept conducător.

Dintr—o dată Pongo se simţi nesigur pe el. Nu mai fusese de mult pus în situaţia de a trebui să ia hotărîri importante. Mai era oare capabil s—o facă? Pentru o clipă se simţi... se simţi aproape prost — el care era vestit ca avînd una dintre minţile cele mai sclipitoare din lume!

Se scutură, la senzaţia de prostie adăugîndu—se acum şi cea de ameţeală. Dar era hotărît să nu se dea de gol.

—Trebuie să aflăm cît de departe se întinde somnul acesta misterios, vorbi el, încercînd să lase impresia că e stăpîn pe situaţie, Missis şi cu mine vom da o fugă pînă la fermă.

Adevărul era că voia să se sfătuiască cu bunul său prieten, bătrînul ciobănesc englezesc[3], cel mai înţelept cîine din cîţi cunoştea.

—N—ar fi mai bine să lătrăm înspre fermă şi să cîştigăm astfel timp? întrebă Missis.

—Nu, căci aşa o să trezim toţi cîinii de la Hell Hall şi toţi vor cere de mîncare, zise Pongo.

Sînt oameni care consideră că unui cîine îi este suficientă o singură masă pe zi, cu condiţia ca hrana să fie îndestulătoare. Soţii Dearly însă considerau că două mese pe zi fac viaţa unui cîine mult mai interesantă, şi drept urmare dalmaţienilor li se servea dimineaţa un mic dejun uşor şi după—amiaza tîrziu o masă de seară consistentă şi gustoasă. Puii, desigur, aveau nevoie de cel puţin cinci mese pe zi şi deja Missis începu să se neliniştească din pricina lor. îi sugeră lui Pongo să—i trezească ca să fie hrăniţi: cei mai mici de mamele lor, iar cei mai mărişori cu pîine şi lapte.

—Dar nu putem ajunge la lapte, zise Pongo. Nu pot să deschid uşa frigiderului. Mai tîrziu, o să mă străduiesc cu Prince să desfacem cutiile cu biscuiţi ca toţi dalmaţienii adulţi să poată mînca ceva. Dar pentru cei mici şi pentru mămicile cu pui o să avem nevoie de ajutor.

—Atunci am face bine să găsim acest ajutor, zise Missis.

Pongo îi lăsă instrucţiuni lui Prince.

—Dacă se trezesc ceilalţi, trebuie să le explicaţi ce se întîmplă şi să—i ţineţi cît se poate de calmi. Spuneţi—le că ne întoarcem repede. în caz de urgenţă, lătraţi înspre fermă şi cereţi un sfat. Aveţi grijă de

---

3Cea mai veche rasă de ctini de turmă de origine engleză, de talie mare, cu blană lungă şi abundentă, apreciat paznic şi însoţitor al copiilor.

domnul şi de doamna Dearly. Am încredere deplină în voi.

Prince arăta si se simţea deosebit de mîndru. El, cel de—al o sută unulea dalmaţian, îşi dorise adesea să fi fost parte din familie în acele zile pline de pericol cînd puii dispăruţi trebuiau găsiţi şi salvaţi. Şi era întotdeauna dornic să arate cît le era de recunoscător lui Pongo şi lui Missis pentru că—i împărţiseră pe soţii Dearly cu el şi cu Perdita.

—Contează pe mine, zise el dîrz.

—Şi pe Perdita, desigur, adăugă Missis atentă. Uneori găsea puţin prostească obsesia aceasta a Perditei de a spăla puii — şi oamenii. Cu toate acestea, Missis o iubea foarte mult.

—Atunci, hai să plecăm, zise Pongo.

În timp ce coborau la parter, Pongo se întrebă cum vor reuşi oare să iasă din casă. Trecuse multă vreme de cînd nu mai deschisese o fereastră şi spera să nu—şi fi pierdut îndemînarea. Ajungînd însă în hol, observă că uşa de la intrare era puţin întredeschisă.

—Ce noroc extraordinar, zise el si ieşi afară în grădină.

Missis îl urmă. Pongo se gîndi să iasă prin vechiul Turn din piatră — ciobănescul îi arătase cum să facă asta în vremurile cînd Hell Hall era tabăra duşmană. Dar cînd privi peste bazinul din faţa casei, băgă de seamă că porţile înalte din fier nu erau tocmai închise. Unde le—o fi fost mintea aseară soţilor Dearly? Exista o lege nescrisă: porţile de fier se ţineau nu numai închise, ci şi încuiate.

Acum, acestea erau uşor întredeschise si lui Missis îi fu teamă că ar putea fi prea grele pentru ca ei să le poată împinge. Dar în timp ce se apropiau, porţile se deschiseră înspre interior.

—Ce drăguţ din partea vlntului să ne ajute, zise Missis, în timp ce ieşeau.

Porţile cele mari se închiseră imediat în urma lor.

—O, ce ciudat! Vîntul pesemne bate în ambele direcţii.

—Dar nu e nici o adiere de vînt, Missis, zise Pongo.

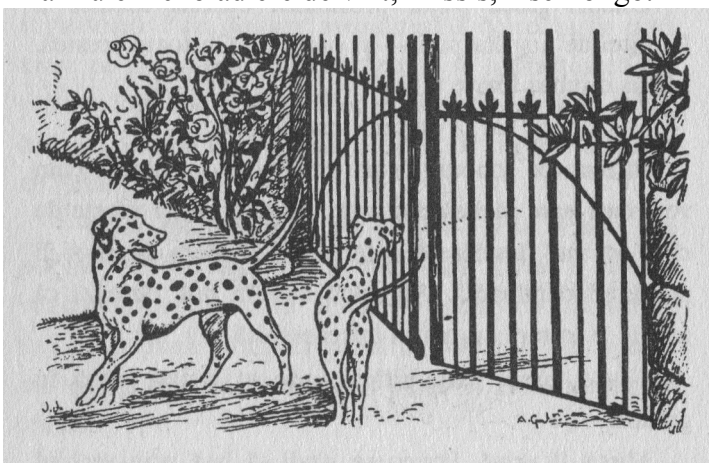

2. VESTI DE PE DOWNING STREET

Era adevărat. Nu adia nici un fir de vînt. Iar nemişcarea, combinată cu tăcerea, făcea din dimineaţa aceea însorită una neobişnuit de ciudată.

—E normal, nemişcarea face ca tăcerea să pară şi mai adîncă, zise Missis. Nu numai că nu cîntă nici o pasăre, dar nu se aude nici un bîzîit de insectă sau fîlfîit de aripi. Nici măcar frunzele nu foşnesc şi nu se leagănă. Şi totuşi îmi place senzaţia pe care mi—o dau toate astea.

Nu ştiu de ce. Şi îmi place şi felul în care mă simt eu. Neobişnuit de uşoară.

—Poate pentru că nu ai mîncat nimic, spuse Pongo. Ar fi trebuit să—ţi găsesc nişte biscuiţi.

—N—aş fi putut înghiţi nimic. Nu mă simt rău, ci pur şi simplu nu mi—e foame.

—Draga mea Missis, ăsta e un record mondial, zise Pongo.

Missis zîmbi. Pofta ei sănătoasă de mîncare îi amuza pe toţi ai casei.

—Mai mult decît atît, nici măcar nu—mi închipui cum e să—ţi fie foame. Şi—mi dau seama de un lucru acum. Cînd or să se trezească toţi dalmaţienii de la Hell Hall, nici lor n—o să le fie foame

—Spui asta doar pentru că ţie nu ţi—e foame acum.

Dacă eu nu—mi închipui cum ar fi să—mi fie foame, n—am cum să—mi închipui nici cum le—ar fi lor. N—am dreptate? Oricum, n—o să le fie. Ţie ţi—e foame, Pongo?

—Nu, dar poate pentru că sînt îngrijorat...

—Eu nu sînt. Sînt nelămurită, desigur, dar e un sentiment interesant. Şi presupun că sînt şi emoţionată. Eu ştiu ce simt. Ţi—aminteşti de ziua în care m—ai convins să—mi dau drumul pe tobogan în bazin? Mi—amintesc cum stăteam acolo, în capul toboganului, privind în jos, la bazin. N—aş zice că mi—era frică, pentru că tu erai acolo, erau şi soţii Dearly, şi—apoi ştiu şi eu să înot. Dar mă simţeam exact aşa cum mă simt acum şi pot spune că senzaţia e chiar plăcută. Şi, pentru că tot veni vorba de înotat, observi cît de uşor alergăm în dimineaţa asta? E ca şi cum am înota prin aer.

—Da, acum că spui asta...

Pongo observă că înainta într—adevăr cu mare uşurinţă, dar era prea frămîntat de gînduri ca să se poată bucura de senzaţia aceasta nouă. Era neliniştit nu numai din pricina somnului misterios, ci şi datorită sentimentului de teamă care—l încerca, întrebîndu—se dacă va fi în stare să facă fată situaţiei — oricare ar fi fost ea.

Tocmai atunci Missis zări doi cai adormiţi pe cîmp şi întrebă:

—Dorm duşi, nu? Apoi se opri brusc.

—O, Pongo! Uite!

Cuibărit într—un culcuş de iarbă stătea un şoricel adormit.

—Missis dragă, în locul tău n—aş face—o, se grăbi Pongo să spună, căci Missis era vestită pentru îndemînarea ei la prins şoareci.

Missis îl privi cu un aer superior.

—Nici prin gînd nu mi—ar trece să atac o biată făptură neajutorată. Şoarecii devin tentanţi numai cînd aleargă. N—ar trebui să imite într—atîta jucăriile.

Ferma apăru la orizont şi, pe măsură ce se apropiau, zăriră în sfîrşit pe cineva care nu dormea. Dinspre fermă venea într—un suflet ciobănescul englezesc, alergînd cu o viteză surprinzătoare pentru un cîine atît de vîrstnic şi de greoi(greoi chiar şi fără haina lui de blană groasă şi deasă) şi care adesea răsufla anevoie.

Pe vremea cînd participase la salvarea puilor de dalmaţian, avusese gradul de colonel. După aceea, în modul cel mai justificat cu putinţă, se avansase Ia rangul de general. Rămăsese în cele mai bune relaţii cu Pongo si Missis si venea adesea în vizită la Hell Hall.

—Tocmai eram în drum spre voi, le zise el. Dragii mei prieteni, faptul că vă aflaţi aici îmi spune că şi voi sînteti confruntaţi cu aceeaşi situaţie periculoasă.

—Şi aici dorm oamenii şi nu pot fi treziţi?

—Absolut nici unul, nici măcar dragul meu Tommy, care de obicei este foarte treaz. Dar nu numai oamenii dorm. Veniţi să vedeţi cu ochii voştri.

Generalul o luă înainte. Cei doi dalmaţieni văzură raţe dormind în jurul bălţii, găini dormind în coteţele lor, porumbei dormind în porumbarele aşezate în podul hambarului. Un sforăit uşor venea dinspre cocina purceilor şi nici un sunet nu se auzea dinspre grajdul vacilor. Missis se grăbi să se asigure că acestea erau bine şi că respirau uşor; iubea vacile din noaptea aceea cînd acestea hrăniseră puii flămînzi, evadaţi de la Hell Hall, cu lapte cald şi proaspăt.

—M—am dus să—mi văd şi oile pe pajişte, dar n—am reuşit să le impresionez în nici un fel, zise generalul, Haideţi acuma s—o vedeţi şi pe sărmana mea doamnă Willow.

Pongo şi Missis îl urmară în bucătărie. Pisica cea tărcată era cuibărită în coşul ei, dormind profund.

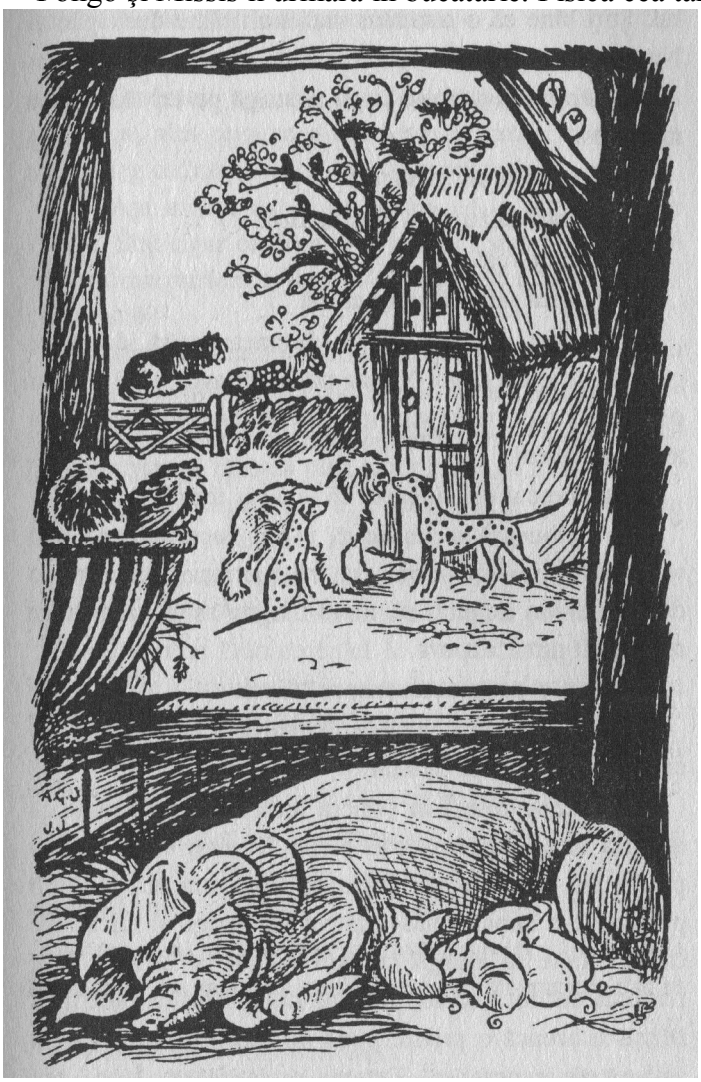

—Niciodată nu m—a părăsit la nevoie, zise generalul. Ştiţi bine că o consider mai mult cîine decît pisică. Nu pot totuşi să cred că...

Generalul lovi brusc coşul şi strigă pe un ton foarte milităros:

—Deşteptarea, maiorule! După care adăugă cu glas tandru:

—Pisi, *te rog!*

Dar pisica tărcată nu se clinti.

—A fost mai rău pentru dumneavoastră, domnule general, îi zise Pongo. Măcar noi i—am avut pe Prince şi pe Perdita cu care să vorbim. Dar dumneavoastră nu aţi avut pe nimeni.

Ciobănescul era singurul cîine de la fermă.

—Trebuie să recunosc că m—am bucurat să vă văd venind. Nu mi—am permis să mă alarmez prea tare, o dată ce m—am asigurat că toate fiinţele astea care dorm n—au păţit nimic altceva.

Generalul se întoarse înspre Missis.

—Aş avea însă nevoie de părerea unei femei în ceea ce—l priveşte pe Tommy.

Cei trei se duseră în camera lui Tommy. Cu toate că dormea încă în pătuţul său pictat, Tommy se considera prea mare ca să se mai joace cu mica remorcă albastră pe care le—o împrumutase cîndva lui Pongo şi lui Missis ca să—i ajute să ajungă cu puii înapoi la Londra. Dar remorca era încă acolo, pusă pe dulăpiorul cu jucării, şi Missis îi aruncă o privire plină de recunoştinţă. Apoi îl asigură pe general că Tommy arată foarte bine. Are obrajii roz şi respiră foarte regulat.

—Aşa un copil inteligent, zise generalul, privind mîndru înspre cărţile de pe noptieră.

—Ştie deja să citească? întrebă Pongo.

—Cuvintele nu, dar pozele le citeşte splendid. îi place mai ales ceva ce el numeşte *Science Fiction*[4]. Eu nu înţeleg ce înseamnă. E ceva tare misterios.

—Aşa mi—am dat şi eu seama de la televizor, zise Pongo. Sînt sigur că Tommy ar fi fost foarte interesat de acest somn misterios, dacă n—ar fi fost şi el afectat. Dar ce se aude?

De afară se auzea un lătrat subţire si ascuţit.

—Nu se poate! exclamă Missis. Este Cadpig!

—Nu poate să fie Cadpig, Missis, zise Pongo. Vocea ei n—are cum să răzbată pînă aici tocmai de la Londra.

—Nu contează cine e. Principalul e că cineva ne cheamă, zise ciobănescul. Haideţi să vedem ce e.

Ieşiră într—un suflet afară. De aici putură înţelege mesajul. „Către Pongo, Missis sau domnul general!"

—Doamne Dumnezeule! E totuşi Cadpig! exclamă Pongo, care răspunse imediat apelului cu glas puternic şi limpede. Te aud foarte bine, Cadpig! Unde eşti, draga mea?

—Acasă, bineînţeles, latră Cadpig.

—Acasă? Vrei să spui că te—ai întors la Hell Hall?

—Bineînţeles că nu, răspunse Cadpig, pe un ton puţin îngîmfat. Casa mea este pe Downing Street, la numărul 10[5].

E vremea să zăbovim o clipă pentru a afla ce se întîmplase cu cea mai mică, cea mai frumuşică, dar şi cea mai autoritară dintre cei cincisprezece pui pe care—i avuseseră Pongo şi Missis în vremea cînd, asemeni soţilor Dearly, fuseseră proaspăt însurăţei. Cu aproape un an înainte de începerea acestei povestiri, domnul Dearly fusese rugat — nu pentru prima oară — să ajute guvernul să scape de datorii. Plecase la Londra cu maşina, iar Cadpig, auzind unde merge, se strecurase pe furiş sub banchetă şi mersese cu el. În momentul în care domnul Dearly a oprit în faţă la numărul 10, pe Downing Street, Cadpig tîşnise ca din puşcă din maşină şi intrase pe uşă înaintea lui. Guvernul era de—acum atît de îngrijorat de problema datoriilor, încît primul—ministru îl aştepta pe domnul Dearly în hol. Cadpig, care—l văzuse pe primul—ministru la televizor, îl recunoscu imediat şi se aruncă înspre el, copleşindu—l cu atîta atenţie, încît acesta se simţise extrem de flatat. Un poliţist care încercase să o îndepărteze fusese oprit cu un gest al mîinii, aşa încît Cadpig, cu un aer deopotrivă cuceritor şi pătruns de importanţă, primise îngăduinţa să asiste la şedinţa financiară.

De data aceasta guvernul intrase în asemenea încurcătură, încît pînă şi domnului Dearly îi fu greu să descurce firele. Cîndva se spunea despre el că e un „vrăjitor al finanţelor". Dar de data aceasta, chiar şi domnul Dearly simţise că numai un vrăjitor adevărat (ajutat de cîţiva pitici) putea rezolva situaţia. Nu renunţă însă si făcu tot ce stia el mai bine. Problema era atît de complicată, încît domnul Dearly le zisese celorlalţi că avea nevoie să—şi tragă pe cap tichia cu gînduri[6] (ceea ce lui Cadpig i se păruse o remarcă

---

4 Literatură ştiinţifico—fantastică (engl.).

5 Stradă şi casă în Londra unde se află reşedinţa primului—ministru britanic.

6Expresie englezească greu traductibilă, avtnd sensul de „a se concentra adînc, a cugeta".

nesinceră, căci ştia că domnul Dearly nu avea nici un fel de tichie).

Cînd, în cele din urmă, domnul Dearly se ridică să plece, o pofti pe Cadpig să—l urmeze. Pînă atunci Cadpig stătuse lungită la picioarele primului—ministru, dar, cînd se auzi strigată, sări în picioare, îl împinse pe primul—ministru înapoi pe scaun, îi sări pe genunchi şi îşi vîrî capul sub haina acestuia.

Domnul Dearly îşi ceru scuze pentru ea şi îi spuse din nou foarte sever:

—Haide, Cadpig!

Ea încercă atunci să se ascundă la pieptul primului—ministru. Cînd domnul Dearly o apucă de zgardă, Cadpig se aruncă la gîtul primului—ministru şi începu să—l sărute cu pasiune, scheunînd.

Domnul Dearly, care o cunoştea şi îi ştia firea puţin sentimentală, fu uimit de purtarea ei exagerată. Primul—ministru însă era mai mult decît copleşit de atenţia pe care i—o acorda Cadpig. Era de—a dreptul topit. Ochii i se umplură de lacrimi.

În ultimul timp fusese atît de criticat şi atît de certat şi atît de puţini fuseseră aceia care se purtaseră frumos cu el, încît îl imploră pe domnul Dealry să—i dea voie s—o păstreze pe Cadpig. Iar domnul Dearly, văzînd că numai forţa brută ar fi putut s—o dezlipească pe Cadpig de primul—ministru, n—avu încotro şi acceptă.

La puţin timp după această întîmplare, primul—ministru apăru la televizor. Cadpig iubise dintotdeauna televizorul şi îşi dorise din tot sufletul să apară şi ea pe micul ecran. De fapt, acesta fusese principalul motiv pentru care venise pe Downing Street. Ticluise ea un mic plan.

Cu puţin înainte ca primul—ministru să termine de vorbit, Cadpig îşi făcu apariţia de după o perdea, sări în braţele lui şi începu să—i arate atîta dragoste, încît popularitatea primului—ministru crescu fulgerător, peste noapte. Lumea începu să—şi spună că „Un căţel *ştie* întotdeauna mai bine". Din ziua aceea Cadpig fu nedespărţită de primul—ministru. Era prezentă la toate apariţiile lui la televizor şi îşi luase chiar obiceiul ca, la sfîrsitul cuvîntărilor, să—şi încreţească nasul în direcţia naţiunii într—un zîmbet cuceritor. Astfel reuşise să determine populaţia să nu mai închidă televizorul înainte ca primul—ministru să termine de vorbit. Cadpig izbutea de asemenea să uşureze tensiunea atunci cînd la primul—ministru soseau oameni foarte mînioşi. în felul acesta, Cadpig cunoscu un succes enorm. Mulţi membri ai guvernului se grăbiră să—şi cumpere cîini, dar nici unul nu era atît de important ca ea.

Iar acum, fiica lor cea isteaţă îşi chema părinţii şi pe domnul general. Era ea, fără nici o îndoială. îi recunoscuseră vocea. Pongo era uimit. în general, o convorbire cu Londra — aflată la şaizeci de mile depărtare — necesita un lanţ de transmisie format din aproape cinci sute de căţei. (Cît de bine—şi amintea Pongo de toate acestea din vremea cînd acelaşi lanţ de transmisie îi adusese primele veşti despre puii furaţi!)

—Cum de reuşeşti, Cadpig? o întrebă el. E vreo invenţie recentă?

—N—are importanţă acum, răspunse Cadpig. Spune—mi numai dacă situaţia la voi e la fel cu cea de—aici. Toată lumea doarme în afară de căţei?

—Absolut toată lumea, răspunse Pongo.

—Peste tot în Anglia e aceeaşi situaţie. Am primit deja o mulţime de rapoarte în acest sens. Şi cred că nu numai în Anglia. N—am reuşit încă să iau legătura cu dinii din străinătate, dar sper să o fac în curînd.

—Cum? întrebă Pongo. N—ai cum să te faci auzită peste mare.

—Nu intenţionez să latru propriu—zis, ci... Uite chiar şi—acum: eu latru înspre voi şi voi înspre mine, dar eu sînt aproape sigură că noi de fapt vorbim prin gînduri. E parte din ciudăţenia acestei dimineţi. Cu puţin exerciţiu, cred că am să—mi pot trimite gîndurile încă şi mai departe. Eu v—am chemat pentru că aş vrea ca mama şi cu tine să porniţi imediat înspre Londra.

—Scumpa mea copilă! zise Pongo simţindu—se onorat. Bineînţeles că vom veni. Numai să nu... Aşteaptă o clipă, Cadpig.

Se întoarse înspre Missis şi începu să—i relateze ce—i spusese Cadpig.

Dar Missis îl întrerupse. Uneori nu înţelegea tot din transmisiile pe distanţă lungă, dar astăzi auzise şi înţelesese fiecare cuvînt.

—Sînt gata de plecare, zise ea avîntat.

—Nu crezi c—ar trebui s—avem grijă de soţii Dearly?

—Asta pot s—o facă Prince şi Perdita.

—Bineînţeles că pot s—o facă, interveni Cadpig. Auzise tot ce se spusese, cu toate că Pongo şi Missis vorbiseră aproape în şoaptă.

—Iar eu trebuie neapărat să vă am aici, cu mine. Sosesc delegaţii de cîini din toată ţara. Mama o să mă ajute să fac faţă musafirilor, iar tu, tată, trebuie să fii consilierul meu politic.
—Dar deja tu ştii despre politică tot atît cît ştiu şi eu, zise Pongo.
—Ba chiar un pic mai mult, răspunse Cadpig, care nu fusese niciodată renumită pentru modestie. De fapt, am vrut să spun consilierul meu *strategic.* Ai dat dovadă de măiestrie în ale strategiei, atunci cînd ne—ai salvat de Cruella de Vil.
—Am fost mult ajutat de domnul general, zise Pongo, lăsînd să pară că era mult mai modest decît se simţea în realitate.

Inima i se umflă însă de mîndrie la auzul laudelor pe care i le aducea fiica lui cea de toţi cunoscută.
—Atunci să vină şi domnul general la Londra. Acesta însă interveni, lătrînd cu putere:
—Îmi pare rău, dar nu—i pot părăsi pe Tommy şi pe doamna Willow.
—Of, să fie! zise Cadpig. Nu e vremea acum pentru îndatoriri personale. Ar putea fi în joc soarta noastră a tuturor. Şi totuşi, dacă va fi nevoie, mi—aţi putea trimite un sfat pe calea gîndurilor, nu?
—Mă îndoiesc, răspunse ciobănescul. Sînt mult prea tulburat de cele ce se întîmplă.
—Cine nu e? exclamă Cadpig. Trebuie să fim pregătiţi pentru *orice.* Dar, ca să revenim, cred că vă va lua puţin peste două ore ca să ajungeţi la Londra.
—Două ore! exclamă Pongo. Ne—a luat mai mult de două *zile* cînd am fugit de la Londra la Suffolk ca să vă salvăm. Şi eram mai tineri atunci.
—Dar lucrurile stau altfel acum, zise Cadpig. Ascultaţi—mă cu atenţie. Astăzi de dimineaţă, cînd nu l—am putut trezi pe primul—ministru, eram în mare grabă să alerg după ajutoare. M—am năpustit în jos pe scări şi chiar în clipa aceea mi—am dorit în sinea mea să pot alerga mai repede. Chiar atunci am constatat, spre surprinderea mea, că mergeam într—adevăr mult mai repede. Alunecam pe deasupra treptelor fără să le ating. Era ca şi cum zburam, numai că la foarte mică distanţă de pămînt. La început, mi—am zis că reuşisem doar o splendidă săritură, dar mai apoi am constatat că pot s—o fac tot timpul. Şi nu numai eu pot. Toţi cei care au venit să se sfătuiască cu mine în legătură cu ziua de azi au încercat şi au reuşit. Am exersat în sus şi—n jos pe Downing Street. E ca un fel de *planare;* aluneci prin aer, iar viteza ţi—o poţi controla în gînd. înţelegeţi?
—Înţeleg ce—mi spui, zise Pongo. Dar nu mă pot vedea pe mine...
Dar este exact ceea ce *trebuie* să faci, tată! Trebuie să—ţi închipui că te ridici în aer şi atunci o să te ridici într—adevăr.
—Dar eu nu sînt un cîine prea uşor. Dar stai puţin! Ce e asta?

Pongo se întrerupse uluit. Missis plana prin ogradă.
—Pot s—o fac! Pot s—o fac! strigă ea triumfătoare. Ciobănescul îi urmă exemplul şi acum aluneca şi el prin aer.
—Încearcă, tată, îi ordonă Cadpig.

Dacă generalul cel greoi putea s—o facă, va putea şi el. Pongo îşi făcu vînt înainte şi nu reuşi decît o săritură.
—Eşti prea încordat, îi zise generalul. Ia—o uşor. Pongo o luă uşor, dar nu izbuti decît o altă săritură, mai calmă decît prima.

Missis aluneca graţios prin aer pe lîngă el.
—Adu—ţi aminte de ambarcaţiunea aceea pe pernă de aer pe care am văzut—o la televizor, Pongo. Imaginează—ţi că eşti o ambarcaţiune pe pernă de aer.

Pongo se strădui să se concentreze. Îşi aminti cum ambarcaţiunea aluneca uşor, la mică înălţime de suprafaţa apei. Dintr—o dată... se pomeni că alunecă uşor pe deasupra solului.

Senzaţia era minunată. Nu cerea nici un efort. Pongo îşi mări viteza şi în curînd îi depăşi pe Missis şi pe general.
—Tatăl tău a devenit teribil de priceput, îi latră Missis lui Cadpig.
—Nu—i mare lucru, zise Pongo. Care crezi că e viteza maximă pe care o putem atinge, Cadpig?
—Căţeluşa ministrului Transportului ne—a cronometrat. Crede că putem atinge vreo treizeci de mile[7] pe oră şi e de părere că asta ar trebui să fie limita noastră de viteză. Eu am fost de acord — e mai bine să zicem ca ea, căci s—a străduit mult. Adevărul este că nu putem şti cu siguranţă care e viteza maximă pe

---

7Milă terestră, echivalentă cu 1609 metri.

care o putem atinge, aşa încît veniţi şi voi cît puteţi de repede.

După un ultim tur de forţă, Pongo încetini şi coborî pe sol zicînd:

—Extraordinar. Pur şi simplu, nu înţeleg cum de e posibil.

—Sînt multe lucruri pe care nu le înţeleg nici eu în dimineaţa asta, zise Cadpig. Ce spuneţi de straniul comportament al uşilor? Se deschid cînd vrei tu să se deschidă, altfel eu as fi fost încă închisă în dormitorul primului—ministru.

Deci asta era! Pînă la urmă, *nu* soţii Dearly lăsaseră toate uşile deschise astă—noapte. Missis încă aluneca prin aer.

—Cel mai ciudat lucru este că nu mi—e deloc foame, zise ea.

—Nimănui nu—i este, zise Cadpig. Şi e mai bine aşa, căci nu ştiu cum m—aş fi descurcat să găsesc hrană pentru toţi cîinii care sosesc în Londra. Ceva îmi spune însă că aş fi reuşit pînă la urmă, dacă mi—aş fi pus mintea. Sînt sigură că tot ce ni se întîmplă astăzi e metafizic. Nu crezi, tată?

—Aş zice că da şi nu, răspunse Pongo.

Era absolut imperios să afle ce înseamnă acest „metafizic" înainte de a se întîlni cu Cadpig.

—Acum trebuie să plec, zise Cadpig. Am o grămadă de lucruri de făcut. A! Era să uit. Vă rog să aduceţi cu voi un contingent puternic de dalmaţieni. S—ar putea să fie nevoie să formez o armată, pe care ai s—o comanzi tu, tată, şi avem nevoie de mulţi reprezentanţi ai rasei noastre.

Missis coborî pe sol.

—De ce ne trebuie o armată? Ne luptăm cu cineva?

—Sper să nu fie nevoie, mamă. Dar trebuie să fim pregătiţi.

—Dar dacă toţi dorm, în afară de noi, cu cine să ne luptăm?

—Nu ştiu, mamă. Dar duşmanul pe care nu—l vezi e mai periculos decît duşmanul pe care—l ştii.

—Prostii, zise Missis. Duşmanul pe care nu—l vezi înseamnă că nu există.

—Oricum, încercaţi să ajungeţi aici cît mai repede. Pongo şi Missis îi promiseră că aşa vor face şi convorbirea se încheie. Dimineaţa redeveni tăcută si nemişcată.

—E ciudat totuşi că i—am auzit vocea de la o distanţă de peste şaizeci de mile, zise Pongo.

—Nu—i mai ciudat decît vocile pe care le auzi la telefon, zise Missis.

—Bine, dar telefonul are fire şi cabluri. Gîndurile lui Cadpig călătoreau direct din mintea ei în a noastră.

—Atunci, nu—i mai ciudat decît televizorul, zise Missis. Măcar ăsta nu are fire.

—Dar sînt o mulţime de piese complicate înăuntrul unui televizor, zise Pongo.

—Şi înăuntrul minţilor noastre sînt o mulţime de piese complicate, îl completă Missis.

Generalul îi zori să se întoarcă la Hell Hall şi să strîngă armata.

—Şi băgaţi de seamă să alegeţi soldaţi dintre cei mai buni, îi îndemnă el.

—Nici unul din ei nu e soldat. Sînt numai căţei. Aş vrea să ne gîndim la ei numai ca la nişte căţei — cîtă vreme om mai putea, îi zise Missis.

3. CE ÎNSEAMNĂ „METAFIZIC"

Acum, că puteau călători prin aer, nu le luă mai mult de cîteva minute ca să ajungă înapoi la Hell Hall. Pongo îşi aminti cît de uşori păruseră de dimineaţă la venire şi îşi zise că probabil alunecaseră prin aer fără să—şi dea seama. Faptul că tocmai Cadpig fusese cea care îi atrăsese atenţia îl deranja puţin. Trebuia să fie mai alert. Şi trebuia neapărat să găsească dicţionarul domnului Dearly şi să afle ce înseamnă „metafizic".

Missis fu încîntată să descopere că poate aluneca prin aer şi în picioare, dar şi şezînd. O să fie un binevenit prilej de odihnă în lungul drum spre Londra. Apoi se gîndi cu oarecare nelinişte că vor călători fără zgardă, căci nu şi le puteau pune singuri.

—Dacă ne întîlnim cu vreun poliţist?

—Toţi poliţiştii dorm, îi reaminti Pongo.

—Uite un lucru de care mă bucur.

În timp ce porţile de la Hell Hall se deschideau ca să—i lase să intre, Pongo şi Missis observară că peluza din faţa casei era ticsită de dalmaţieni.

Prince le ieşi în întîmpinare şi le explică ce se întîmplase.

—S—au sculat de cum aţi plecat voi. Le—am spus ce se întîmplă, dar nici unul nu s—a speriat. Nici unuia nu—i e foame şi toţi par sănătoşi. Sînt chiar mai liniştiţi şi mai cuminţi decît de obicei.

—Văd, zise Pongo uimit.

De obicei, la această oră joaca şi gălăgia erau în toi, şi între dalmaţieni se iscau adevărate întreceri care să ajungă primul la toboganul de apă, care la leagăne sau la balansoar. Azi însă numai cei mici se jucau. Cei mai mari stăteau liniştiţi, aşteptînd într—un calm exemplar.

Pongo îl felicită pe Prince pentru modul în care se descurcase.

—Şi Perdita m—a ajutat mult, zise Prince. Mămicile cu pui au fost puţin îngrijorate să vadă că cei mici nu au poftă de mîncare, dar Perdita le—a liniştit. Şi fiecare pui va începe Starea de Urgenţă impecabil de curat.

La umbră, sub un copac, o puteau vedea pe Perdita spălînd de zor pui de dalmaţian.

—Toţi sînt bineînţeles nerăbdători să afle ce se întîmplă, dar i—am rugat să nu vă asalteze cu întrebări cînd vă întoarceţi, continuă Prince.

Privind în jur la peluza inundată de soare şi de căţei, lui Pongo îi părea rău să tulbure atîta pace. Dar nu avea încotro. Flancat de Prince şi de Missis, Pongo făcu un pas înainte, solicită atenţia celor prezenţi şi le istorisi ce aflase de la Cadpig. Cînd le vorbi despre extraordinarul mod de deplasare prin aer, printre dalmaţieni se iscă o foiala nerăbdătoare — mulţi ar fi vrut să încerce imediat. Dar Pongo îi opri.

—O să organizăm un antrenament ceva mai tîrziu, zise el ferm. Acum trebuie să hotărîm cine merge la Londra. Mamele cu pui vor trebui desigur să rămînă aici, iar taţii vor rămîne să—şi păzească familiile. Restul sînteţi liberi să vă oferiţi voluntari. Să ridice coada cine vrea să meargă.

Pe loc, peluza se umplu de o mare de codiţe nerăbdătoare.

—Vă mulţumesc, vă mulţumesc, zise Pongo, dar nu trebuie să fim prea mulţi.

Se întoarse înspre Prince.

—Cred c—ar fi bine să ne sfătuim. În timpul ăsta, Missis poate organiza o oră de antrenament. Mă gîndesc că aleea cu tisă ar fi tocmai potrivită. E suficient de lungă ca să le permită să exerseze diferite viteze.

Aleea cu tisă era un coridor de iarbă între două rînduri de arbuşti înalţi de tisă. Pătrunsă de importanţă, Missis o porni într—acolo. Toţi dalmaţienii, cu excepţia lui Pongo şi a lui Prince, o urmară. Chiar şi mămicile cu pui îi aduseră pe cei mici să privească spectacolul.

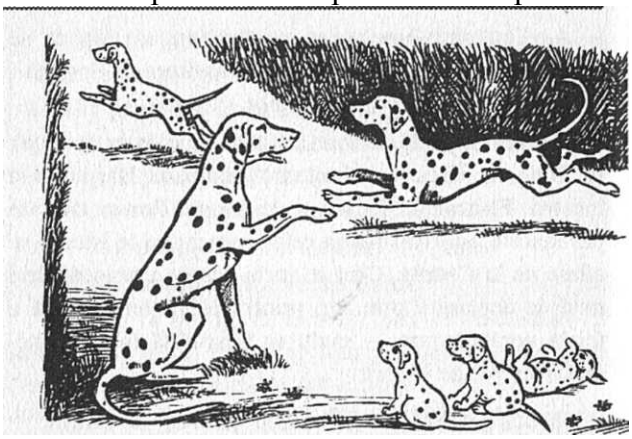

Pongo îl întrebă apoi pe Prince dacă ar fi de acord să rămînă acasă şi să aibă grijă de soţii Dearly.

—Nu pot să stau liniştit dacă nu rămîne nimeni cu ei. Perdita o să stea, desigur, cu tine şi poţi păstra aici oricît de mulţi dalmaţieni crezi că va fi nevoie.

Lui Prince i—ar fi plăcut să meargă la Londra, dar ştia care îi erau îndatoririle, ale lui şi ale Perditei, ca fiind pe jumătate stăpînii soţilor Dearly. Ştia, de asemenea, că Perdita era foarte ataşată de căminul ei ca urmare a unui răstimp nefericit din tinereţe atunci cînd rămăsese fără adăpost. Aşa încît acceptă să rămînă şi îi spuse lui Pongo să ia cu el cîţi dalmaţieni dorea.

—Toată familia mea va dori să vină, zise Pongo. Ce noroc că Lucky[8] şi—a ales o soţie tot atît de isteaţă ca şi el. Ne vor fi de mare ajutor. La fel şi Patch[9]. În plus, lui îi e dor să o revadă pe Cadpig.

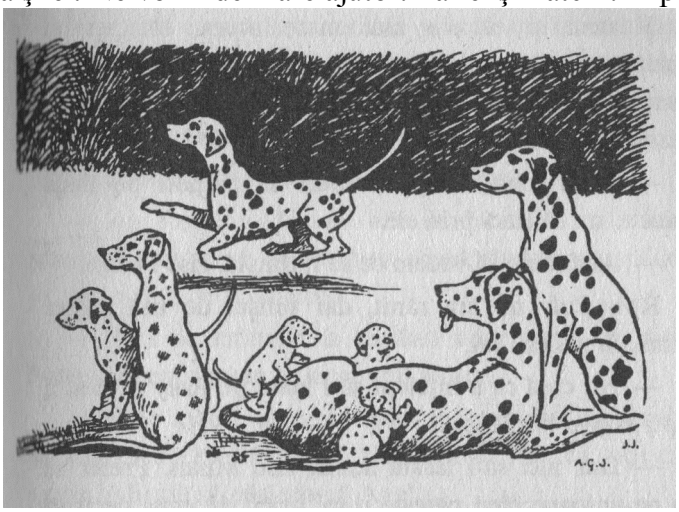

Patch nu se căsătorise niciodată. Aflase că, pentru binele rasei lui, nu trebuia să transmită mai departe pata lui de pe ureche. Dar nu era nefericit din pricina asta. Devenise unchiul cumsecade şi îngăduitor al tuturor puilor de la Hell Hall şi toţi îl iubeau nespus. Era întotdeauna dispus să se joace cu ei şi îi îndrăgea pe toţi. Dar marea slăbiciune a vieţii lui rămăsese surioara lui, Cadpig, de care avusese atîta grijă în vremea cînd aceasta fusese un pui mic şi slăbuţ. Era mîndru de faima de care se bucura Cadpig, dar nici o clipă nu încetase să—i ducă dorul.

—Mă întreb dacă să risc să—l iau şi pe Roly Poly[10], continuă Pongo.

Puiul cel grăsuţ, care păţise o mulţime de accidente, crescuse şi devenise un adult la fel de rotofei, care continua să facă tot felul de năzdrăvănii.

---

8 *Lucky* — norocos, băftos (engl.).
9 *Patch* — petic; pată (engl.).
10Roly Poly — (aprox.) Rostogol (engl.).

Şi cum şi el era mai mare acum, tot aşa şi năzdrăvăniile erau mai grave. Chiar în acel moment, dinspre aleea cu tisă se auzi un hohot de rîs şi vocea lui Missis spunînd:
—Te—ai lovit, Roly? Trebuie să aluneci pe lîngă obiecte, nu să treci prin ele.
—Ar fi bine să vedem ce se întîmplă, zise Pongo. Roly Poly nu era rănit, dar tufişul de tisă păstra urme ale trecerii lui.
—Nu cred că e înţelept să—l luăm pe Roly cu noi, îi şopti Pongo lui Missis.
—Dar nici să—l lăsăm acasă, zise Missis. Prefer să fiu pe—aproape cînd păţeşte ceva, oricît de grav, decît să stau cu gîndul că i s—ar putea întîmplă ceva.
—Ai dreptate, se va simţi foarte rănit dacă nu—l luăm cu noi. Şi s—ar putea să nu fie singurul.

Situaţia însă se dovedi a nu fi atît de complicată. A fost de la sine înţeles ca Pongo să vrea să—şi ia mai întîi familia. Apoi, cînd Prince şi cu el împărţiră restul de dalmaţieni în două tabere, ca la un joc (avînd grijă să nu despartă nici o pereche căsătorită), cei care urmau să rămînă la Hell Hall primiră cu entuziasm ideea de a—i păzi pe soţii Dearly şi de a apăra conacul, cu toate că nimeni nu ştia prea bine de cine sau de ce. Era încă o dovadă a purtării exemplare a căţeilor în acea dimineaţă.

Toţi dalmaţienii prinseră repede gustul deplasării prin aer. Pongo voia însă să fie sigur că toţi cei care merg la Londra au mai mult antrenament, aşa încît îi lăsă să exerseze în timp ce el şi cu Missis urcară să—i mai vadă o dată pe soţii Dearly.

Mai întîi urcară în mansarda primitoare în care era amenajată camera celor două dădace. Nanny Cook, într—o cămaşă de noapte plină de volănaşe, dormea cu gura deschisă. Nanny Butler, în pijama, dormea cu gura strîns închisă. Arătau sănătoase si dormeau liniştite.
—Au fost întotdeauna atît de bune cu noi, zise Missis. Ţi—aminteşti de noaptea aceea cînd ne—au spălat pe toţi o sută de funingine?
—Asta se întîmplă la capătul unor peripeţii, zise Pongo. Acum sîntem la începutul altora.
—Bine măcar că peripeţiile de acum nu au nimic de—a face cu Cruella de Vil, zise Missis. Ştim cu toţii că a fost obligată să părăsească Anglia.
—Dar...

Pongo se opri la timp. Acum cîteva luni îi auzise pe soţii Dearly zicînd că Cruella se întorsese. Nu—i spusese nimic lui Missis atunci şi nu intenţiona să o facă nici acum. Şi apoi, ce amestec putea avea Cruella în acest somn misterios?

Părăsiră camera dădacelor si coborîră în dormitorul soţilor Dearly. Toate lucrurile erau aşa cum le lăsaseră. Soţii Dearly încă zîmbeau în somn. Cele două pisici albe, chiar dacă nu zîmbeau, arătau cît pot două pisici să arate de fericite.

Missis îşi privi coşul cu durere şi dragoste şi dintr—o dată strigă:
—Pongo! Tocmai mi—am amintit! Astă—noapte am avut un vis ciudat.

În general, visele lui Missis erau despre mîncare. În visele frumoase, pe ramurile copacilor creşteau tarte cu gem, ploua cu bomboane de ciocolată şi altele de felul acesta. în cele urîte, hrana era ascunsă în conserve sau în dulapuri cu uşi din sticlă care nu puteau fi deschise. Dar visul de noaptea trecută fusese diferit de tot ce visase ea vreodată şi Missis nu putea spune dacă fusese frumos sau urît. Ştia numai că era ciudat.
—Se făcea că era o lumină orbitoare, începu ea. Şi... of, să fie! Nu—mi mai aduc aminte nimic.
—Poate îţi aminteşti mai tîrziu, îi zise Pongo, cu toate că îşi dorea să nu se întîmple aşa.

Îi plăcea să—şi povestească visele lui, dar nu avea răbdare să le asculte pe ale altora.
—Cred că e timpul să pornim la drum, draga mea. îi sărutară de rămas—bun pe soţii Dearly şi priviră cu drag înspre coşul în care dormeau cele două pisici. Missis vorbi cu coşul ei şi îi spuse că se va întoarce în curînd (vorbi cu el în gînd, căci altfel Pongo ar fi rîs de ea). Ieşiră apoi şi coborîră în fugă scările.

Ajungînd în hol, Pongo se opri.
—Hai să mergem în biroul domnului Dearly. Vreau să văd ce înseamnă cuvîntul acela ciudat pe care l—a folosit Cadpig, „metafizic". Îl găsim cu siguranţă în dicţionar.

Pongo se pricepea de minune la citit. Adesea mulţumise pentru cuburile cu litere cu care se jucase adesea în copilăria lui. Era însă pentru prima oară cînd căuta un cuvînt în dicţionar şi nu prea ştia nici măcar pe care etajeră era ţinut acesta. în plus, biroul era cufundat în întuneric, căci draperiile erau încă trase. Dar în timp ce—şi rotea privirea prin încăpere, un mănunchi de raze se strecură printre draperii (sau poate că draperiile se dăduseră doar puţin la o parte ca să facă loc luminii?) şi căzu drept pe o carte

mare, albastră, care avea scris pe copertă *Dicţionar* cu litere aurite. Pongo o împinse cu nasul jos de pe etajeră şi cartea căzu uşor, deschisă, pe podea.

—Ia te uită! exclamă Pongo. S—a deschis chiar la cuvîntul pe care—l caut.

—Nici că se poate ceva mai politicos, zise Missis.

Explicaţia din dicţionar a cuvîntului „metafizic" i se păru lui Pongo cel puţin la fel de ciudată ca şi cuvîntul însuşi. Dar cînd i—o citi lui Missis, aceasta înţelese două dintre cuvintele folosite în explicaţie, „vizionar" şi „supranatural". Missis îi spuse că „vizionar" era cînd îţi imaginezi lucruri, iar „supranatural" voia probabil să însemne ceva extraordinar de natural.

—Sau poate că mai mult decît natural, zise Pongo. Şi văd că „metafizica" are legătură cu mintea.

—*Eu* cred că „metafizic" înseamnă magie, zise Missis. Un fel de magie care vine din mintea noastră. De aceea astăzi putem să deschidem uşi, să vorbim direct cu Cadpig şi să alunecăm prin aer. Ah, Pongo! Mie îmi place metafizica.

—Mie nu prea, zise Pongo. Nu—mi plac lucrurile pe care nu le înţeleg.

—Asta—i din cauză că mintea ta ştie atît de multe lucruri. Mintea mea ştie atît de puţin, încît îi plac lucrurile pe care nu trebuie să le înţeleagă. Oricum, mie îmi place metafizica.

Pongo nu o considera pe Missis atît de prostuţă pe cît se credea ea. Se bizuia foarte mult pe instinctele ei. El era un cîine deştept şi ştia acest lucru. La fel de bine însă, cu cît era mai deştept, cu atît îl ajutau mai puţin instinctele. De aceea era fericit să se poată bizui pe ceea ce scumpa lui soţie numea „sentimentele" ei. Deci dacă Missis găsea că era bine să fii metafizic, atunci se va strădui să o creadă.

Pongo încercă să pună dicţionarul la loc pe raft, dar nu reuşi. Pongo se întrebă de ce. De ce oare nu reuşea, din moment ce în dimineaţa asta putea face o mulţime de lucruri care îi erau imposibile de obicei?

—Nu poţi pentru că nu ai nevoie să—l pui la loc, îi zise Missis. Dacă ai fi avut nevoie, sînt sigură că ai fi reuşit. N—o să i se întîmple nimic dacă rămîne pe jos.

—Nu şi dacă vreunul dintre pui reuşeşte să se strecoare în cameră, zise Pongo.

Missis împinse atunci cartea sub canapea şi zise:

—N—o s—o găsească nimeni aici. Şi cînd ne întoarcem şi domnul Dearly se trezeşte, o să—i arătăm unde e dicţionarul.

Dar oare se vor mai întoarce ei vreodată? Oare se va mai trezi domnul Dearly vreodată? Pongo încercă să—şi alunge aceste temeri din minte. Trebuia să le ascundă de Missis.

—Trebuie să ne grăbim, zise el repede şi cei doi dalmaţieni ieşiră în fugă în grădina însorită.

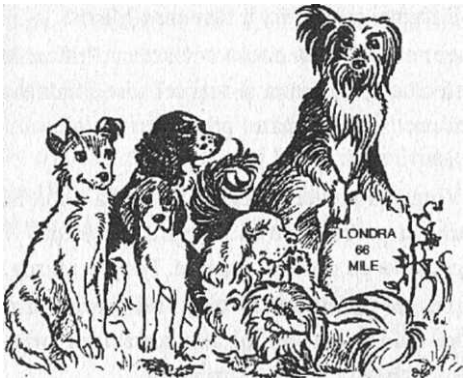

4. MAREA CĂLĂTORIE

Cei cincizeci de dalmaţieni care urmau să plece la Londra ştiau acum bine să călătorească prin aer. Pongo îi alinie pe peluza din faţa casei în rînduri de cîte patru. El şi Missis, împreună cu Patch şi cu Roly Poly, erau în primul rînd. Lucky şi soţia sa, Gay, erau în ultimul rînd ca să aibă grijă să nu se rătăcească nimeni. Ceilalţi membri ai familiei erau împrăştiaţi ici şi colo printre ceilalţi. Aşteptau cu mare nerăbdare să o revadă pe celebra lor soră care locuia pe Downing Street.

Cînd fură gata de plecare, Pongo se întoarse către Missis.

—Pare ciudat să plecăm aşa, fără să luăm măcar o gură de apă. Să—i întreb dacă le e sete?

—Dacă vrei tu, întreabă—i. Dar nu le e sete, aşa cum nici nouă nu ne este.

Cu toate astea, Pongo îi întrebă. Chiar dacă bazinul era la îndemînă (iar dalmaţienii găseau apa de aici mai gustoasă decît cea de la robinet), nici unul însă nu ceru să bea.

—Foarte ciudat, zise Pongo.

—E numai metafizic, îi răspunse Missis.

Pongo mai schimbă cîteva cuvinte cu Prince, Missis o sărută afectuos pe Perdita şi toţi cei care rămîneau acasă urară noroc micii armate pregătite de plecare. Apoi Pongo zise:

—Vom porni încet. Reglaţi—vă viteza după Missis şi după mine şi pregătiţi—vă să ne oprim la fermă. Trebuie să vorbesc ceva cu domnul general. Porţile, vă rog.

Porţile se deschiseră şi cele treisprezece rînduri a cîte patru dalmaţieni fiecare alunecară uşor printre ele. Porţile se închiseră la loc în urma lor.

Cînd ieşiră la drum deschis, Pongo mări viteza şi în curînd ajunseră la fermă. Acolo, un beagle[11], doi spanieli[12], un pechinez[13] curajos şi patru cîini de rase amestecate îi aşteptau aliniaţi, gata să li se alăture.

—Am zburat pînă—n sat şi i—am recrutat, le zise generalul. Şi mi—am găsit şi eu un flăcău isteţ foc pe care să—l instruiesc ca locotenent.

Ciobănescul îşi coborî privirea spre un micuţ terrier Jack Russell .

—Nu că va fi vreodată mai bun ca doamna Willow sau la fel de isteţ ca Lucky la vîrsta lui.

—Ba da, am să fiu, replică terrierul Jack Russell cu glas ascuţit, întorcîndu—i privirea.

—I—auzi obrăznicie la el! exclamă generalul. Dar nu—i nimic. Mi—a plăcut întotdeauna un pic de tupeu.

Unul din motivele pentru care pisica cea tărcată îi era atît de dragă generalului era faptul că nu ezita niciodată să—l contrazică. După cum începuse, micuţul terrier promitea să fie la fel de iute la replică.

Lucky îi alinie pe cei opt cîini din sat.

---

11 Cîine de vînătoare, vioi, energic, iute. Veche rasă englezească, cunoscută din secolul al III—lea, folosit la vînătoarea călare, în haită.

12 Cîine de vînătoare şi agrement, de talie relativ mică, remarcabil prin urechile lungi şi late, bogat acoperite de păr. Prietenos, inteligent şi jucăuş.

13 Rasă foarte veche, cunoscută în China de peste 3 000 de ani. Talie mică, picioare scurte, faţa încreţită amintind de chipul unei maimuţici. Cîine prin excelenţă de apartament, foarte curajos, jucăuş, inteligent.

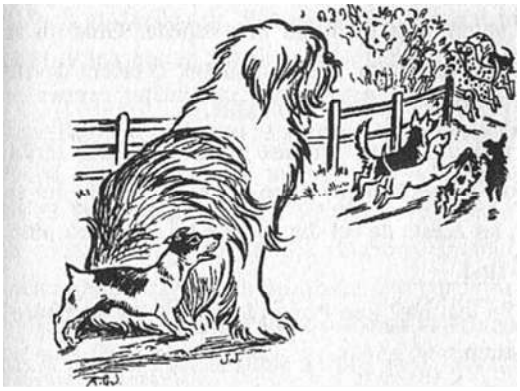

—Sînt sigur c—or să vi se mai alăture şi alţi voluntari pe drum, zise generalul. O să pierdeţi timp din cauza asta, aşa că ar fi bine să porniţi.
—Atenţie la mine! comandă Pongo. Apoi, după ce—şi luă rămas—bun de la general şi de la terrierul Jack Russell, ordonă:
—Înainte, în alunecare rapidă! Marş!

Drumul prin sat mergea cotit, aşa încît porniră tot cu viteză mică. Dar după ce părăsiră satul, unde cei rămaşi acasă îi petrecură în urale şi ovaţii, ieşiră la drumul mare şi măriră viteza. Pongo descoperi că nu avea nevoie să latre comenzi. Cu orice viteză mergea, mica armată îl urma întocmai. I se păru ciudat şi o întrebă pe Missis dacă avea vreo explicaţie.
—E simplu, răspunse aceasta imediat. Gîndeşti mai repede şi noi toţi înaintăm mai repede. Gîndeşti mai încet şi noi încetinim. Dacă înaintăm, o facem de—altfel tocmai pentru că tu gîndeşti înainte.

Tocmai atunci se produse o învălmăşeală teribilă. Roly Poly alunecă înapoi şi se ciocni de cîinele din spatele lui, iar acesta de cel din spatele Iui şi tot aşa pînă la ultimul rînd.
—Pe loc, stai! zise Pongo în gînd şi cu voce tare în acelaşi timp.

Răsuflă uşurat. Nimeni nu fusese rănit.
—Dar ce s—a întîmplat, Roly? întrebă el, în timp ce cîinii din rîndurile din spate se ridicau de jos.
—Ascultam ce discutai tu cu mama şi din greşeală am gîndit *înapoi*.
—Nimeni în afară de tatăl tău nu trebuie să gîndească, îi zise Missis. Ar fi bine să le spui asta şi celorlalţi, Pongo.

Dar Pongo nu găsi că ar fi o idee înţeleaptă.
—S—ar putea să—i tulbure. Şi nu ştiu cui altcuiva, în afară de Roly Poly, i—ar da prin cap să gîndească înapoi cînd noi mergem înainte. O să fie bine dacă Roly îşi va şterge toate gîndurile din minte.
—Am să încerc. Am să mă străduiesc, zise Roly Poly. Armata dădu să pornească şi iar se opri. De data aceasta Roly nu se clinti din loc şi toţi cei care veneau din spate se ciocniră de el.
—Şi—a golit mintea prea mult, zise Missis. Atît de mult, încît gîndurile tale, Pongo, n—au mai intrat pînă la el. Roly dragă, spune minţii tale că trebuie să facă ce—i spune mintea tatălui tău. Asta numai pînă ajungem la Londra. Pe urmă o să poţi să gîndeşti din nou singur.

După aceasta, armata înainta fără alte incidente. Ajunseră în orăşelul Sudbury. Văzînd în jur toate magazinele închise, Pongo se gîndi la vînzătorii amabili, care dormeau netulburati. Pe mulţi dintre ei îi cunoştea bine, căci soţii Dearly obişnuiau adesea să vină cu Pongo şi cu Missis la cumpărături în zilele de tîrg. Piaţa centrală era întotdeauna veselă şi zgomotoasă. Acum însă era pustie, cu excepţia unui grup de cîini care—i aşteptau lîngă statuia lui Gainsborough[14] . Pongo se opri ca să—i dea posibilitatea lui Lucky să—i aranjeze în formaţie.

[14] Thomas Gainsborough — pictor englez (1727—1788).

—Ora doisprezece! exclamă Missis privind spre orologiul bisericii. Ora mea preferată! Ambele braţe sînt în aceeaşi poziţie, aşa că nu le mai încurc.

Apoi, în momentul în care orologiul începu să bată, strigă:

—O, Pongo! îţi mai aduci aminte? Prima oară cînd am intrat în orăşelul acesta, în drum spre Hell Hall, să salvăm puii, orologiul bătea tot doisprezece. Dar atunci bătea miezul nopţii, şi sunetul pe care—l făcea era cu totul altul.

—Nu chiar, zise Pongo.

—Ba, mie aşa mi se pare. La miezul nopţii ai o mică senzaţie de teamă, care nu există în miezul zilei, cu toate că astăzi pînă şi miezul zilei e ciudat.

Nu după mult timp lăsară oraşul în urmă şi ieşiră din nou în cîmp deschis. Era o minunată zi de miez de vară. Missis avea impresia că niciodată nu mai trăise o zi mai frumoasă. Cerul părea mai înalt decît de obicei şi lăsa impresia unei uriaşe întinderi de catifea albastră. Missis simţi dorinţa de a—l atinge. Copacii înalţi păreau mai înalţi decît de obicei şi frunzişul lor greu părea moale şi pufos. Cîmpurile de grîu străluceau şi văzduhul însuşi părea de aur. Şi nu era numai strălucirea soarelui care îmbrăca totul în auriu; aerul însuşi părea un văl de aur strălucitor şi totul în jur era nemişcat.

—Ce ciudată senzaţie să înaintezi atît de repede şi totuşi urechile să nu—ţi fluture pe spate, zise Missis.

—Nu simt pe nas nici cea mai mică adiere de vînt, adăugă Pongo.

—Probabil că dorm si vînturile, ca toate celelalte fiinţe, cu excepţia cîinilor, zise Missis. Ah, Pongo! Cît îmi plac călătoria asta liniştită şi toată pacea din jur!

Pongo simţea că nu ar fi fost înţelept să se lase cuprins de liniştea din jur şi să—şi micşoreze vigilenţa, dar nici nu voia să o neliniştească pe Missis, aşa încît o îndemnă să se bucure cît mai mult de frumoasa călătorie.

—Vrei să spui cît mai am timp, îi zise Missis, ghicind că grijile şi răspunderea pe care o simţea îl făceau pe Pongo să fie tensionat. Mă bucur desigur de liniştea din jur, dar m—aş simţi încă şi mai bine dacă şi tu te—ai bucura de ea. încearcă măcar. Gîndeşte—te că clipele de bucurie sînt ceva ce putem păstra. O dată

ce le—ai trăit, nimeni nu ţi le mai poate lua înapoi.
—Asta—i o maximă foarte frumoasă, draga mea.
—O ce?
—O maximă. L—am auzit pe domnul Dearly folosind cuvîntul. Cred că înseamnă ceva în care crezi cu putere.
—Ei, poftim! Cine ar fi crezut că eu am să rostesc o maximă! exclamă Missis mîndră. Oricum, încearcă să te relaxezi, Pongo. Ne aşteaptă probabil multe griji, dar de ce să le ieşim în întîmpinare mai devreme decît trebuie?

Pongo ascultă de sfatul ei şi se relaxa. Armata de dalmaţieni aluneca lin prin aerul nemişcat şi tăcut al dimineţii, oprindu—se doar cînd întîlneau alte grupuri care doreau să li se alăture. Nu după multă vreme însă grijile care—i aşteptau la capătul călătoriei începură să se facă simţite. în timp ce—l aşteptau pe Lucky să realizeze armata care—şi îngroşase din nou rîndurile, Pongo simţi ceva ca un freamăt în mintea sa şi în clipa următoare o auzi pe Cadpig lătrînd. (Gîndul ajunsese la el cu puţin înainte de lătrat, tot aşa cum fulgerul călătoreşte mai repede decît sunetul.) Răspunse imediat.
—Bine că v—am găsit, zise Cadpig, Nu e uşor să iei legătura cu cîini care se deplasează. Unde sînteţi şi cînd credeţi că ajungeţi la numărul 10?

Pongo zise că sînt cam la jumătatea drumului şi că le va lua probabil încă vreo oră ca să ajungă.
—Mergeţi teribil de încet, zise Cadpig. Pongo îi spuse că erau nevoiţi să se oprească pentru lua pe cei care doreau să li se alăture. Dar Cadpig nu fu de acord cu asta.
—Lasă—i să vină singuri.
—Dar ei nu ştiu drumul, protestă Pongo. Eu îl ştiu pentru că am venit de multe ori cu domnul Dearly la Londra.
—Pot să ajungă la Londra dacă îşi pun în gînd unde vor să ajungă, zise Cadpig. Am transmis mesajul ăsta peste tot în Anglia, dar mulţi cîini preferă să fie conduşi de cineva. Sînt oricum mult prea mulţi cei care vin la Londra. E o mare de cîini în faţă, la numărul 10. Te rog, lată, grăbiţi—vă!
—S—a întîmplat ceva, draga mea? întrebă Missis.
—Nimic ce—aş putea să vă spun acum. Am însă multe pe cap. Trebuie să plec. Sînt chemată — s—ar părea că am reuşit să stabilim legătura cu America.
Veniţi cît mai repede, dar aveţi grijă la trafic cînd ajungeţi la Londra.
—Trafic? întrebă Pongo surprins.
—Traficul de cîini, bineînţeles. Sînt ambuteiaje peste tot. Apropiaţi—vă cît puteţi de Downing Street şi apoi chemaţi—mă. Am să vă trimit o escortă. Acuma vă spun la revedere.

Toţi o auziseră pe Cadpig, aşa încît lui Pongo nu—i mai rămase decît să ordone „Cu toată viteza înainte!" şi să pornească în cel mai iute pas posibil. Missis nu era prea fericită.
—S—a dus toată liniştea. Cadpig nu a fost niciodată un căţel liniştit.
—Nu ţi s—a părut puţin speriată, Pongo?

Lui Pongo i se păruse într—adevăr speriată, dar nu voia să o neliniştească pe Missis.
—Poate că era numai obosită. Trebuie că a lătrat mult astăzi. Ajungem în curînd şi o să fim acolo ca s—o ajutăm.

Nu mai întîlniră multe grupuri care—i aşteptau, căci foarte mulţi plecaseră deja singuri. Mergeau cu viteză mare, dar spre periferiile Londrei traficul se înteţi într—atît, încît nu le mai fu cu putinţă să înainteze repede. Soseau cîini din toate direcţiile, în grupuri mici sau în lungi coloane, şi era greu să spui cine avea prioritate, în învălmăşeala aceea Pongo îşi zise că ar fi fost bine să fi funcţionat semafoarele şi, nici bine nu—şi termină gîndul, că acestea se aprinseră! Pongo nu se simţea încă suficient de stăpîn pe puterea minţii lui, aşa încît îşi zise că probabil Cadpig era cea responsabilă de această ispravă.

Pe măsură ce se apropiau de inima Londrei, priveliştea pe care o ofereau străzile oraşului devenea tot mai neobişnuită. Nu se zărea nici un om, nu exista alt trafic decît coloanele de cîini, iar magazinele erau toate închise. Din loc în loc, se vedeau case cu uşile de la intrare deschise. În prag şedeau cîini, urmărind cu un aer firesc forfota celor care treceau prin faţa lor. Nimeni nu dădea semne de panică. Toţi cîinii din Londra aveau într—adevăr o atitudine uimitor de liniştită, care amintea de calmul dinaintea unui eveniment major.
—Nu ţi se pare ciudat că e atît de puţin zgomot? întrebă Missis în timp ce aşteptau la semafor. Nu e firesc ca nişte cîini să fie atît de liniştiţi.

—Cred că ascultă, răspunse Pongo. Şi cred că învaţă să asculte cu o ureche interioară.
—Nu cred că e prea bună atitudinea asta, zise Missis. Uneori, puii de la Hell Hall fac un tărăboi infernal, dar as fi fericită să—i aud făcînd la fel si acum. Si nu sînt de acord nici cu urechile interioare şi nici cu vorbirea prin gînduri. Cum poţi să fii sigur că—ţi ţii gîndurile numai pentru tine? Fiecare are dreptul la gînduri *personale.*

Pongo tocmai se pregătea să spună ceva liniştitor, cînd citi groaza apărînd în ochii soţiei sale.
—Ce e? Ce s—a întîmplat? întrebă el repede. Apoi văzu şi el ceea ce văzuse Missis.

Pe jumătate ascunsă între nişte case, era o mică lubrică, cu o firmă deasupra, pe care stătea scris cu litere roşii: CRUELLA DE VIL & CO. Producători de AINE CARE ZĂNGĂNE.

AINE CARE ZĂNGĂNE? Pentru Pongo cuvintele nu aveau sens. Dar Missis, care de obicei silabisea cu greşeli, înţelese.
—Înseamnă „haine care zăngăne". Dar ce—i mai grav acum este că femeia asta rea s—a întors în Anglia!

Pongo îi mărturisi atunci lui Missis că el ştia de întoarcerea Cruellei.
—Dar nu ea este duşmanul nostru acum, Missis. Cruella nu mai caută piei de dalmaţian. Domnul de Vil nu mai este blănar. Domnul şi doamna Dearly au spus că soţii de Vil fabrică acum impermeabile de ploaie din plastic.
—Impermeabilele nu zăngăne, zise Missis. Iar hainele care zăngăne sună a ceva periculos. Pînă acum mi—a plăcut aventura asta, dar dacă s—a întors Cruella...
—Cruella nu are nici un amestec în ce se întîmplă astăzi, zise Pongo. încearcă să nu te mai gîndeşti la ea. Uite, s—a făcut verde.

Missis se simţi uşurată să se îndepărteze de fabrică, dar nu se linişti.
—Trebuie s—o avertizăm pe Cadpig, zise ea în cele din urmă. Cruella trebuie închisă.
—Dar Cruella doarme, ca toţi ceilalţi oameni, zise Pongo.
—Uiţi că ea *nu* e om.
—N—am fost niciodată *siguri* de asta, zise Pongo.

Dar Missis avea dreptate. Existase un timp cînd o bănuiseră pe Cruella de a fi un fel de diavol. Şi dacă somnul misterios nu avea nici un efect asupra diavolilor? Pongo se abţinu însă şi îi zise cu fermitate:
—Numai cîinii sînt treji, Missis. Iar Cruella cu siguranţă nu este cîine.

Nu după mult timp ajunseră la Camden Town, nu departe de Regent's Park, în apropierea căruia locuiseră cîndva Pongo şi Missis; traversară repede Marylebone Street, trecură prin Langham Place şi pe lîngă Broadcasting House[15].
—N—o să fie nici o transmisiune astăzi, dacă toţi oamenii dorm. Cadpig este probabil foarte nefericită fără televizor! zise Missis.

Regent Street[16] era plină, nu numai de cîini care călătoreau prin aer, ci şi de numeroşi alţii care priveau la vitrinele magazinelor. Aici zgomotul era mai mare. Cîinii discutau veseli între ei. Missis îi auzi pe unii spunînd: „Doamna Cadpig are perfectă dreptate. Dacă tot am venit la Londra, măcar să ne simţim bine." Era evident că fiica lor încerca să—i mulţumească pe toţi. Piccadilly[17] era încă şi mai aglomerat decît Regent Street, dar armata lui Pongo reuşi să se strecoare prin mulţime şi—şi croi loc în jos, pe Haymarket, înspre Trafalgar Square.
—Nu mai avem mult, zise Pongo, în timp ce intrau pe Whitehall[18].

Se întrebă atunci dacă nu cumva vorbise prea devreme. Mulţimea aici devenise aproape compactă — iar la intrarea pe Downing Street era *chiar* compactă. Ce să facă? Cadpig le spusese s—o anunţe cînd sosesc, dar larma era atît de mare, încît era de prisos să încerce să latre.
—Nu ne rămîne decît să ne punem gîndurile împreună, îi zise Pongo lui Missis.

Ceru ajutorul celor cu care venise.
—Concentraţi—vă şi strigaţi în gînd, cît puteţi de tare: „Cadpig, sîntem aici în Whitehall."

Metoda dădu rezultate imediate. Nu trecu mult şi apăru o patrulă de cîini poliţişti[19] care—şi tăia drum

---

15 Clădire din Londra care adăposteşte sediul central al Corporaţiei de Radio şi Televiziune Britanice, British Broadcasting Corporation (BBC).
16 Principală arteră comercială din Londra, renumită pentru magazinele sale specializate şi de lux.
17 Una dintre cele mai animate artere din Londra.
18 Stradă şt sector în Londra unde sînt concentrate principalele ministere şi instituţii de stat.
19 Cunoscut sub numele de ciobănesc german sau cîine lup. Rasă de talie înaltă, cu aspect armonios. Puternic şi curajos, foarte inteligent şi activ. Considerat regele cîinilorde pază şi utilitari.

prin mulţime venind înspre Pongo. Conducătorul patrulei dădu imediat ordine:
—Toţi cîinii de aceeaşi rasă cu doamna Cadpig să se îndrepte spre Downing Street. Ceilalţi să o ia înspre Horse Guards' Parade[20].

Pongo se simţea răspunzător pentru cîinii care i se alăturaseră pe drum.
—Vor fi bine îngrijiţi la Horse Guards' Parade? întreabă el.
—N—au nevoie de îngrijiri, răspunse conducătorul patrulei. Astăzi nici un cîine n—are nevoie de hrană, de apă, nici măcar de somn. Tot ce le trebuie e un loc unde să se aşeze. Pe Downing Street nu mai e nici un centimetru de loc liber. Aşa că la drum, băieţi!

Jumătate din patrula de cîini poliţişti deschise o potecă prin mulţime înspre Horse Guards' Parade. Apoi, conducătorul patrulei începu să strige:

— Loc! Faceţi loc pentru dalmaţieni!

Crinii se dădură la o parte fără a se simţi jigniţi. Dimpotrivă, toţi dădeau din coadă bucuroşi şi se auziră strigăte de „Trăiască doamna Cadpig şi familia!".

—Sper că nu arăt îngîmfată, Pongo. Nu mi—am dat seama cît de celebră a ajuns fiica noastră, zise Missis.

Şi, astfel, armata de dalmaţieni pătrunse pe Downing Street.

20 Esplanadă în Whitehall, loc de paradă al gărzilor călare.

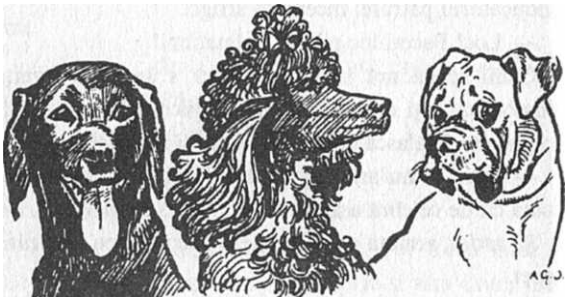

5. ŞEDINŢA DE GUVERN

Cadpig îi aştepta în pragul uşii la numărul 10. Fusese dintotdeauna micuţă şi slăbuţă şi nici acum, ca adult, nu era prea mare. Dar, în rest, era un exemplar aproape perfect al rasei sale, cu pete frumoase, ochi negri minunaţi şi trăsături încîntătoare. Lui Pongo şi lui Missis le fusese puţin teamă ca fiica lor să nu se fi schimbat datorită poziţiei importante pe care o ocupa, dar temerile li se risipiră iute cînd văzură cu cîtă căldură îi primi Cadpig pe toţi fraţii şi surorile ei, în special pe devotatul său Patch. Avu apoi cîte un cuvînt cald de bun venit pentru toţi ceilalţi dalmaţieni. Pe mulţi îi strigă chiar pe nume, cu toate că trecuse mai bine de un an de cînd părăsise Hell Hall.

—Ce maniere elegante, o admiră Missis plină de mîndrie. Nu—i de mirare că a ajuns unde a ajuns.

În spatele lui Cadpig aştepta un şir lung de cîini. Cadpig îi prezentă ca fiind „Cabinetul meu de miniştri".

În mod normal, fiecare dintre aceşti membri ai cabinetului locuia cu cîte un ministru şi acuma îi ţinea locul.

—Acesta este ministrul de Finanţe, le zise Cadpig, prezentîndu—le un labrador[21] negru. Aştepta cu nerăbdare să te întîlnească, tată, căci a auzit că te pricepi la cifre.

—Domnul Dearly e priceput la cifre, nu eu, zise Pongo. Eu nu ştiu mai mult de doi şi cu doi. În general, îmi dă patru.

—Pe aici doi şi cu doi au cam dat trei, zise labradorul. Dar poate că lucrurile se vor îndrepta acum, după ce ministrul se va fi odihnit.

Cadpig îl prezentă apoi pe ministrul de Externe, un boxer[22] rotofei şi jovial. Lui Missis îi amintea de cineva, dar nu putea spune de cine anume.

—Şi această scumpă prietenă este ministrul Transporturilor, zise Cadpig, zîmbind în direcţia unei căţeluşe caniş[23] maro, elegant coafate. Ea a făcut ca semafoarele să meargă. Nu—i grozav?

—N—am făcut decît să mă gîndesc la ele şi, spre uimirea mea, au început să funcţioneze, zise căţeluşa.

Fură prezentaţi apoi şi ceilalţi membri ai Cabinetului, ca şi cîţiva dintre căţeii din Opoziţie.

—Acesta—i partidul care nu a cîştigat ultimele alegeri, îi explică Cadpig lui Missis. Acum sîntem toţi, bineînţeles, de aceeaşi parte a baricadei.

—Ar trebui să fiţi întotdeauna de aceeaşi parte a baricadei, zise Missis. Gîndeşte—te cît timp s—ar cîştiga.

—Da, dar am auzit că nici aşa n—ar fi bine, zise Cadpig, Vezi tu, se poate întîmpla ca toţi să fie de partea greşită a baricadei.

Se adresă apoi celor prezenţi şi le zise că i—ar plăcea să rămînă cîteva clipe singură cu familia ei înainte de şedinţa de guvern care urma să înceapă în curînd.

—Mă puteţi aştepta afară în grădină? Ministrul Transportului va face oficiile de gazdă, nu—i aşa, Babs dragă?

Canişul cel maro acceptă cu bucurie şi împreună cu ceilalţi membri ai Cabinetului si cu dalmaţienii sosiţi de la Hell Hall ieşiră afară. în urmă rămaseră doar Pongo şi Missis, care se străduiau să nu arate atît

---

21Cîine masiv, cu aspect rustic, de talie mijlocie spre mare. Inteligent şi muncitor.

22 Cîine impozant, de talie mijlocie, atletic, cu o formă specifică a capului caracterizată prin maxilarul inferior mai proeminent. Temperamental, curajos şi deosebit de afectuos.

23 cîine de agrement cu aspect elegant, de trei talii diferite, cu urechi lungi şi părul buclat sau cordat. Inteligent, vioi, şi jucăuş.

de importanţi pe cît se simţeau.

Pe măsură ce se golea holul, Missis tresări de spaimă. Pe podeaua de marmură alb cu negru, era întins un poliţist. Dormea bineînţeles, dar chiar şi aşa, lui Missis tot îi sări inima. întrebă ce căuta acolo.

—Întotdeauna există un poliţist înăuntru şi doi afară care stau de pază, îi zise Cadpig. Cei de afară au fost mutaţi de cîinii poliţişti, dar pe cel de—aici le—am zis să—l lase unde e.

Nu sînt de părere că poliţiştii trebuie lăsaţi înăuntru, zise Missis. Şi, oricum, cel de—aici dă impresia de dezordine pe hol.

Cadpig îi promise că se va îngriji ca acesta să fie mutat, dacă găseau un loc unde să—l ducă.

—Casa e plină de oameni care dorm — de la secretare pînă la ultimul membru al personalului. Aş vrea să vi—l arăt acum pe primul—ministru.

Cadpig o porni înspre lift. Cînd ajunseră în dreptul lui, acesta—şi deschise galant uşile. Nici Pongo şi nici Missis nu mai merseseră cu liftul pînă atunci şi Pongo era sigur că Missis se va speria.

—N—am putea să urcăm pe scări? întrebă el repede.

—O! Nu vă faceţi griji în privinţa liftului, zise Cadpig. De obicei ştiu pe ce butoane să apăs, numai că astăzi o să—l fac să meargă prin puterea gîndurilor.

—Vrei să spui metafizic, zise Missis. Cadpig se arătă foarte impresionată.

—Ce deştept din partea ta că ai înţeles asta!

—Mama ta a fost întotdeauna foarte metafizică, zise Pongo.

Liftul îi duse la etaj, îşi deschise uşile şi îi lăsă să coboare. Missis îi mulţumi politicos.

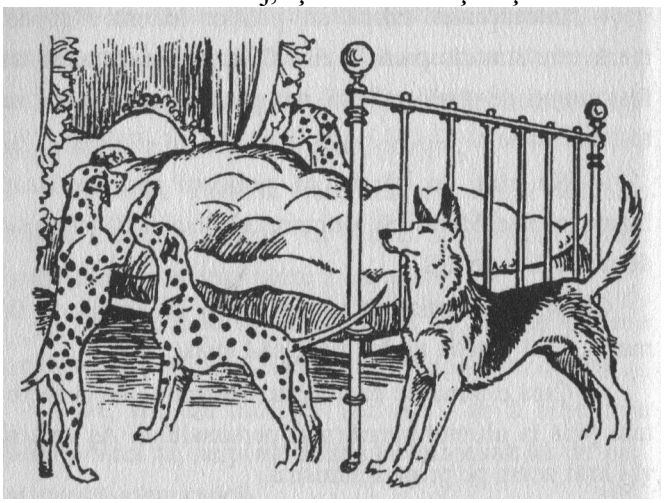

—Acesta este apartamentul unde locuim cu toţii, zise Cadpig. Dar astăzi nu—i nimeni acasă în afară de primul—ministru. Soţia lui e plecată. Are suflet bun, nu zic nu, dar cam strîmbă din nas dacă te sui în pat. Pe aici.

Intrară într—un dormitor. Un cîine poliţist, lungit lîngă pat, se ridică în picioare.

—Sergent, ţi—i prezint pe părinţii mei. Au venit să ne ajute, îi spuse Cadpig.

—Nu mă îndoiesc că vor reuşi, doamnă, zise sergentul. Nu există cîine poliţist în toată Anglia care să nu fi auzit cum au fost salvaţi puii furaţi.

Cadpig privi îngrijorată înspre pat.

—Vreo schimbare, sergent?

—Nici una, doamnă, cu excepţia faptului că mi se pare că zîmbeşte uşor.

—Ai dreptate, zise Cadpig. Asta măcar e bine! Înseamnă că se relaxează. Se întoarse către Pongo şi Missis. Cum vi se pare că arată?

—Foarte senin, răspunse Missis. Şi pare mai tînăr decît la televizor.

—Şi ce roşu e—n obraji, adăugă Pongo.

—Nu e prea roşu? întrebă Cadpig neliniştită.

—Nu. E o culoare sănătoasă.

—A slăbit mult, zise Cadpig. Din cauza grijilor. Bine măcar că acestei crize nu trebuie să—i facă faţă tot el.

—Îmi place mai mult decît mă aşteptam, zise Missis. Poate pentru că nu vorbeşte. La televizor vorbeşte prea mult.

—Aşa e, zise Pongo, apoi continuă către Cadpig. Ar trebui să apară la televizor cu tine în braţe, să

zîmbească prietenos, dar să nu spună nimic. Nu i—ai putea sugera ceva de genul ăsta?

Cadpig clătină tristă din cap.

—Oricît ar fi de deştept, nu înţelege nimic din ce—i spun.

—Asta ni se întîmplă şi nouă la Scotland Yard, interveni cîinele poliţist. Noi, cîinii, învăţăm extrem de repede, dar pînă acum nici unul din noi n—a reuşit să instruiască un poliţist.

Cadpig îl scutură uşor pe primul—ministru şi îi rugă şi pe părinţii ei să facă la fel. Pongo şi Missis îl scuturară însă plini de respect. Apoi Cadpig le zise că era ora şedinţei de guvern şi trebuiau să coboare.

—Oricît mi—ar fi de greu, îl las singur, adăugă ea.

—Am eu grijă de el, doamnă, zise cîinele poliţist, luînd poziţie de drepţi.

În drum spre lift, Cadpig zise:

—Aş vrea să iei cuvîntul la şedinţă, tată.

—Nu, nu, protestă Pongo. N—aş şti ce să spun.

—Nici eu nu ştiu, recunoscu Cadpig. Şi sînt nespus de îngrijorată. Nu trebuie să las însă să se vadă nimic. Nimeni nu mai trebuie să ştie în afară de voi doi. Am să vă spun cînd urcăm în lift.

Uşile liftului se deschiseră şi cei trei dalmaţieni urcară. Dar după ce coborî puţin, ascensorul se opri.

—Nu vă speriaţi, zise Cadpig. Eu l—am rugat să se oprească. Aici e singurul loc unde sînt sigură că nu mă aude nimeni. Sînt cîini peste tot în casa asta astăzi. Of, Doamne!

Dintr—o dată Cadpig scoase un oftat prelung şi—şi plecă fruntea—n pămînt, cu un aer neajutorat şi jalnic.

—Hai, nu mai fi prostuţă, draga mea. Spune—ne ce s—a întîmplat, o îndemnă Missis energică.

—E ceva ce noi nu ştim? întrebă la rîndul lui Pongo.

—Nu, nu s—a întîmplat nimic ce voi nu ştiţi, răspunse Cadpig. Dar tocmai asta—i problema. Nu s—a întîmplat nimic şi nu pot să—mi dau seama ce se va întîmpla. De dimineaţă, totul mi se părea grozav de interesant: alunecatul prin aer, faptul că puteam să—mi trimit gîndurile pretutindeni şi să spun altor cîini ce au de făcut. Dar acum regret că am făcut—o. Au venit cu miile la Londra şi nu ştiu ce am să fac cu toţi.

—Trimite—i înapoi acasă, zise Missis.

—Dacă fac asta, îşi vor pierde încrederea în mine. Şi n—or să mai vrea să mă vadă la televizor cînd lucrurile vor reveni la normal. Asta îi va dăuna şi primului—ministru, nu numai mie.

Pongo înţelese că de data asta fiica lui cea isteaţă muşcase mai mult decît putea mesteca — ceea ce se întîmplă rar la cîini.

—Că sînt aici ori în altă parte e acelaşi lucru, atîta vreme cît reuşeşti să eviţi panica. Trebuie să le dai de înţeles că situaţia este sub control, zise el hotărît.

—Cum să fie sub control cînd eu nu ştiu care este situaţia?

—Recunosc că eşti într—o poziţie delicată, zise Pongo. Dar această şedinţă de guvern...

—Insist să stai în capul mesei, tată!

—Dar nu puteţi sta amîndoi în capul mesei[24]? întrebă Missis.

—Bineînţeles că vor fi locuri pentru toată lumea, mamă. A sta în capul mesei înseamnă să conducă discuţiile.

—Tu eşti cea care trebuie să conducă discuţiile, Cadpig, zise Pongo. Tu trebuie să—l reprezinţi pe primul—ministru. Pe mine mă poţi eventual solicita să iau cuvîntul.

—Şi ce—o să le spui, Pongo? întrebă Missis.

—A! exclamă acesta plin de tîlc.

—Nu cred că „A!" va fi de ajuns, fu de părere Missis. Vreau să spun că—mi vor veni ideile cînd va fi să vorbesc. Ca şi ţie de—altfel, Cadpig.

—Mă îndoiesc, zise Cadpig amărîtă. Mi—am pierdut încrederea în mine.

—Trebuie să ţi—o găseşti imediat, zise Missis, căreia îi displăcea ideea de a se afla suspendată între etaje într—un lift cu Cadpig, care—şi pierduse încrederea. Şi poţi să începi prin a face acest lift să meargă.

—Poate că n—am să mai reuşesc acum, zise Cadpig.

—Dacă tu nu poţi, eu pot, zise Pongo. Astăzi putem să deschidem orice uşă şi să facem orice lift să meargă.

---

[24] joc de cuvinte intraductibil pornind de la înţelesul expresiei *to take the chair* (engl.) — a lua cuvîntul (la o adunare); (fig.) a prezida.

Şi, spunînd acestea, adresă un gînd politicos, dar hotărît liftului, care se puse imediat în mişcare.

—O, tată, eşti minunat! strigă Cadpig. Cu toate că bănuiesc că as fi reuşit si eu.

Liftul se opri brusc. Missis tresări speriată, dar liftul porni din nou.

—Eu am fost. M—am pus la încercare, zise Cadpig. îţi mulţumesc, tată. Simt că—mi recapăt din nou încrederea.

Liftul ajunse la parter şi uşile se deschiseră. Missis se grăbi să iasă, dar apoi îşi aminti să le mulţumească. Consideră că era mai bine să fie de partea lor, cu toate că, din punctul ei de vedere, cea mai bună parte a uşilor era cea dinspre exterior.

Cadpig îi duse pe latura din spate a casei, într—o sală mare care, zise ea, era Sala Cabinetului de miniştri. Pînă astăzi, Missis crezuse că „un cabinet" este o piesă de mobilier în care erau încuiate obiectele la care puii nu aveau voie să ajungă. Acum însă află, că pe Downing Street, „cabinet" înseamnă un grup de cîini care o vor ajuta pe Cadpig să guverneze Anglia, iar încăperea în care intrară era locul în care se întîlneau să discute. N—ar fi trebuit să se îngrijoreze că nu vor fi scaune. În încăpere erau mai multe scaune decît putea ea să numere, toate aşezate în jurul unei mese extrem de lungi. Pe o latură a camerei se înălţau ferestre înalte care dădeau spre o terasă şi de aici cîteva trepte coborau direct în grădină. Grupul de dalmaţieni stătea în grădină de vorbă cu miniştrii, membri ai Cabinetului. Cadpig îşi conduse părinţii pe terasă. De aici, Missis putea privi pe deasupra unui zid împrejmuitor drept pe esplanada Horse Guards' Parade, care era plină pînă la refuz de cîini.

—Ce privelişte minunată! exclamă Pongo. Se pare că fiecare rasă e reprezentată aici.

—Cu excepţia celor din rasa corgi[25], zise Cadpig. Aceştia sînt adunaţi în faţa Palatului Buckingham[26] .

Boxerul care—i amintea lui Missis de cineva, urcă ţopăind treptele terasei.

—Ai avea ceva împotrivă, Cadpig, dacă mi—aş lua pe unul dintre fraţii tăi ca secretar particular? E un flăcău şi jumătate.

—Ce idee grozavă! exclamă Cadpig. Fiecare membru al Cabinetului ar trebui să aibă cîte un secretar particular. Eu am să—l iau pe Patch. Hei, Patch, unde eşti?

Patch se grăbi să se apropie. Pe trepte însă se ciocni de ministrul Afacerilor Externe, care cobora alunecînd prin aer şi căzu înapoi.

25Cîine de turmă şi agrement, mic, cu corp alungit şi cap lunguieţ. Inteligent, vioi şi încăpăţînat.

[26] Celebru palat din centrul Londrei, una dintre reşedinţele monarhilor britanici.

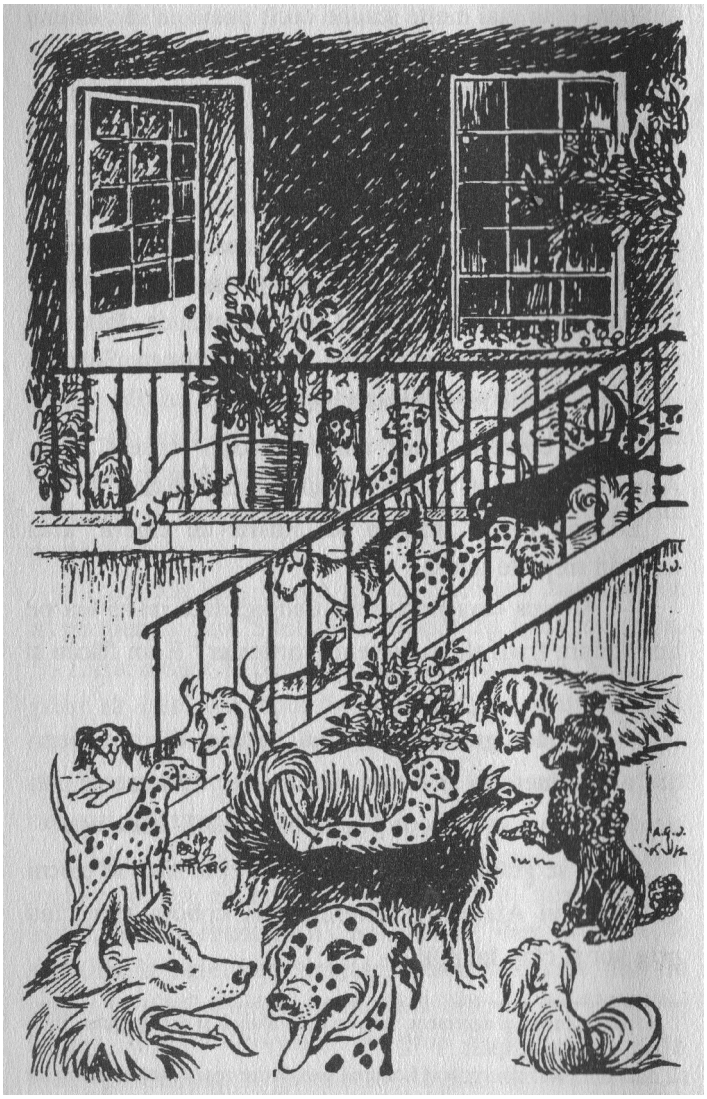

—Iartă—mă, băiete, zise boxerul, ajutîndu—l să se ridice. N—am încă siguranţă la mersul ăsta prin aer. Ministrul Transporturilor e de părere că cei care călătoresc prin aer sînt ca maşinile şi ca atare trebuie să ţină stînga[27], dar eu nu mă simt maşină. Sper că nu te—ai lovit. Nu? Atunci e bine! Şi—acuma să—l găsim pe noul nostru secretar!

—Pe Lucky l—a ales, cu siguranţă, zise Missis mîndră, gîndindu—se ce băiat deştept era Lucky. Nu se poate! Ia uitaţi—vă!

Boxerul se dusese lîngă Roly Poly, care dădea fericit din coadă.

—Cadpig dragă, nu cred că ministrul tău de Externe a făcut o alegere înţeleaptă, zise Pongo.

Cadpig însă rîse.

—O! George mereu o zbîrceşte. Dar e un drăguţ, la fel ca Roly Poly. Or să se înţeleagă bine amîndoi. E poate chiar mai bine să stea împreună decît să facă cine ştie ce boacăne separat.

—Acum îmi dau seama de cine—mi aminteşte ministrul de Externe! exclamă Missis. De Roly Poly, bineînţeles! Cu toate că n—ai zice că un boxer poate semăna cu un dalmaţian, nu—i aşa?

—Ochii sînt de vină. Ochii lor rotunzi şi cal/i, zise Cadpig. Cred că Lucky şi soţia sa i s—ar potrivi ministrului Transportului. O să aibă nevoie de mult ajutor. Trebuie să se îngrijească de o groază de lucruri, de la trafic pînă la moţul din vîrful capului. Fii drăguţ, Patch, şi aranjează tu asta. Şi apoi întoarce—te la mine.

Cu un aer fericit şi eficient, Patch dădu fuga în grădină, unde vorbi cu Babs, căţeluşa caniş. Aceasta—i transmise mulţumirile ei lui Cadpig.

—E tare frumuşică, zise Missis. Cu toate că moţul mi se pare cam exagerat.

—Obişnuieşte uneori să şi—l lege cu cele mai năstruşnice funde, zise Cadpig.

27Circulaţia în Anglia se desfăşoară pe partea stîngă.

Dintr—o dată aerul răsună de bătăile puternice ale unui orologiu.
—Ăsta—i Big Ben[28]! exclamă Pongo. Cît de aproape sîntem de el!

Missis numără atent bătăile şi constată fericită că acestea se opriră la trei. Trei era un număr uşor, fără probleme.
—E ora şedinţei de guvern, latră Cadpig înspre cei din grădină.

Membrii Cabinetului, care pînă atunci stătuseră de vorbă cu dalmaţienii, se îndreptară spre terasă. Patch se întoarse lîngă Cadpig, iar Lucky o urmă pe Babs, ministrul Transporturilor, împreună cu soţia lui Gay. Missis se aştepta să—i vadă venind şi pe Roly Poly cu George, ministrul de Externe, dar aceştia lipseau. Missis se uită după ei şi îi zări în dreptul unei uşi din zidul grădinii. Uşa se deschise (fără îndoială că fusese rugată) si cei doi se strecurară afară.
—Am impresia că ministrul Afacerilor Externe va întîrzia, îi spuse Missis lui Cadpig.
—N—avem timp să—l aşteptăm, zise Cadpig. Intrară cu toţii în Sala Cabinetului.
—Acum v—aş ruga pe fiecare să luaţi un loc — dar nu pe scaunul cu braţe. Acela e al primului—ministru pe care am să—l reprezint eu. Tată, te rog să te aşezi în dreapta mea, iar mama în stînga.

Missis zise însă că nu voia să se aşeze la masă, căci nu se pricepea la politică.
—Cînd se discută politică la televizor, eu închid ochii si, nu stiu cum, reuşesc să nu mai aud nimic — în afară de momentele în care apari tu, Cadpig. Eu am să stau aici, la fereastră.

Adevărul era că Missis voia să se uite după Roly Poly. Oare ce punea la cale poznaşul ăsta? Missis nu era de acord cu Cadpig că Roly Poly şi ministrul de Externe erau mai feriţi de pericol împreună. Dimpotrivă, pericolul putea fi chiar de două ori mai mare.
—Cum vrei tu, mamă, zise Cadpig, suindu—se pe scaunul primului—ministru. V—aş ruga acum să fiţi atenţi!

Fără doar şi poate, Cadpig îşi recăpătase pe deplin încrederea de sine. Missis fu mulţumită să observe asta şi mîndră de modul impresionant în care fiica ei rezumă situaţia în care se aflau. Dar Missis avu impresia că toţi cei prezenţi ştiau deja care era situaţia şi ar fi dorit mai degrabă să afle cauza şi mai ales ce avea să urmeze. Cadpig însă nu avea ce răspunsuri să dea la aceste întrebări nerostite şi nu după mult timp îl rugă pe
Pongo să ia cuvîntul, după ce mai întîi îl prezentă celorlalţi ca „vestitul meu tată".

Missis îşi aminti atunci de alte cuvinte pe care le spusese Pongo mai de mult, în noaptea aceea geroasă cînd porniseră la drum să salveze puii. Cuvintele lui de atunci o ajutaseră şi Missis îşi dori ca Pongo să reuşească să găsească ceva asemănător şi acum.

Cu adevărat straniu era modul în care circulau gîndurile astăzi, căci Pongo părea să i le fi citit.
—Doamnelor şi domnilor căţei, începu el. Demult, în noaptea cînd tocmai porneam, împreună cu soţia mea, într—o călătorie plină de neprevăzut, i—am spus atunci că acei cîini care sînt prea cocoloşiţi îşi pierd adesea gustul pentru aventură şi îmbătrînesc înainte de vreme. Sînt convins că toţi cei prezenţi la această masă au parte de o viaţă plină. Nu spun că vreunul din voi e gras, însă spun că toţi sîntem bine hrăniţi. Asta nu înseamnă însă că sîntem îmbuibaţi si moleşiţi. Sînt convins că fiecare dintre voi e gata să facă faţă la orice s—ar întîmpla. Greşesc?
Toţi răspunseră cu „Desigur!" sau „I—auzi[29]!" şi unii dintre ei bătură cu labele în masă. Pongo continuă:
—Problema este: pentru ce anume să fim pregătiţi? Dar eu vă întreb: dac—am şti, n—ar fi oare această situaţie mult mai banală? Nu e mai palpitant să nu ştim ce ne aşteaptă? Iar eu spun că e mai bine să trăim cu dăruire fiecare clipă care trece şi să binecuvîntăm lucrurile bune pe care le avem. Gîndiţi—vă la cît de multe am învăţat numai de azi—dimineaţă: să mergem prin aer, să deschidem uşi, să vorbim prin gînduri. Şi nici unul dintre noi nu simte foamea, setea, frigul ori canicula. Şi cel mai important este că ne înţelegem unii cu alţii. Nu departe de aici, la Horse Guards' Parade, se află strînşi sute, poate chiar mii de cîini, dar nu am auzit să se fi iscat vreo încăierare. Am dreptate?

Mulţi răspunseră „Ai!" şi Missis realiză că Pongo îşi trimitea gîndurile mult dincolo de sala în care avea loc şedinţa. Vorbele lui ajungeau poate la toţi cîinii din Anglia. Missis era tot mai convinsă de asta, căci de fiecare dată cînd se auzeau urale acestea ajungeau la ea ca o rafală puternică de vînt. Nu—şi

---

28Vestit orologiu din turnul Parlamentului britanic.
29Expresia englezească *Hear! Hear!* (I—auzi) este specifică animatelor dezbateri din Parlamentul britanic, folosită fiind pentru a exprima acordul sau dezacordul cu un vorbitor.

dădea seama dacă auzea cu urechile sau cu mintea. Ştia numai că acele urale erau adevărate si se simţea din ce în ce mai mîndră de Pongo. Acesta continuă să laude purtarea cîinilor (ce idee deşteaptă, îşi zise Missis — şi ea se simţea atît de bine cînd se auzea lăudată de soţii Dearly).

—Domnul Dearly, încheie Pongo, are uneori obiceiul să—i citească cu voce tare doamnei Dearly şi eu şi cu Missis stăm şi ascultăm. Astfel am aflat despre un vestit prim—ministru care a locuit si el în această casă si care obişnuia să le spună oamenilor: ‚Aveţi răbdare şi o să vedem." Asta vă spun şi eu vouă, tuturor cîinilor din Anglia. Nu vă neliniştiţi de ce—o să se întîmple; aveţi răbdare şi o să vedem.

Cuvintele lui Pongo stîrniră un uriaş val de entuziasm. Missis îşi aduse atunci aminte că domnul Dearly considerase cuvintele „Aveţi răbdare şi o să vedem" foarte enervante şi zisese că la vremea respectivă mulţi nu le găsiseră deloc plăcute. Dar probabil că depindea de modul cum erau rostite. Pongo le rostise minunat şi lui Missis i se păruse că sunaseră splendid. Asemeni tuturor celorlalţi cîini, de aici sau de departe, latră şi ea încîntată şi izbi cu coada în podea.

Cadpig sări atunci în picioare pe scaun şi spuse:

—Către toţi cei care ne ascultă! Tatăl meu ne—a spus ce avem de făcut. Răbdare şi o să vedem!

RĂBDARE ŞI O SĂ VEDEM! RĂBDARE ŞI O SĂ VEDEM! Suflul de gînduri se umflă şi crescu tot mai mult. Missis tocmai se întreba dacă era sănătos ca gîndurile să fie atît de zgomotoase cînd, spre marea ei uşurare, Pongo vorbi din nou:

—Dar haideţi să aşteptăm şi să vedem în linişte. Vuietul uralelor se potoli.

La rîndul lui, Pongo răsuflă uşurat. Era mulţumit să—şi poată auzi din nou propriile gînduri. Era însă şi tulburat. Cît de ascultători erau toţi! Şi toţi ascultau de el! Ce răspundere grea! Şi totuşi, nu greşise spunîndu—le să aibă răbdare şi să aştepte. Ce altceva puteau face?

În momentul acela, uşa de sticlă care dădea spre terasă se dădu în lături şi înăuntru intrară Roly Poly şi George, uzi pînă la piele. Se scuturară violent împroşcîndu—i cu apă pe toţi cei prezenţi. Se auziră proteste vehemente din partea lui Babs, căţeluşa caniş.

Cadpig se adresă sever boxerului.

—Ajunge, George! Ar fi trebuit să te scuturi afară, înainte de a intra. Ai lipsit de la şedinţa de guvern. Unde ai fost?

—I—am arătat lui Roly Poly lacul din St. James's Park şi întîmplarea a făcut ca el să spună că ştie să înoate, iar eu să zic că nu ştiu. Mi—a zis că toţi cîinii pot să înveţe dacă încearcă şi că el mă poate ajuta. Ceea ce a şi făcut, iar acuma pot să înot ca o raţă.

—Ar trebui să vă uscaţi, zise Missis.

Aici ar fi fost nevoie de ajutorul unui om. în lipsă însă, se puteau freca de covor. Imediat, Missis îi

puse pe cei doi să se rostogolească şi să se frece viguros de covor. în timp ce ei se uscau, covorul se umplea tot mai mult de apă.

—Aceasta nu—i o purtare cum se cuvine la o şedinţă de guvern, zise Cadpig. Primul—ministru nu dă nimănui voie să se rostogolească pe covor. George, du—te în biroul tău si vezi dacă a sosit vreo veste.

Se întoarse către Pongo.

—Este sarcina ministrului de Externe să tină legătura cu alte ţări.

—Aţi reuşit să luaţi legătura cu America? întrebă Pongo.

—Nu încă. Dar am reuşit să contactăm nişte cîini din Irlanda care au vorbit cu America. Nu există îndoială. Somnul acesta misterios a cuprins întreg pămîntul. Am vorbit cu multe ţări din Europa. George, nu te mai rostogoli!

—Gata, m—am potolit, Cadpig, zise boxerul. Haide, Roly Poly băiete. Să mergem să stăm la taifas cu continentul!

Tocmai cînd George şi Roly Poly se îndreptau săltînd înspre uşă, aceasta fu dată de perete de un cîine poliţist.

—Pongo! Missis! strigă acesta dramatic. Sînteţi ceruţi de urgenţă. Vă cheamă un ciobănesc de undeva de la ţară. Zice că are veşti—bombă.

6. VEŞTI DE LA ŢARĂ

—Veniţi după mine! le strigă Cadpig, tîşnind pe uşă. Merseră glonţ spre lift. Acesta—şi deschise imediat uşile şi urcă atît de repede, încît Missis nu mai avu timp să—i fie frică.

Ajunşi la ultimul etaj, Cadpig îi duse într—o cameră unde fereastra era larg deschisă. Doi fox terrieri[30] stăteau cu labele din faţă sprijinite de pervaz şi ascultau încordaţi.

Cadpig veni lîngă ei şi latră înspre mulţimea adunată pe Downing Street.

—Faceţi linişte, vă rog! Sosesc veşti importante. Imediat se făcu linişte. Unul dintre cei doi fox terrieri se întoarse către Cadpig:

—E un ciobănesc foarte important, doamnă. E general.

—Spuneţi—i că Pongo şi Missis sînt aici, zise Cadpig. Cei doi fox terrieri lătrară cu glas ascuţit, apoi ascultară din nou încordaţi. După cîteva minute, unul dintre ei exclamă:

—Iată! El e!

Cadpig le făcu semn lui Pongo şi Missis să se apropie. Cei doi dalmaţieni se urcară cu labele din faţă pe pervaz şi se aplecară cît putură de mult în afară. De îndată auziră lătratul hîrîit al generalului. îi răspunseră.

—Pongo şi Missis? întrebă acesta. Da. Vă recunosc vocile. Uimitoare invenţie, chestia asta. Am luat legătura cu Londra imediat. Pregătiţi—vă pentru un şoc. S—au trezit pisicile.

—Toate pisicile? întrebă Pongo.

Erau milioane de pisici în Anglia. Şi multe din ele neprietenoase cu cîinii. Pongo se temu de ciocniri.

—Nu, nu toate pisicile. Numai doamna Willow şi pisica voastră persană. Amîndouă sînt aici cu mine. Şi s—a mai trezit cineva. Tînărul Tommy.

—Tommy?! exclamă Pongo uluit. Asta înseamnă că starea de urgenţă a trecut. Se vor trezi toţi oamenii.

—Nu, nu se vor trezi, zise generalul. Toţi cei de la fermă încă dorm şi cei de la Hell Hall la fel. Tocmai m—am întors de—acolo, unde m—am căznit împreună cu Prince să—i trezim. I—am scuturat destul de serios — totul pentru o cauză bună, se—nţelege, dar nici nu s—au clintit. La fel am păţit şi cu soţul pisicii persane. Sărmana, s—a amărît din cauza asta, dar a înţeles cînd i—am explicat de ce.

—Explicaţi—mi şi mie, vă rog, zise Pongo.

—Am înţeles aşa, brusc, dintr—o dată. Ca să fiu sincer, doamna Willow a fost prima care a înţeles, dar nici eu nu eram departe. îţi aminteşti că atunci cînd voi v—aţi instalat la Hell Hall le—am acordat doamnei Willow si pisicii persane titlul de cîini onorifici? Tot atunci Tommy, cu care încă mai vorbeam acea limbă jumătate umană—jumătate canină, ne—a rugat să i—l acordăm şi lui. Aşa se face că şi el, şi doamna Willow, şi pisica persană sînt, de fapt, pe jumătate cîini.

—Aş vrea să schimb o vorbă cu pisica cea albă, zise Missis, care tînjea după noutăţi de la Hell Hall.

—Nu se poate, zise ciobănescul. Pentru că nu sînt decît pe jumătate cîini, ei nu pot face tot ce putem face noi. Nu pot vorbi prin gînduri şi nu pot merge prin aer. Dar sînt treji şi mă bucur să vă spun că nici unul nu simte nevoia de mîncare sau apă. E foarte bine că ni s—au alăturat, mai ales că mă pot înţelege din nou cu Tommy. E plin de idei bune, băiatul ăsta, şi pisicile la fel. Trebuie neapărat să venim şi noi la Londra.

—Dar cum să veniţi dacă Tommy şi pisicile nu se pot deplasa prin aer? întrebă Pongo. Pe pisici le puteţi duce în spate, dar pe Tommy nu.

30Rasă veche, cunoscută şi utilizată în Anglia încă din Evul Mediu la vînătoarea vulpilor. Talie mică, blană aspră, albă cu pete maro sau negre. Pasionat vînător de animale mici, tenace, rezistent, curajos.

—Am deja un plan. Tommy o să conducă tractoruL Nu l—a condus, la propriu vorbind, niciodată, dar a mai mers cu tatăl lui pe tractor şi acesta i—a dat voie să ţină mîna pe volan şi ştie cum să pornească motorul. Pînă acum ne—am antrenat şi am constatat că dacă toţi, şi terrierul Jack Russell, şi eu, şi pisicile, ne suim lîngă Tommy şi cu toţii ne concentrăm puternic şi ne gîndim că tractorul avansează, ei bine, acesta chiar o face.
—Cît de repede? întrebă Pongo.
—Foarte, foarte încet, trebuie să recunosc. De fapt ne—ar trebui aproape o săptămînă ca să ajungem la Londra. Doamna Willow însă a mai venit cu o idee. Are o minte remarcabilă fiinţa asta — ţinînd cont că e doar o pisică. N—am să—ţi dau detalii acum, o să vezi singur în curînd. Dar îţi spun că tractorul ăsta nu s—a mişcat niciodată atît de repede. O să pornim imediat.
—Atunci, noroc, le ură Pongo, întrebîndu—se care putea fi oare ideea pisicii tărcate. O să v—aşteptăm pe Downing Street.
—Pisica persană insistă să treacă mai întîi pe la fosta voastră casă de pe Regent Street. Şi vrea să ne aşteptaţi acolo.
—Dar de ce, domnule general? întrebă Pongo.
—Nu pot să—ţi spun acum, dar ea zice că trebuie. Pe fundal se auzi lătratul ascuţit al terrierului Jack Russell zicînd:
—Să plecăm, generale! Haideţi să trecem la acţiune.
—Nu te—a întrebat nimeni pe tine, îl repezi generalul aprig. Dar căţelandrul ăsta obraznic are dreptate, Pongo. Ne întîlnim la casa de pe Regent Street în cîteva ore. Sfîrşit de transmisie.

Lătratul încetă. Cadpig, care ascultase discuţia, zise:
—Mai bine să—i faceţi pe plac bătrînului domn, care ne e atît de drag. în drum aţi putea să vă opriţi şi la Grădina Zoologică[31].
—Am uitat complet de Grădina Zoologică. E vreo problemă?
—Ultimul raport primit de acolo spune că e linişte. Toate animalele dorm, cu excepţia cîinilor. Locuiesc mulţi cîini la Grădina Zoologică. Patrulează cu regularitate. Mă întreb dacă şi acolo or exista fiinţe *jumătate*—cîini? Lupii, de pildă.
—Sper să nu fie, zise Missis.

Văzuse lupi la televizor şi nu—i plăcuseră.
—Pînă la urmă de ce n—ar ajunge generalul în numai cîteva ore la Londra? zise Cadpig. Orice e posibil astăzi. Ai putea pleca chiar acum înspre Grădina Zoologică, tată. Ai nevoie de mama? Or să vină să mă vadă nişte doamne din provincie şi mă gîndeam că mama m—ar putea ajuta.
—Generalul a cerut să fiu si eu acolo la sosirea lor, zise Missis, care—şi dorea foarte mult să vadă fosta lor casă. Mai era însă şi un alt motiv pentru care Missis ţinea să meargă spre Regent's Park, un motiv care o neliniştea. Missis credea că ştie de ce ceruse pisica persană să se întîlnească cu ei la fosta lor casă. Dar nu voia să—i spună nimic lui Pongo pînă ce nu vorbea mai întîi cu pisica.

Cadpig le zise atunci că se descurcă singură şi că poate unii dintre fraţii şi surorile ei doreau să revadă casa în care se născuseră.
—Să mergem jos şi să—i luăm. Dar, dacă nu vă deranjează, am să—l ţin pe Patch cu mine.
—Patch mai bine ar sta cu tine decît să vadă orice casă din lume, zise Pongo.

Se înapoiară în sala de şedinţă unde Babs, căţeluşa Caniş, fu de acord să le dea drumul lui Lucky şi soţiei lui. Gay îşi dorea să vadă locul unde se născuse soţul ei. în cele din urmă, Pongo şi Missis plecară însoţiţi de întreaga lor familie, mai puţin Cadpig, Patch şi Roly Poly. Cadpig lătrase înspre biroul ministrului Afacerilor Externe, dar cîinele poliţist care stătea de pază acolo îi răspunse că ministrul plecase cu Roly Poly să—i arate Londra.
—N—o să se întîmple nimic, mamă, o asigură Cadpig. George cunoaşte destul de bine oraşul.

Missis însă nu era deloc convinsă că asta făcea lucrurile mai puţin periculoase.

Escortaţi de cîini poliţişti, dalmaţienii îşi croiră loc prin mulţimea compactă pînă ce drumul se eliberă şi putură călători uşor pînă la Grădina Zoologică.

Lui Missis nu—i plăcea Grădina Zoologică, dar cînd văzu că toate animalele sălbatice erau nu numai

---

31Situată în Regent Park, Grădina Zoologică constituie una dintre principalele atracţii ale Londrei, cunoscută fiind pentru condiţiile pe care le asigură şi pentru implicarea activă în lupta pentru protecţia speciilor pe cale de dispariţie.

adormite, ci şi închise în spatele gratiilor, se linişti. Cîinii de la Grădina Zoologică le făcură o primire frumoasă şi—şi exprimară regretul că fiica lor Cadpig nu putuse să—i însoţească.
—Speram să o putem vedea în carne şi oase, zise unul dintre ei. Ce păcat că nu poate să apară la televizor aşa cum o face în vremuri normale.

Pongo se întrebă şi el de ce Cadpig nu putea apărea la televizor. în această zi, cînd cei de rasă canină aveau asemenea puteri extraordinare, oare de ce nu puteau face ca televizorul să funcţioneze? Televizorul era oare un obiect care nu răspundea la metafizic? Lui Pongo, de—altfel, televizorul i se păruse întotdeauna puţin metafizic, chiar şi în vremuri normale. Trebuia neapărat să vorbească cu Cadpig despre asta.

Dalmaţienii erau obişnuiţi să vadă animale la televizor, dar vederea acum, pe viu, a atîtor animale sălbatice adormite, îi impresiona adînc. Elefanţi, lei, tigri, girafe, maimuţe, urşi polari, foci şi multe, multe alte animale stăteau complet nemişcate, cufundate în cel mai adînc somn. Atîta doar că se vedea cum respiră adînc, regulat. Missis n—ar fi trebuit să se teamă de lupi; aceştia dormeau la fel de adînc ca toţi ceilalţi. Se prea poate să fi fost ei pe jumătate cîini, dar nu erau pe jumătate cîini onorifici şi asta făcea toată diferenţa.

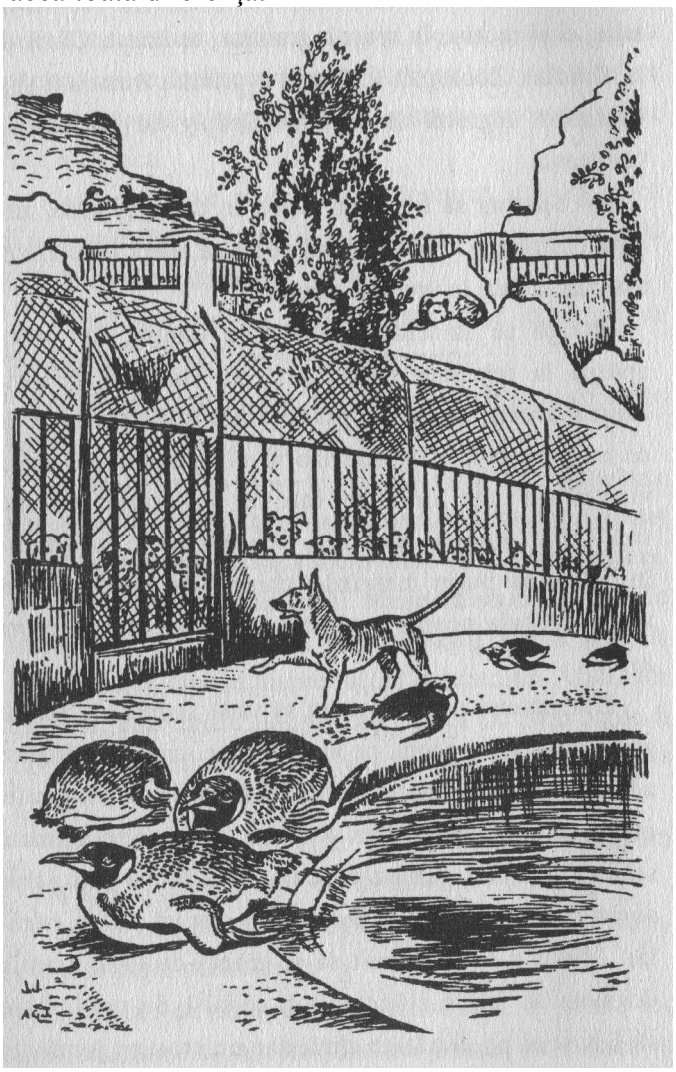

Păsările se legănau adormite în voliere, dar impresia cea mai stranie o dădeau peştii adormiţi în acvarii. Păreau peşti pictaţi pe fundalul zugrăvit al unei ape.

Mult înainte ca să apuce să vadă tot ce era de văzut, Missis consideră că era timpul să plece. Temerile numai de ea ştiute nu—i dădeau pace şi o împiedicau să se relaxeze. Voia să ajungă la căsuţa de lîngă Regent Park înainte de sosirea generalului, ca să aibă prilejul să împărtăşească imediat pisicii persane bănuielile ei.

Astfel că nu după mult timp se despărţiră de gazdele lor atît de amabile, care începeau deja să aibă mult de lucru cu cîinii porniţi la plimbare şi care se opreau să viziteze Grădina Zoologică. Tot mai mulţi

dintre aceştia se vedeau intrînd prin porţile turnante care funcţionau astăzi fără a fi împinse. După ce ieşiră, Pongo şi Missis o luară în jos pe aleea care înconjoară parcul[32], urmaţi de întreaga lor familie.

Nu apucaseră să ajungă prea departe cînd auziră cîini lătrînd în acel mod specific, care Pongo ştia că înseamnă urale. Ce se întîmpla oare? Uralele veneau de undeva din spate şi pentru moment Pongo se opri şi privi în urmă să vadă ce se întîmpla. Văzu atunci una din cele mai uluitoare privelişti care—i fusese dat vreodată să le vadă. Traversînd podul peste Regent's Canal, venea tractorul, înaintînd cu o viteză uluitoare.

La volan stătea Tommy şi lîngă el erau generalul, terrierul Jack Russell, pisica cea albă şi doamna Willow. Cu toţii aveau privirile aţintite înainte şi nici unul nu observă micul grup de dalmaţieni de pe drum. Cînd tractorul alunecă prin faţa lor, observară că acesta era împins de la spate de un grup de dalmaţieni dintre cei pe care—i lăsaseră la Hell Hall. Aceştia alunecau prin aer asemeni tractorului ale cărui roţi nu atingeau pămîntul.

—A devenit un tractor pe pernă de aer, zise Missis. Cu adevărat metafizic.

—Trebuie să mergem după el, zise Pongo. Cu toată viteza înainte!

Îl ajunseră din urmă tocmai cînd acesta oprea în faţa casei care fusese cîndva a soţilor Dearly. Generalul, micuţul terrier şi pisicile coborîră, dar Tommy rămase la volan şi părea că vorbeşte cu tractorul.

—Îi mulţumeşte, îi explică generalul lui Pongo. Adevărul este că a mers impecabil. S—a comportat de parcă ar fi fost om.

—Poate vreţi să spuneţi cîine, îl corectă Pongo. Oricum, aţi ajuns uimitor de repede.

—Prince mi—a dat vreo cîţiva dalmaţieni pricepuţi la mersul prin aer, zise generalul. Şi noi cei din faţă am ajutat gîndindu—ne înainte, ceea ce nu e chiar simplu.

Tommy coborî şi el de pe tractor şi fu întîmpinat cu bucurie de Pongo şi Missis, care încercau în acelaşi timp să priceapă ce vorbeşte. De obicei îl înţelegeau, aşa cum îi înţelegeau pe majoritatea oamenilor, dar acum băieţelul vorbea jumătate limba cîinilor şi jumătate cea a oamenilor, aşa cum o făcuse cînd era mai mic, iar cei doi dalmaţieni nu erau prea familiarizaţi cu această combinaţie.

—Cere exerciţiu, spuse ciobănescul. Eu pricep aproape tot ce spune, iar el înţelege cam jumătate din ce spun eu, ceea ce e mai mult decît am obţinut vreodată de la un alt om.

Dalmaţienii care sosiseră cu tractorul se alăturaseră celor născuţi în casa de lîngă Regent's Park. Lucky arăta acum înspre geamul bucătăriei.

—Intrăm, tată? întrebă el. Probabil că uşile ni se vor deschide dacă le rugăm.

—Oamenii care locuiesc acum aici s—ar putea să nu vrea ca noi să intrăm, zise Missis.

—Dar vor fi toţi adormiţi, zise Lucky, care dorea să—i arate soţiei sale dulapul pentru perii şi mături în care se născuse.

Lucky urcă în goană treptele de la intrare, rugă în gînd uşa să se deschidă şi apoi o împinse. Uşa însă nu se clinti.

—Asta—i pentru că nu ai voie să intri, îi zise Missis. Eu oricum nu vreau să vizitez casa, acum că nu mai este a noastră.

Soţia lui Lucky, care privea în jos prin grilajul gardului, spuse:

—De aici pot vedea destul de bine bucătăria, Lucky dragă, şi—mi voi putea imagina dulapul dacă mi—l

---

32Outer Circle, alee largă care înconjoară Regent's Park pe toate laturile.

descrii.

Lucky însă nu dormise în acel dulap decît vreo două săptămîni din viaţa sa şi nu şi—l mai amintea foarte bine. De aceea Pongo îi veni în ajutor şi descrise întreaga casă. Toţi cei prezenţi îl ascultară captivaţi — cu excepţia lui Missis. Aceasta se retrase mai într—o parte cu cele două pisici şi le întrebă de ce insistaseră să vină într—atît să revadă casa.

—N—am nimic împotrivă s—o revăd, răspunse pisica persană albă. De altfel mi—este chiar dragă, căci e prima casă în care am locuit, unde am fost tratată cum se cuvine. Casa pe care vreau însă s—o revăd neapărat este puţin mai în jos pe alee. Este casa în care am suferit atîţia ani din pricina Cruellei de Vil. Simt în oase că aceasta s—a întors în Anglia!

—Eram sigură! exclamă Missis. Şi bănuiam că la ea te gîndeşti. Şi eu la fel. Sînt sigură că ea este cauza acestui somn misterios.

—Atunci trebuie oprită, zise pisica tărcată. Nu—mi place lumea fără oameni.

—Trebuie să intrăm la ea în casă şi s—o speriem, ca să zic aşa, zise pisica cea albă.

Dar cuvintele ei însemnau mult mai mult.

Missis considerase întotdeauna că este greşit ca un dine sau o pisică să facă rău unui om, dar era pe deplin de acord să o sperie pe Cruella, aşa încît zise imediat:

—Trebuie să—l convingem pe Pongo.

Abia ce rostise aceste cuvinte că rămase privind uimită.

Înspre ei venea alunecînd prin aer cu o viteză uluitoare un dulău terrier Staffordshire[33]. în dreptul lor frînă brusc, dar chiar si asa tot reuşi să dărîme cîţiva dalmaţieni.

—Mii de scuze, băieţi, zise el. Sper că nu e nimeni rănit (din fericire nu era nimeni). Ia te uită! Vechii mei prieteni, Pongo şi Missis. Sper că mă mai ţineţi minte.

—Ca şi cum te—am putea uita vreodată! exclamă Pongo. Tu şi cu miraculoasa ta camionetă ne—ai salvat vieţile mai demult.

—Oamenii tăi dorm şi ei? întrebă Missis.

—Tun, răspunse dulăul. Imposibil de trezit. I—am zguduit destul de tare pînă ce mi—am dat seama că sărmanii n—au nici o vină. Nu i—am rănit — sper.

—Şi eu, adăugă Pongo ştiind cît de vijelios putea fi dulăul.

Locuia cu doi bărbaţi care se ocupau cu mutatul de mobilă şi care—l alintau cu porecle de felul Ghiulea Canină, sau Bombă Autopropulsată, dar care, dincolo de asta, îl iubeau enorm.

—Tocmai mi—am vizitat un prieten la Grădina Zoologică şi am aflat că sînteţi pe aici. Poate voi puteţi să—mi spuneţi ce se întîmplă cu ziua de azi. Credeţi că are vreo legătură cu vechiul vostru duşman, cel care vă furase atunci puii?

—Eu aşa cred, zise pisica cea albă. Şi mai cred că trebuie atacată.

Dulăul o privi surprins.

—Credeam că pisicile dorm astăzi.

—Ambele aceste doamne sînt cîini onorifici, îi explică Pongo. Şi bune prietene de—ale noastre.

—Şi de—ale mele atunci, zise dulăul, renunţînd la ideea de a fugări pisicile şi de a le goni sus într—un copac.

Făcea asta numai în glumă, desigur, dar pisicile nu—i gustau niciodată glumele, n—aveau nici un simţ al umorului. Pisica aceasta albă însă spunea lucruri interesante, aşa încît dulăul îi răspunse:

—Dacă vreţi s—o atacaţi pe hoaţa de pui, contaţi pe mine. De mult i—am spus lui Pongo că trebuie să—i venim de petrecanie.

—Nu, nu! protestă Pongo. Ciudăţeniile de astăzi n—au nimic de—a face cu Cruella. Haideţi s—o lăsăm în pace.

Pongo observă însă că toţi erau împotrivă.

—Femeia asta e o pacoste, Pongo, zise generalul, Adu—ţi aminte că eu am cunoscut—o de pe vremea cînd era încă stăpîna conacului Hell Hall. Trebuie măcar s—o verificăm, dacă nu altceva. Şi, în plus, i—am promis lui Tommy că i—o arăt.

Tommy se urcase deja pe tractor şi era gata de plecare. Generalul, pisicile şi terierul Jack Russell i se

---

33Cîine de talie mijlocie, puternic, compact, robust, cu musculatura foarte dezvoltată. Folosit odinioară în luptele cu cîini, a devenit în prezent un foarte bun cîine de pază şi protecţie.

alăturară. Lucky se întoarse spre tatăl lui şi îi spuse încet:
—Cred că va trebui să—i laşi să facă ce vor, tată. Dar am să te ajut să păstrezi ordinea, iar dalmaţienii te vor asculta numai pe tine.

Dar generalul? se întrebă Pongo. Şi dulăul Staffordshire? Ambii erau cîini redutabili. Iar pisicile, la rîndul lor, zgîriau periculos. Terrierul Jack Russell se apucă să latre fioros:
—Înainte, s—o omorîm pe Cruella de Vil!
—Cei care împingeţi tractorul, la posturile voastre!
ordonă generalul.

Pongo zise că el şi cu Missis vor merge în faţa tractorului. Familia lor şi dulăul Staffordshire se alăturară celor care împingeau tractorul. Acesta prinse a înainta cu o viteză uluitoare.
—Mai repede! Mai repede! latră terrierul Jack Russell.
—Lasă scandalul, băiete, îl repezi generalul. Ştii că în Londra există o limită de viteză. Ai face mai bine să n—o depăşeşti.
—Dar cum? întrebă Tommy.
—Gîndeşte—te la lege, îi sugeră ciobănescul. Tractorul încetini puţin, dar chiar şi aşa, lui Pongo şi lui Missis le era teamă să nu dea peste ei. De aceea răsuflară uşuraţi cînd ajunseră la casa Cruellei. Cît de bine şi—o aminteau, aşa cum îşi aminteau şi noaptea aceea de Ajun, cînd ningea, iar pisica cea albă îi invitase înăuntru să distrugă blănurile Cruellei!
—Poate nu mai locuieşte aici, zise Pongo.

Pisica cea albă sărise de pe tractor şi coborîse treptele care duceau în curtea de la demisol.
—Locuieşte aici, bine mersi, îi strigă ea lui Pongo, privind prin fereastră în bucătărie. Văd uriaşa rîşniţă de piper pe care obişnuia s—o folosească la masă.

Pongo speră atunci ca uşile să nu se deschidă. îşi zise că n—or să reuşească să intre dacă nu era neapărată nevoie s—o facă.

Se pare însă că era nevoie, căci uşa de la bucătărie se deschise uşor, ca pentru a—i invita înăuntru.

N—avură încotro deci şi intrară cu toţii.

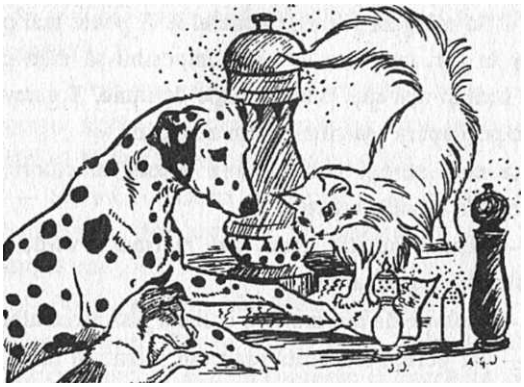

7. HAINELE CARE ZĂNGĂNE

Pisica îşi roti privirea prin bucătărie.

— Murdară, ca întotdeauna, pufni ea. Cîţiva cîini strănutară.

—Ăsta—i piperul din aer, zise pisica. Foloseşte probabil încă mai mult decît folosea pe vremea cînd locuiam cu ea.

Pongo găsi o reţetă pe masă. Avea ca titlu „Plăcinta mea preferată".

—Ia ascultaţi aici, zise el citind cu glas tare. Presăraţi un strat gros de piper într—o tavă de plăcintă. Puneţi pe deasupra uti strat foarte subţire de carne, apoi întindeţi un strat gros de piper alb, unul de hrean amestecat cu muştar Deasupra presăraţi un strat de piper roşu. Serviţi foarte fierbinte.

—Nici n—ai avea cum s—o serveşti altfel decît fierbinte, chiar de—ar fi s—o congelezi, zise Missis.

Majoritatea celor prezenţi strănutau acum fără încetare.

—Să mergem sus, zise generalul. E poate mai puţin piper în aer, cu toate că nu e imposibil să dăm peste ceva încă şi mai rău. Stai aproape de mine, Tommy. Tu nu te poţi apăra aşa cum putem noi, cîinii.

La etaj, pereţii holului erau vopsiţi în culori stridente si în modele ascuţite.

—Pereţii aceştia erau din marmură verde, zise Missis aducîndu—şi aminte.

—Imitaţie de marmură, o corectă pisica cea albă.

—Iar pereţii salonului erau din marmură roşie, zise Pongo. Ne duceau cu gîndul la carnea crudă.

Missis aruncă o privire scurtă prin uşa deschisă a salonului.

—Pereţii de aici sînt asemeni celor din hol, dar parcă şi mai urîţi.

Nu numai că pereţii erau acoperiţi cu modele ascuţite în culori ţipătoare, dar aveau zugrăvite de asemenea chipuri ascuţite cu expresii respingătoare.

În lumina slabă care pătrundea prin perdelele trase, cîteva din chipurile acelea pictate arătau înfricoşător de vii. Missis se retrase grăbită.

La rîndul lui, Pongo aruncă o privire în sufragerie şi o avertiză pe Missis să nu se uite.

—Toate feţele de aici au nasuri foarte lungi. Trebuie că stat portrete ale Cruellei.

—Presupun că e şi ea totuşi aici? se întrebă generalul. Casa pare pustie.

—E probabil sus, zise pisica albă, care tocmai îşi ascuţise ghearele pe un preş mov. Să mergem să vedem.

Se întoarse către dulăul Staffordshire şi îl rugă să o însoţească.

—Cu cea mai mare plăcere, răspunse acesta privind la preşul zgîriat. Aş zice că amîndoi avem aceeaşi idee, numai că tu preferi ghearele, iar eu colţii.

—Să nu o atacaţi pe Cruella, le ordonă Pongo dalmaţienilor. Nu are nici un amestec în cele ce se întîmplă azi.

—Pongo, greşeşti, zise Missis însufleţită.

Greşea oare? Pongo începu să se îndoiască. îl neliniştea casa asta tăcută, cu chipurile ei zugrăvite. Simţea ceva ca o ameninţare. Şi dacă se dovedea că Cruella aruncase un farmec asupra lumii întregi şi nimeni nu se va mai trezi pînă ce... pînă ce nu se făcea ceva cu ea? Era însă prea tîrziu. Pongo nu—i mai putea opri pe dulăul Staffordshire şi pe pisica albă care urcau într—un suflet scările. Se grăbi să—i ajungă din urmă şi toţi ceilalţi dalmaţieni îl urmară.

Pisica cea albă se opri în faţa unei uşi închise şi zise:
—Aici era dormitorul soţilor de Vil.

Uşa se deschise încet. Dincolo de ea era un întuneric ca smoala. Un zgomot ciudat, ca un hîrîit, se revărsă dinăuntru. întunericul şi hulitul erau atît de înfricoşătoare, încît pisica şi dulăul se traseră înapoi, cu toate că ambii erau firi curajoase.
—De obicei văd în întuneric, zise pisica cea albă. Dar nu într—un întuneric de felul ăsta. E mai negru ca noaptea.

Pongo îşi adună curajul lui de conducător şi zise că intră el primul.
—Vin cu tine, zise generalul.
—Nu, domnule general, îl opri Pongo. Trebuie să staţi aici lîngă Tommy.

Atunci Missis făcu un pas înainte şi i se alătură lui Pongo. Era îngheţată de frică, dar şi hotărîtă să dea dovadă de curaj, ceea ce e cea mai frumoasă formă de curaj din cîte există.

Dulăul zise că merge şi el.
—Atunci treci de partea cealaltă a lui Missis, îi zise Pongo, care ştia că ar fi fost inutil să încerce s—o împiedice pe Missis să vină cu el. Ceilalţi aşteptaţi pe loc pînă ce vă spun eu să veniţi. Nu, Lucky, stai aici lîngă soţia ta. Ia te uite! Pe cine avem noi aici?

Micuţul terrier Jack Russell se strecurase în fată si stătea acum tremurînd de emoţie. Pongo îi admiră curajul, dar îi spuse că trebuie să rămînă afară să—i păzească pe Tommy şi pe general.
—Iar pisicile să stea pe loc. Ţineţi cont de faptul că nu sînteţi decît pe jumătate cîini, zise el.

Sunetul hîrîit se auzea din ce în ce mai tare şi încăperea părea din ce în ce mai întunecoasă, dar Pongo, Missis şi dulăul Staffordshire începură să înainteze cu paşi mici şi prudenţi.

Lui Missis i se părea că întunericul din cameră era nu numai adînc, ci şi gros şi păstos. Avea senzaţia că se va îneca dacă deschide gura.
—Măcar de—am putea vedea! îşi zise Pongo.

Abia ce gîndise aceste cuvinte că draperiile grele de la cele două ferestre înalte se traseră în lături cît să lase loc unui mănunchi de lumină să pătrundă înăuntru. Lumina se opri pe două paturi. Într—unui dormea domnul de Vil, un omuleţ mărunt, cu o figură îngrijorată şi care sforăia sonor. Acesta era sunetul hîrîit care—i speriase atît de tare. Era un sforăit cu siguranţă ciudat, dar acum, că ştia de unde venea, lui Pongo i se păru mai degrabă caraghios decît înspăimîntător.
—N—ai crede că un om atît de mărunţel poate sforăi atît de tare, zise dulăul Staffordshire.

Cruella de Vil dormea în celălalt pat. Ea n—avea nimic amuzant, cu toate că aşa, dormind, Cruella părea mai puţin înfricoşătoare ca ultima oară cînd o văzuseră, în noaptea aceea de Ajun de Crăciun, cînd Cruella urmărise armata de dalmaţieni cu limuzina ei imensă, vărgată în alb şi negru. Cruella însă nu arăta la fel de liniştită în somn pe cît arătau soţii Dearly. Buzele îi erau strînse, nasul ei lung părea mai lung decît oricînd şi chipul îi era adînc încruntat. Inspira poate mai puţină spaimă pentru că avea ochii închişi. Ochii aceia negri cu luciri roşii. Numai amintirea lor îi dădu fiori lui Missis.
—Prima oară în viaţă cînd văd o damă cu părul alb şi negru, zise dulăul Staffordshire.

—Putem intra acum, taţi? întrebi Lucky de afară.

—Da, cu condiţia să au faceţi zgomot şi să nu vă îngrămădiţi în jurul patului, răspunse Pongo.

Prima care ajunse înăuntru fu pisica albă.

—Jumătate din părul ei se făcuse verde dia pricina şocului în noaptea aceea cînd i—am distras blănurile, zise pisica. Probabil că şi l—a vopsit. Nu mai doarme în cearşafuri din blană de hermină? Noaptea în care i le—am sfîşiat în bucăţi a fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea.

—Are cearşafuri ciudate acum, zise dulăul examinîndu—le. Par făcute din tablă.

—Trebuie să fie plastic, zise pisica. Cînd i—am ruinat afacerea de blănar, domnul de Vil s—a apucat să facă impermeabile de ploaie din plastic.

Pisica îşi flexionă gheruţele plină de speranţă şi privi în jur prin încăperea slab luminată.

Cîţiva dintre dalmaţieni porniseră deja să o exploreze şi dintr—o dată, amestecat cu sforăiturile domnului de Vil, se auzi un zgomot ca de metale ciocnite.

—Pongo! strigă Missis deodată. Fabrica văzută de noi azi—dimineaţă! Hainele care zdrăngăne!

Pongo observă atunci că în încăpere erau stative cu impermeabile de ploaie la fel cum fuseseră cîndva stative încărcate cu haine de blană. Dar era pesemne un plastic de tip nou. Nici un impermeabil de plastic n—ar fi făcut un asemenea zgomot cum făceau acestea în timp ce erau ; examinate de dalmaţienii curioşi. Zdrang! Scrîşt! Zgomotul deveni din ce în ce mai mare. Dacă soţii de
Vil ar fi fost de trezit în dimineaţa aceea, cu siguranţă că zdrăngănitul acela de metale ar fi făcut—o negreşit.

Tommy reuşi să scoată un impermeabil de pe umeraş şi îl ridică în lumină ca să—l examineze. Părea confecţionat din tablă neagră, lucioasă. După un moment îl scăpă pe jos murmurînd ceva.

—Zice că e prea greu ca să—l ţină, explică generalul. Femeia asta trebuie că se îmbracă într—un fel de armură.

Pisica albă se apropie de haina căzută şi întinse o lăbuţă.

—Las—o, draga mea, îi zise pisica tărcată. N—ai face decît să te răneşti.

—Ai perfectă dreptate, recunoscu pisica albă. Numai un deschizător de conserve ar putea strica chestia asta.

Missis, asemeni doamnei Dearly, se arăta interesată de haine în general. Privi şirul de impermeabile de la o distanţă sigură. Unele din ele erau în culori vii. Roşu—aprins, verde—smarald, albastru—safir, portocaliu. Destul de drăguţe, îşi zise Missis. Se duse mai aproape, zicîndu—şi că nu—i vor face rău dacă nici ea nu le făcea rău. Dintr—o dată îşi zgîrie nasul de o muchie ascuţită. Înşelătoare, îşi spuse ea. La ce te poţi aştepta de la nişte haine făcute de Cruella de Vil?

Missis însă nu mai simţea vreo ameninţare din partea Cruellei. Pînă şi pisica albă părea să fi renunţat la ideea de a—şi ataca vechiul duşman. Numai dulăul Staffordshire rămase neclintit în decizia lui. Privea crunt la Cruella.

Pongo îl observi. Ştia ci dulăul cobora dintr—o rasă de cîini obişnuiţi să lupte pentru viaţa lor într—o vreme cînd luptele între curii se considerai an sport, aşa încît Pongo mi—l învinovăţi pentru latura mai sălbatică a firii lui. Acum însă au era momentul pentru acte sălbatice, aşa încît Pongo îi spuse ferm:

—N—o atinge, prietene.

—Voi, dabnatierni, sînteţi prea îngăduitori, zise dulăul. V—a fost duşman înainte şi ar putea să vă fie şi pe viitor. Dacă am termina—o în somn, nici nu şi—ar da seama.

—Nu poţi muşca o femeie care doarme. Ar fi ca şi cum ai împuşca un fazan în cuibul său, zise ciobănescul sever.

Dulăul se simţi rănit. Cu toate că—i plăcea viaţa pe care o ducea, călătorind peste tot cu camioneta de mobilă, se simţea uneori invidios pe cîinii de familie bună care trăiau în conacele de la ţară şi pe care—i văzuse însoţindu—i pe bărbaţii care purtau puşti. Crezuse întotdeauna că s—ar putea înţelege bine cu astfel de cîini. Acum îşi dădea seama însă că ar fi fost respins.

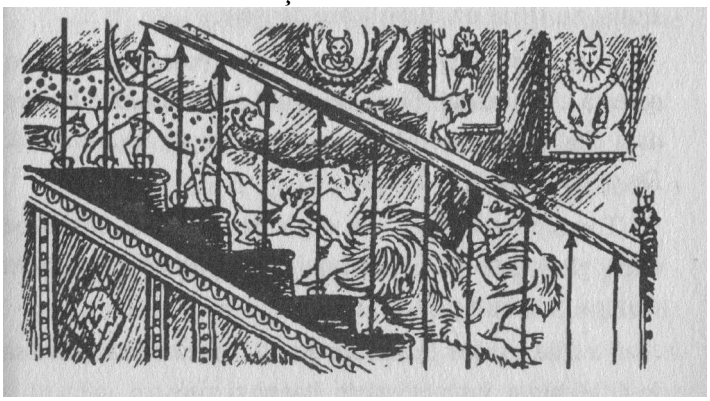

N—avea de unde şti că nu era îngăduit să împuşti un fazan în cuibul său.

—Să nu crezi că nu îţi admir temperamentul de luptător, adăugă cu tact ciobănescul. Eşti un cîine pe care m—aş fi bucurat să—l am în preajmă în noaptea cînd am considerat necesar să—i muşc pe fraţii Baddun, aflaţi în slujba Cruellei. Şi acum, Pongo, cred că e timpul să părăsim casa asta apăsătoare. Tînăra mea prietenă Cadpig ar putea avea nevoie de noi.

Ca la un semn, draperiile se traseră la loc, ca şi cînd ar fi ştiut că nu mai era nevoie de lumină. Cufundată din nou în întuneric, încăperea deveni iar înfricoşătoare. Grăbindu—se către uşă, cîinii se loviră de stativele cu impermeabile care zăngăniră tot mai tare. De aceea, Missis se simţi uşurată cînd se regăsiră în siguranţă, afară, pe palier.

Pisica albă privi în urmă şi zise cu regret:

—Poate am fost prea miloşi. N—o să ne mai întîlnim niciodată cu o astfel de ocazie. Dar, după cum spune zicala, nu stîrni un diavol care doarme.

—Se spune nu stîrni un cîine care doarme, o corectă ciobănescul. Şi nu se aplică niciodată. De fiecare dată cînd aţipesc, se găseşte cineva care să mă trezească. De obicei, e tînărul Tommy.

Tommy înţelese că era o glumă. îşi trecu braţul pe după gîtul gros al generalului şi împreună porniră în fruntea celorlalţi pe scări în jos.

Pe cînd uşa de la intrare se deschidea ca să—i lase să iasă, Missis se întoarse către Pongo şi zise:

—Pînă la urmă s—a dovedit că nu aveam nevoie să intrăm în casa Cincilei. Mă întreb de ce s—a deschis atunci uşa de la bucătărie ca să ne lase să intrăm?

—Pentru că trebuia să ne convingem că nu aveam nevoie să intram, răspunse Pongo.

Uşa de la intrare se triaţi cu zgomot în urma lor. Missis înălţă capul şi privi în sus la fereastra

dormitorului; se întoarse cu gîndul la încăperea întunecoasă, plină de sforăit şi de zăngănit de metale. Recunoscătoare, trase în piept o gură de aer călduţ de după—amiază.

Dalmaţienii care împinseseră tractorul îşi reluară poziţiile.

—Pongo şi Missis trebuie să călătorească acum cu noi pe tractor, zise generalul. Nu—i putem lăsa pe părinţii primului—ministru să meargă pe jos şi noi cu tractorul.

Dulăul Staffordshire stătea puţin retras. Simţea că dacă se duce acasă o să se simtă singur, dar în acelaşi timp cîinii de felul lui n—aveau ce să caute pe Downing Street. Generalul îi ghici tristeţea şi zise:

—Te rog să urci şi tu pe tractor. M—aş bucura să te am în echipa mea în această vreme de pericol.

—Stai aici lîngă mine, îl invită pisica albă.

—Voi fi foarte onorat, doamnă, zise dulăul. Niciodată nu se gîndise c—o să—i placă atît de mult o pisică.

Missis se simţea atît de uşurată că dispăruse pericolul Cruellei, încît îşi îngădui să se bucure din plin de drumul înapoi spre Downing Street, printre atîtea rînduri de cîini care—i ovaţionau. Străzile erau pline ochi, dar tractorul reuşi să se strecoare fără prea mare greutate prin mulţime.

Cîini din toate colţurile Angliei continuau să sosească la Londra.

—Destul de impresionant, zise generalul. Presupun că fetiţa noastră cea deşteaptă, Cadpig, ştie de ce anume vin toţi aici.

„Numai dacă a aflat cît timp am fost noi plecaţi", îi răspunse Pongo în gînd. Dar nu voia să—şi dea de gol fiica si zise numai:

—Ah!

—E strict secret, nu? zise generalul.

—Bănuiesc că o să aflăm cu toţii cît de curînd, spuse Missis.

Se simţea în expectativă[34]. Era o expresie pe care—o auzise cînd îşi aşteptase primii pui. Soţii Dearly o folosiseră adesea cînd vorbiseră cu alţii despre fericitul eveniment. Lui Missis îi plăcuse expresia atunci şi îi plăcea şi acum. Pentru ea, însemna să fie emoţionată, dar fără să—i fie teamă. Şi cît de importantă se simţea, călătorind pe acoperişul tractorului şi fiind ovaţionată precum regina în persoană. Ridică o lăbuţă şi o scutură în aer cu o mişcare graţioasă. Acum, că se convinseseră că vechiul lor duşman dormea dus, nu mai aveau motiv să se teamă.

Pongo era fericit să o vadă pe Missis liniştită, dar nu—i împărtăşea uşurarea. Nu fusese nici o clipă convins că în spatele întîmplărilor de astăzi era Cruella — şi acum aproape că—şi dorea să fi fost aşa. Chiar diavol de—ar fi fost, măcar era un diavol pe care—l ştia. Dar, după cum stăteau lucrurile, Pongo simţea că ceva ori cineva mult mai puternic decît Cruella era responsabil de ceea ce se întîmpla astăzi. Şi acel cineva ori ceva rămînea încă cu desăvîrşire necunoscut.

34*Expectant* — aşteptare, expectativă; (despre femei) însărcinată, care aşteaptă un copil (engl.). În text, joc de cuvinte intraductibil.

8. VOCEA

Cîinii poliţişti le făcură loc pe Downing Street şi le spuseră să lase tractorul în grija lor. De la un alt cîine poliţist, de pază în holul de la intrare, aflară că primul—ministru Cadpig e sus în salon. Pongo şi Missis o porniră pe scări în fruntea grupului.

O găsiră pe fiica lor singură, împreună doar cu credinciosul său frate Patch. Arăta foarte mică în salonul acela mare şi elegant şi foarte îngrijorată. Cînd îi văzu însă se învioră, zîmbi veselă şi ieşi în întîmpinarea generalului, a pisicilor şi a tuturor dalmaţienilor care ajutaseră la împinsul tractorului.

—Trebuie neapărat sa mă plimb şi eu cu tractorul, zise ea. Apoi îi spuse lui Tommy cît era de fericită să—l vadă din nou şi, ciad îi fu prezentat tenierul Jack Russell, zise că dintotdeauna îşi dorise să cunoască unul de rasa lui. Şi înainte ca cineva să apuce să i—l prezinte pe dulăul Starfordshire, Cadpig alergi înspre el zicînd:

—Dar dumneavoastră trebuie să fiţi vechiul nostru prieten. Ne—aţi salvat vieţile odată, mai demult.

„Ce memorie extraordinară", îşi zise Missis.

„Ce tărie extraordinară", îşi zise Pongo, gîndindu—se la cît de abătută arăta Cadpig cînd intraseră în încăpere. O informă că nu aveau motiv să se teamă de Cruella.

—Asta e bine, zise Cadpig, apoi întrebă dacă cei prezenţi ar dori să—l vadă pe primul—ministru care dormea.

—Nu sîntem prea mulţi? întrebă generalul.

—Nu, nu. Toată după—amiaza am îngăduit vizite în grup organizat. Cred că el ar fi vrut asta.

Îl rugă pe Patch să facă oficiile de însoţitor, apoi se întoarse către Pongo:

—Nu cred că tu si cu mama vreţi să—l mai vedeţi o dată. Rămîneţi aici, cu mine, vă rog.

De îndată ce rămaseră singuri, zîmbetul larg al lui Cadpig se topi. Le spuse că petrecuse o după—amiază plicticoasă făcînd conversaţie cu grupul de doamne sosite din provincie.

—Fiinţe drăguţe, nimic de zis, dar la un moment dat te plictiseşti de vorbărie feminină. Of! La ora asta, Drimul—ministru obişnuia să urmărească ştirile la televizor. El îşi turna uri pahar de vin de Xeres şi eu primeam o bomboană cu cremă de mentă.

—Întotdeauna mi—au plăcut bomboanele cu mentă,

zise Missis.

—E o cutie acolo, pe masă — dacă crezi că poţi să pofteşti la una, mamă.

Missis privi lung la cutie, dar îşi dădu seama că poftea mai degrabă după pofta pentru o bomboană cu mentă şi nu atît după o bomboană. îi era atît de ne—foame, încît nici nu—şi mai amintea cum este să—ţi fie foame.

—Într—o situaţie ca asta simţi nevoia de televizor, într—un fel, televizorul ne uneşte pe toţi. Crezi că l—am putea face să meargă? întrebă Pongo.

—Dar n—ar fi nimic la televizor, tată, dacă toţi oamenii dorm.

Pongo se gîndise că ar fi fost bine ca fiica lui să apară la televizor ca să—şi mulţumească numeroşii admiratori. Acum avea însă o altă idee. Dintr—o dată simţi nevoia de televizor. Simţi că i—ar putea fi de folos. Iar astăzi cîinii păreau să poată obţine tot ceea ce aveau nevoie. Pongo privi în direcţia televizorului mare. Nu era chiar ca cel de—acasă şi el nu ştia de care buton să învîrtească pentru ca să—l pornească. De fapt, nu putea învîrti butoane.

Mai bine zis nu putea să le învîrtească de obicei — dar de obicei nu putea nici să apese pe clanţe ca să deschidă uşi. Poate că astăzi...

Pongo se concentra asupra aparatului de televizor şi se gîndi la nevoie.

Clic! Unul din butoane se învîrti singur.

Pongo fu singurul care observă. Nu voia să spună nimic încă. Va aştepta pînă ce...

Din televizor se auzea un sunet ciudat, ca o melodie uşoară, foarte înaltă şi foarte plăcută.

—Ascultaţi! strigă Missis, răsucindu—se repede înspre ecranul care se lumina treptat.

—Ce grozav! exclamă Cadpig uimită.

Cei trei rămaseră cu ochii aţintiţi la televizor aşteptînd o imagine, dar ecranul rămase gol. Nu era decît un dreptunghi luminos.

—Vedeţi? Nu e nimic la televizor, zise Cadpig tristă.

Dar în clipa aceea ecranul deveni mai luminos, trecînd de la gri la un argintiu strălucitor. Treptat lumina deveni atît de puternică, încît ai fi zis că sînt farurile unei maşini noaptea. Şi pe măsură ce ecranul se lumina, încăperea se întuneca şi cei trei dalmaţieni se pomeniră stînd într—un întuneric desăvîrşit cu ochii aţintiţi la lumina puternică. La un moment dat marginile ecranului începură să se micşoreze şi lumina se concentra în mijlocul ecranului, unde — mai puternică decît oricînd şi strălucind cu sclipiri orbitoare — căpătă forma unei stele.

Atunci Missis strigă:

—Pongo! Visul meu de astă—noapte! Am văzut o lumină puternică ce se transforma într—o stea — în steaua aceasta. Era sus, deasupra acoperişului grajdului.

—Vrei să spui că te—ai trezit peste noapte şi ai văzut—o? întrebă Pongo. Stelele au fost deosebit de strălucitoare ieri seară.

—Nu, nu! Am văzut steaua în vis. Era mult mai mare şi mai luminoasă decît o stea adevărată. Era steaua aceasta!

—Da, Missis, era steaua aceasta, se auzi dintr—o dată o voce din ecran.

Era o voce cum nu mai auziseră niciodată. Nu era vocea unui om şi nici a unui animal — şi cu toate acestea, în mod ciudat, lui Pongo îi amintea de vocea domnului Dearly, lui Missis de vocea doamnei Dearly, iar lui Cadpig de vocea primului—ministru. Asta avu darul să—i liniştească, dar le inspiră în acelaşi timp şi teamă.

—Toţi cîinii m—au văzut astă—noapte în vis, continuă Vocea, însă puţini îşi amintesc aşa cum ţi—ai amintit tu, Missis. Dar îşi vor aminti. Face parte din plan.

—Ce plan? întrebă Cadpig tăios. Spune—mi imediat! Apoi adăugă cu glas mieros:

—Te rog! înţelege că am atîta răspundere pe cap.

—Si te descurci foarte bine, zise Vocea uşor amuzată. Cu ajutorul părinţilor tăi care sînt atît de inteligenţi.

—Dar eu nu sînt inteligentă, zise Missis.

—Sînt diferite feluri de a fi inteligent, zise Vocea. Tu eşti intuitivă — ceea ce înseamnă că adesea înţelegi lucrurile fără să fie nevoie să le analizezi.

— Cu alte cuvinte sînt metafizică? întrebă Missis.

—Foarte metafizică, zise Vocea încă amuzată. Pongo, de pildă, are mai multă minte decît ai tu. Nu se spune oare despre el că are cea mai sclipitoare minte din întregul univers?

Pongo se simţi profund flatat Mulţi îl consideraseră sclipitor în zilele cînd fusese mai priceput decît Scotland Yard[35]—ul în găsirea puilor furaţi. Dar în ultimul timp nu se mai remarcase prin nici o faptă ieşită din comun.

—Mă tem că mintea mi—a cam început să rugineasca, zise el.

—Dar se scutură repede de rugină, zise Vocea. A fost deştept din partea ta să le spui celorlalţi să aibă răbdare şi—o să vadă. Asta i—a ţinut liniştiţi. Şi ai fost isteţ c—ai deschis televizorul, chiar dacă eu ţi—am dat ideea.

—Tu mi—ai dat—o? întrebă Pongo.

—Da, eu, zise Vocea. O! Aş putea lucra bine cu tine, Pongo, cel cu multă minte. Ca şi cu Missis cea metafizică. Cît despre Cadpig! Ia să vedem cum s—o descriem mai bine pe Cadpig? Deşteaptă şi intuitivă. Foarte, foarte frumuşică. Şi să zicem aşa, puţin autoritară?

Vocea suna chiar jucăuşă.

---

[35] Biroul britanic de investigaţii criminale.

—Greşesc că sînt autoritară? întrebă Cadpig. Sînt mii de cîini care aşteaptă de la mine să le spun ce au de făcut.
—Şi aşa vei face şi pe mai departe, zise Vocea. Ascultaţi—mă cu atenţie. Trebuie să transmiteţi instrucţiunile mele către toţi cîinii din Anglia. Pe cei mai mulţi îi puteţi ajunge cu gîndul, dar mai sînt unii, adesea în locuri depărtate şi izolate, care nu au învăţat încă să citească gîndurile. Cu aceştia trebuie să vorbiţi pe cale tradiţională, adică prin Lătratul de Seară. Absolut toţi cîinii trebuie să ştie ce vă spun eu. În seara asta, la miezul nopţii, cîinii din Londra trebuie să fie strînşi în Trafalgar Square[36]
—Cei din provincie trebuie să se adune în pieţele primăriilor sau în parcurile din centrul oraşelor. Cei din tîrguri, în pieţe, iar cei de la sate şi din aşezări izolate trebuie să se adune în spaţii deschise sau pe dealuri — în locuri de unde pot vedea cerul. Şi toţi, absolut toţi trebuie să fie la locurile lor la miezul nopţii.
—Şi apoi ce—o să se întîmple? întrebă Cadpig.
—Trebuie să urmezi sfatul tatălui tău. Ai răbdare si
—O să vezi, îi răspunse Vocea.

Dintr—o dată lui Missis i se făcu frică — sau poate o speriase auzul cuvîntului miezul nopţii?

Nu mai departe de azi—dimineaţă îi spusese lui Pongo că pe ea miezul nopţii o sperie — şi iată că acum i se cerea să se afle în Trafalgar Square la miezul nopţii aşteptînd să se întîmple ceva. îi va fi foarte frică. Dar nu zise nimic, aşa încît nu mică îi fu mirarea să audă cuvintele pe care le rosti Vocea.
—Da, Missis, vei avea de ce să—ţi fie frică. Dar nu—ţi place să—ţi fie frică uneori? Nu găseşti că—ţi dă un sentiment de plăcută emoţie?

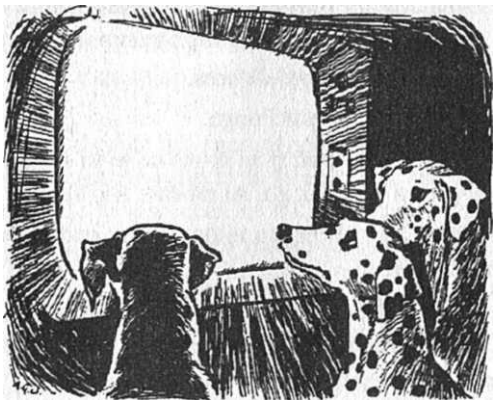

—Nu, răspunse Missis.
—Mie da, zise Pongo.
—Aşa te vreau, curajosul meu Pongo, zise Vocea. Şi ce spune micuţa mea prietenă Cadpig? Ei îi e frică?
—N—am timp să—mi fie frică, zise Cadpig. Ce mă îngrijorează este mulţimea de gînduri care trebuie transmise şi lătratul pe care îl am de făcut. Trebuie să transmit mesajul în toată Anglia? Şi în Scoţia?
—Şi în Scoţia şi în Ţara Galilor[37]. Nu—i nevoie să latri şi peste mare.
—Dar nu se întîmplă acelaşi lucru peste tot în lume? întrebă Cadpig.
—Ba da. Dar lasă restul lumii în seama mea, draga mea Cadpig cea autoritară. Acum vă dau voie fiecăruia să—mi puneţi o singură întrebare. Dar întrebarea asta nu trebuie să fie „Ce se va întîmplă?".

În clipa aceea, Pongo, Missis şi Cadpig simţiră că era exact întrebarea pe care voiau toţi să i—o pună.
—Grăbiţi—vă, le spuse Vocea.
—Cine eşti? întrebă Pongo.
—Asta e ca şi cum ţi—aş spune ce se va întîmpla. Ai răbdare şi o să vezi, Pongo. Ai răbdare şi o să vezi.
—Dacă am nevoie de ajutorul tău, cum te chem? întrebă Cadpig.
—N—ai cum. Va trebui să te descurci singură. Acum e rîndul tău, Missis, dar grăbeşte—te. în cinci secunde vă părăsesc.

Missis încercă să se concentreze ca să găsească o întrebare cu adevărat importantă, dar nu reuşi şi deja steaua începuse să pălească.
—Ce s—a întîmplat cu Roly Poly? zise ea în cele din urmă.

36Piaţă principală din Londra, loc de întîlnire şi plimbare. Aici se găseşte cunoscuta Coloană a lui Nelson, avînd în vîrf statuia amiralului Nelson, iar la bază, patru lei de bronz.
37Marea Britanie este formată din Anglia, Scoţia, Ţara Galilor şi Irlanda de Nord.

Din cîte ştia ea, Roly Poly încă umbla brambura prin Londra împreună cu George, ministrul de Externe.

—O! Fiul tău cel grăsuţ şi poznaş, zise Vocea. Mă tem că nu—l văd pe moment şi nu am timp să—l caut. Trebuie să mă fac văzut peste tot în lume. Ne vedem la miezul nopţii.

Steaua dispăru lăsînd ecranul gol. Apoi televizorul se stinse singur, cu un clic sonor, şi încăperea, care devenise atît de întunecoasă, fu din nou inundată de lumina zilei.

—V—a plăcut de el? întrebă Cadpig.

—De el? zise Missis. As fi zis că e o „ea".

—O, nu, Missis, zise Pongo. Dar poate pentru moment e mai bine să—i zicem „asta".

Nu e prea nepoliticos? întrebă Missis. Dacă el, ea u asta ne poate auzi?

O voce de capul ei o să fie întotdeauna o „asta", zise Pongo.

—Iar eu vreau să sper că ne aude, zise Cadpig. Vreau să ştie că mi—a plăcut la început, dar mai apoi am crezut că rîde de noi, ceea ce n—a fost prea frumos din partea ei, dat fiind faptul că sîntem cu toţii atît de îngrijoraţi.

Cadpig privi lung în direcţia televizorului, apoi adăugă:

—Dacă ai ceva de spus în legătură cu asta, dă—i drumul.

Dar nu se întîmplă nimic. Tocmai atunci sosi grupul care fusese să—l vadă pe primul—ministru şi Pongo, Missis şi Cadpig începură să povestească cele întîmplate. Cum toţi trei lătrau în acelaşi timp, nimeni nu pricepu mare lucru la început. în cele din urmă însă reuşiră să se facă înţeleşi.

—Acum, cel puţin, ştim că cineva e responsabil de toate astea, zise generalul. Dar cine e?

Tînărul Tommy, entuziasmat, începu să turuie în extraordinarul său limbaj. Generalul îl ascultă cu atenţie, apoi zise:

—Asta poate să fie important. Tommy zice că orice ar fi fost, venea cu siguranţă din spaţiul extraterestru.

Pongo îşi aminti de cărţile de science—fiction pe care le văzuse în camera lui Tommy. Băieţelul poate avea dreptate. Pongo se hotărî să—i pună cîteva întrebări, dar chiar în clipa aceea televizorul porni din nou cu un clic sonor.

De data asta nu apăru nici o stea. Se auzi doar Vocea care vorbi tare şi răspicat:
—Pongo, au scormoni. Tommy, ţine—ţi ideile caraghioase pentru tine. Acuma, Caipig, treci la treabă sau vor rămîne cîini care au vor şti ce să facă la miezul nopţii şi asta va fi foarte rău pentru ei.

Televizorul se stinse brusc.

Tommy arăta rănit. Ciobănescul îl linse cu afecţiune şi cei doi schimbară cîteva cuvinte între ei. Apoi ciobănescul se întoarse către ceilalţi şi le explică:
—Tommy spune că nu e supărat. Vocea nu e atît de supărată pe cît pare. El zice că tatăl lui nu are nici un fel de răbdare pentru science—fiction şi adesea ia lucrurile astea peste picior. Dar în fond e un om foarte bun.
—Ce amestec are tatăl lui Tommy în toate astea? întrebă Cadpig.
—Tommy spune că Vocea semăna cu a tatălui lui.
—Trebuie să trec la treabă, zise Cadpig. O să—mi ia cîteva ore bune să—mi transmit gîndurile în toată ţara. Şi Vocea a spus că va trebui să recurgem şi la demodatul Lătrat de Seară. Tată, te—ai putea ocupa tu şi cu mama de asta pentru mine?
—Cu plăcere, răspunse Pongo. Dar n—o să lătrăm de pe Downing Street, ci de pe Primrose Hill, cum am făcut şi altădată.
—Excelent, zise Cadpig, după care—l trimise pe Patch să aducă un cîine poliţist şi îi dădu instrucţiuni: Deschide—le drum lui Pongo şi lui Missis de pe Downing Street pînă pe Primrose Hill. Toate semafoarele trebuie să rămînă pe verde pînă ce trec ei.

Odată făcute toate aranjamentele, Pongo şi Missis părăsiră reşedinţa de pe Downing Street şi în curînd ieşiră în Whitehall (cîinii adunaţi afară le făcură loc să treacă şi se auziră o mulţime de „Bravo, Pongo! Aveţi răbdare şi o să vedem."). Ajunseră nu după multă vreme în Trafalgar Square.
—Aici o să fim la miezul nopţii, zise Pongo.
—Cîinii ar trebui să fie în coşurile lor la miezul nopţii, zise Missis. O, Pongo, cît îmi doresc să fie noaptea trecută. Tu nu?

Pongo însă nu era de acord.

—Încearcă să vezi lucrurile altfel, Missis, zise el. Am petrecut o mulţime de nopţi liniştite în coşurile noastre. Va fi amuzant să petrecem măcar o noapte în Trafalgar Square.

—Mă—ntreb dacă va fi amuzant, zise Missis.

Se simţise atît de bine mai devreme venind înapoi spre Downing Street pe acoperişul tractorului, dar toată buna dispoziţie îi dispăruse de cînd auzise Vocea. Ca să—şi dea curaj, îşi zise că Vocea păruse destul de amabilă... cel puţin la început.

Ultimele minute din drum le petrecură străbătînd Regent's Park. În după—amiaza aceea, Missis nu avusese timp să privească în jur, dar acum îi făcea plăcere să—şi amintească de numeroasele plimbări prin parc făcute împreună cu soţii Dearly, pe vremea cînd toţi patru erau încă tineri căsătoriţi.

Traversară aleea care înconjoară parcul şi o apucară spre Primrose Hill.

—Cît de diferit pare totul acum faţade zilele acelea cînd am venit aici cu speranţa de—a afla veşti despre puii noştri, zise Pongo. Atunci era ua ger cumplit şi tu purtai frumoasa ta hăinuţă albastră. Iar copacii din parc erau desfrunziţi,

—E greu să ţi—i închipui desfrunziţi acum, zise Missis privind la coroanele stufoase şi bogate ale pomilor.

Începuse deja să se lase seara. Aerul era încă plăcut şi călduţ şi nu adia fir de vînt.

—Trebuie să începem să lătrăm, zise Pongo. Să lătrăm de—adevăratelea.

Nu mai participaseră de mult la Lătratul de Seară. în afara cazurilor de urgenţă, cum fusese cel cu puii furaţi, Lătratul nu era decît prilej de bîrfe mărunte şi sporovoială, un mijloc prin care cîinii puteau sta la taifas cu prietenii. Era însă atîta sporovăială între pereţii de la Hell Hall, încît cei de acolo rareori comunicau cu cei din afară. Dacă generalul voia să schimbe o vorbă cu dalmaţienii, prefera să vină personal decît să latre. Din această pricină, lui Pongo şi lui Missis le cam lipsea exerciţiul şi se temeau ca lătratul lor să nu fie prea slab şi să nu răzbată prea departe.

Şi aveau dreptate să se neliniştească, fiindcă atunci cînd îşi începură mesajul cu trei semnale scurte şi ascuţite, care anunţau o ştire importantă, nu primiră nici un răspuns.

—Trebuie să lătrăm mai tare, zise Pongo. Încercară din nou. De data aceasta lătrară în toate direcţiile pe rînd, spre nord, apoi spre sud, spre est şi spre vest. dar tot fără succes.

—Pentru nimic în lume nu trebuie să o dezamăgim pe Cadpig, zise Porigo. Şi—a pus toată nădejdea în noi. Să mai încercăm o dată, Missis. Si de data asta o să insistăm mai mult înspre nord. Mai demult, înspre Hampstead locuia un mare dog german[38] care era de mare ajutor.

Încercară din nou — nicicînd în viata ei nu mai lătrase Missis atît de tare. Dar nu primiră răspuns. Insistară însă şi, în cele din urmă, plutind prin aerul serii de vară, ajunse pînă la ei un lătrat puternic şi sonor.

—E încă acolo, strigă Pongo. E încă acolo şi ne—a auzit!

—Nu pot să—mi cred urechilor! se auzi glasul puternic al marelui dog german. Să fie oare vechii mei prieteni, Pongo şi Missis, după atîta vreme şi într—o seară cînd liniile de comunicaţie funcţionează cel mai prost posibil? Toate aceste găselniţe de ultimă oră cu comunicarea prin gînduri au creat multă confuzie.

—Dar aţi primit mesajul trimis pe calea gîndului? întrebă Pongo neliniştit. Sînteţi la curent cu ce se întîmplă?

—Da, l—am primit, dar gîndurile astea sînt atît de vagi. Nu există nici măcar o oră anume pentru a primi mesajele. Oricît o admir pe fiica voastră, mi—ar plăcea să nu—şi mai dea drumul la gînduri oricînd şi oricum i se năzare. Nu reuşesc să înţeleg nimic din mesajul pe care—l transmite astă—seară de pe Downing Street. De ce trebuie să se strîngă toţi în Trafalgar Square? De ce nu ne explică nimic Cadpig?

—Pentru ci nici ea nu ştie, zise Pongo. Îi povesti apoi marelui dog despre Voce şi cum li se spusese să folosească Lătratul de Seară pentru a ajunge la cei care nu reuşeau să recepţioneze mesajul transmis pe calea gîndurilor.

—Măcar atîta e logic, zise marele dog. Şi ai face mai bine să laşi lătratul în seama mea. Am prieteni în toate colţurile Angliei care mi—au promis că vor sta pe recepţie, cu sau fără mesaje transmise prin gînduri. Acum să verific dacă am priceput bine. Cadpig a spus că toţi cîinii din oraşe trebuie să se strîngă

38Cîine de talie foarte mare, elegant, plăcut, puternic, lăsînd impresia unei statui. Liniştit, netemător, tovarăş de nădejde al copiilor.

în centru sau în parcuri, cei din tîrguri, în pieţe, iar cei din sate şi alte aşezări trebuie să meargă în locuri deschise sau pe dealuri. Toţi trebuie să fie pe poziţie la miezul nopţii. Corect?
—Corect, confirmă Pongo. Dumneavostră veţi veni cu noi în Trafalgar Square?
—Nu, n—aş putea călători atîta drum. Nu mai sînt un pui.
—Dar puteţi ajunge repede dacă alunecaţi prin aer, domnule. Aţi încercat asta?

Marele dog îi spuse că exersase puţin pe lîngă casă, dar că un cîine de talia lui se simţea caraghios deplasîndu—se în modul ăsta. Le spuse că o să iasă pe cîmpul din jurul Hampstead—ului la miezul nopţii.
—E un loc foarte deschis. Acuma lasă linia liberă. Am mult de lucru dacă e să pornesc transmisia în toate direcţiile.
—Atunci, noroc! îi ură Pongo şi semnaliza de încheiere.
—Ce—a vrut să spună cînd a zis că nu mai e un pui[39]. A fost vreodată pui?

Pongo rîse.
—E numai ut fel de a vorbi, Missis. A vrut să spună că nu mai e tînăr.
—Dar cînd era tînăr, era un căţelandru, nu era pui.
—Ai dreptate, draga mea Missis. Aşa a fost, zise Pongo.

Auziră atunci glasul puternic al marelui dog care se pusese pe treabă. Cît de bine—şi amintea Missis de lătratul acela sonor care le adusese primele veşti despre căţeluşii lor furaţi! Era mulţumită că puii de atunci crescuseră şi erau acum nişte tineri maturi, cu capul pe umeri, perfect capabili să—şi poarte singuri de grijă. Toţi în afară de Roly Poly, bineînţeles. Acesta crescuse mai mare decît toţi, dar era departe de a avea capul pe umeri. Unde putea să fie? Missis era încă neliniştită din pricina lui, dar nu—i spuse nimic lui Pongo. N—avea nici un rost să—l îngrijoreze şi pe el.

Şi Pongo îşi avea propriile lui griji, pe care nu i le spuse lui Missis. Adevărul era că atunci cînd ridică privirea către cerul înserării, deja presărat cu cîteva stele palide, şi se gîndi la miezul nopţii, îl cuprinse grija pentru toţi cîinii. Ce—i aştepta oare?

39în original, *chicken* — pui de găină (engl.).

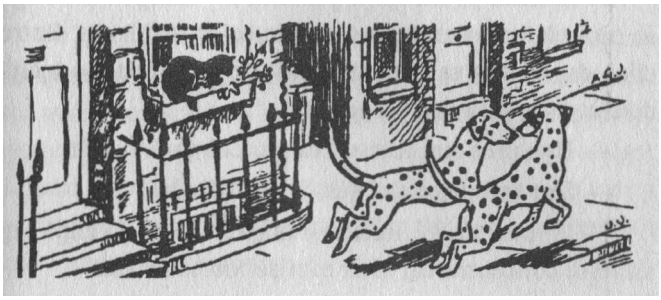

9. ÎN TRAFALGAR SQUARE

Cadpig nu dăduse nici o instrucţiune pentru întoarcerea lor, căci nu ştiuse cît timp vor fi plecaţi, iar acum străzile principale erau mai aglomerate ca oricînd. Din fericire, cînd erau încă tineri burlaci, Pongo şi domnul Dearly se plimbaseră adesea pe străduţele lăturalnice ale Londrei şi Pongo şi le amintea bine. Nu—i fu deci greu să ajungă cu Missis pînă în Whitehall. Acolo însă se împotmoliră, blocaţi de mulţimea de cîini care se deplasau înspre Trafalgar Square.

Pongo se concentra şi încercă să comunice prin gînduri cu Cadpig, dar nu primi răspuns şi din păcate nu se vedea nici un cîine poliţist prin preajmă căruia să—i ceară ajutorul.

—Dacă putem merge prin aer la mică distanţă de pămînt, mi putem oare să ne înălţăm şi mai sus ca să trecem pe deasupra cîinilor care vin spre noi? întrebă la un moment dat Missis.

—Am putea încerca, zise Pongo.

—Haide atunci să pornim împreună şi să ne concentram de două ori mai mult.

Se ridicară în aer ca o pereche de elicoptere. Pongo se opri cînd ajunse peste capetele celor mai înalţi dintre cîini, dar Missis se concentra atît de tare, încît se înălţă douăzeci de picioare[40] în aer.

—Eşti prea sus, îi zise Pongo. Coboară.

—Dar îmi place aici sus, îi zise Missis.

—E periculos, insistă Pongo. Dacă o clipă îţi slăbeşte concentrarea, ai să cazi de foarte de sus.

—Hai să ne întîlnim la jumătatea distanţei, îi propuse Missis.

Aşa că Missis coborî şi Pongo se înălţă şi de acolo îşi continuară drumul la o înălţime de aproape zece picioare de sol, salutînd cîinii care treceau pe sub ei şi producînd o adevărată senzaţie.

—Ai fost inspirată să inventezi mersul ăsta la mare înălţime, zise Pongo.

—Numai metafizica—i de vină, răspunse Missis. Dădură colţul pe Downing Street şi aterizară drept pe prag la numărul 10.

Cîinele poliţist de serviciu, la uşi îi informi că fiica lor ţinea o şedinţă de guvern, dar cînd ajunseră în Sala Cabinetului aflară că întrunirea se terminase.

—Nimeni n—a avut prea multe de spus, le zise Cadpig. Aşa încît ne—am mulţumit să ne dăm un vot de încredere în noi înşine.

Nimeni n—avea încă nici o veste despre Roly Poly ori despre George, ministrul de Externe.

Cadpig fu fericită să afle că marele dog preluase sarcina lătratului.

—O să facă o treabă grozavă. Şi eu am avut succes cu mesajul trimis pe calea gîndurilor. Cîinii au devenit tot mai pricepuţi în a recepta şi a transmite mai departe gîndurile. Acum mă întreb cum ajungem noi în Trafalgar Square. Am trimis cîţiva cîini poliţişti să ne ocupe locuri pe treptele Galeriei Naţionale, dar traficul a devenit tot mai intens şi tot mai greu de controlat.

Missis îi explică atunci recenta ei descoperire a „mersului la mare înălţime" si mulţi dintre miniştri ieşiră afară în grădină ca să exerseze.

—Tommy şi pisicile n—or să poată să se ridice în aer, zise Cadpig. Cred că va trebui să—i lăsăm acasă.

—Ar fi bine să discutăm asta cu generalul, fu de părere Pongo.

Urcară în salon, unde aştepta echipa generalului şi le explicară situaţia. Tommy şi pisicile se arătară trişti la ideea de a nu putea merge împreună cu ceilalţi, întrebară de ce nu puteau lua tractorul.

40Unitate de măsură echivalentă cu 30,5 centimetri.

—Pentru că nu putem înainta cu tractorul prin Whitehall, zise Cadpig. Afară e cîine lîngă cîine.
—Şi de ce nu s—ar putea ridica tractorul de la pămînt? întrebă atunci Missis.
—N—ar fi imposibil, zise Pongo. Totul e să avem un număr suficient de mare de cîini care să—l împingă din spate şi în acelaşi timp să gîndească în sus şi înainte.

Chemară atunci dalmaţienii din grădină şi ieşiră să se antreneze pe Downing Street. Era loc destul acum, căci cei mai mulţi dintre vizitatori plecaseră spre Trafalgar Square. Şi chiar de la început, tractorul se arătă dornic să se ridice la aproape şase picioare de pămînt.
—Atunci să pornim cît mai repede, zise Cadpig. Păstraţi—ne locurile.

Îl trimise pe Lucky şi pe Patch să—i cheme pe toţi din grădină şi să—i aşeze la locurile stabilite. între timp, ea mai urcă o dată să—l vadă pe primul—ministra.
—Pongo şi Missis trebuie să călătorească pe tractor împreună cu tînăra mea prietenă, Cadpig, zise generalul. Asta o să—i sporească prestigiul.

Cînd coborî de sus, Cadpig se arătă încîntată de decizia generalului. Se simţise atît de abătută ieşind din dormitorul primului—ministru, încît nu credea să aibă suficientă energie să se ridice prea sus în aer. Şi apoi, dacă asta—i mărea ei prestigiul, atunci va fi cu siguranţă bine şi pentru primul—ministru.

Procesiunea care porni din faţă de la numărul 10, pe Downing Street, era una cu adevărat nemaivăzută. Tommy era în spatele volanului şi lîngă el şedeau generalul, dulăul Staffordshire, terrierul Jack Russell şi pisicile. Cadpig şi părinţii ei călătoreau deasupra, pe acoperiş, ca mulţimea să—i poată vedea bine. Ceilalţi dalmaţieni (cu excepţia lui Roly Poly care era absent) erau strînşi în jurul tractorului ca să—l ajute cu gîndurile lor să se înalte si să înainteze. Iar în urma acestuia, încolonaţi, veneau plutind prin aer, la mare înălţime, toţi cei care fuseseră de serviciu la numărul 10 şi care alcătuiau acum escorta miniştrilor din guvern (toţi prezenţi, cu excepţia ministrului Afacerilor Externe).

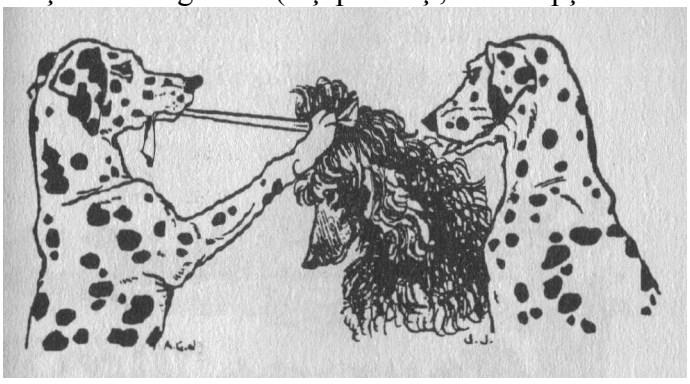

Babs, ministrul Transportului, se deplasa cel mai graţios dintre toţi. Moţul din vîrful capului era prins cu o fundă pe care i—o legase soţia lui Lucky.

Întreaga coloană fu îndelung ovaţionată în timp ce aluneca pe deasupra capetelor mulţimii strînse în Whitehall şi Trafalgar Square. Cîinii poliţişti reuşiseră să păstreze suficient loc liber unde tractorul să poată ateriza şi în curînd toţi cei sosiţi de pe Downing Street îşi ocupară locurile pe treptele din faţa Galeriei Naţionale[41].

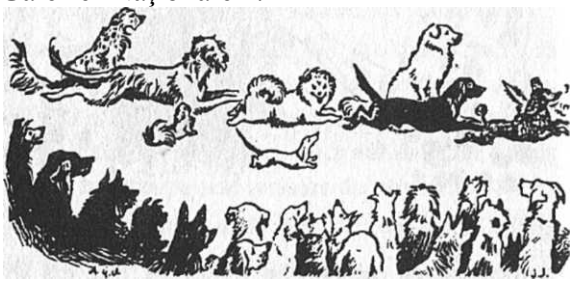

Pongo, Missis şi Cadpig se aşezaseră pe treptele de sus, între două coloane, şi de acolo puteau vedea întreaga piaţă. Trafalgar Square era plină pînă la refuz de cîini şi mulţimea se întindea dincolo de piaţă, pe străzile învecinate. Purtarea tuturor era ireproşabilă, dar aerul era plin de vacarmul discuţiilor.
—Nu poţi să—ţi auzi nici propriile gînduri, zise Missis.
—Eu nu vreau să—mi aud gîndurile, zise Cadpig. Sînt prea agitată.

41Galeria Naţională de Artă, adăpostind o preţioasă colecţie de tablouri.

Şi Missis era agitată. Era noapte acum şi cu toate că stelele străluceau pe cer, nu era încă suficientă lumină pentru ca Missis să fie sigură că cei patru lei imenşi din mijlocul pieţei nu erau vii. îi văzuse mai devreme şi nu păruseră vii, dar astăzi orice se putea întîmplă. Missis era aproape sigură că—l văzuse pe unul dintre ei mişcîndu—se.

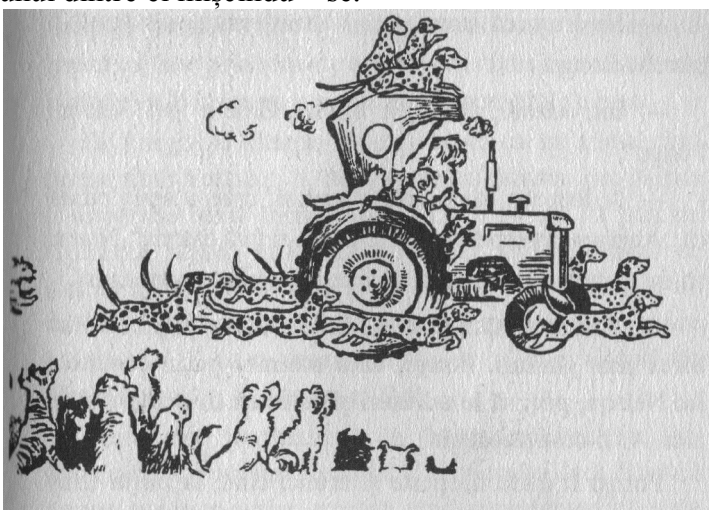

—Cît mi—aş dori să fie aprinse luminile, zise ea.

—Şi eu, zise Pongo, ghicind neliniştea lui Missis.

Şi atunci, ca de nenumărate ori astăzi, dorinţele lor se împliniră. Becurile se aprinseră singure. Lumini, ca nişte steluţe, prinseră a sclipi în clădirile din jurul pieţei şi pînă departe.

Zgîrie—norii, presăraţi ici şi colo prin oraş, se transformară în tot atîtea cutiuţe strălucitoare, mult mai înalte decît căsuţele scunde, vechi, care se îngrămădeau la picioarele lor. Era suficientă lumină acum pentru ca Missis să se convingă că leii nu erau vii şi că ceea ce văzuse ea mişcîndu—se erau de fapt cîinii căţăraţi pe cele patru statui. Missis ridică privirea spre vîrful coloanei înalte din mijlocul pieţei şi văzu silueta luminată a unui bărbat.

—Nu—i aşa că statuia lui Nelson[42] arată minunat? o întrebă Pongo.

—Într—adevăr, răspunse Missis. Cine a fost Nelson, Pongo?

—A fost un foarte mare amiral, care a spus odată că Anglia se aşteaptă ca fiecare om să—şi facă datoria". Numai că nu a spus—o în cuvinte, ci a semnalizat—o cu steaguri.

—Foarte metafizic, zise Missis. Aduce puţin cu vorbirea prin gînduri. Pongo, dacă schimbi puţin cuvintele lui Nelson, poţi să le adresezi şi tu celor care sînt strînşi aici. Ar fi ceva deosebit.

Pongo îi dădu dreptate şi atunci cînd, la puţin timp după aceea, i se ceru să vorbească mulţimii, îşi încheie discursul zicînd că Anglia se aşteaptă ca fiecare cîine să—şi facă datoria. Aceste cuvinte avură un şi mai mare succes la public decît „Aveţi răbdare şi o să vedem".

—Toţi sînt foarte calmi, zise Cadpig, ascultînd aplauzele la discursul lui Pongo. Sînt la fel de bine dispuşi cum au fost toată ziua.

—E mai mult decît bună dispoziţie, zise Missis. Sînt îngrijorător de plini de speranţă. Nu simţi, Cadpig?

Cadpig se concentra şi izbuti să simtă. Dinspre mulţime se ridicau valuri şi valuri de speranţă. Pesemne că speranţa era molipsitoare, căci dintr—o dată Cadpig se simţi ea însăşi plină de speranţă. De fapt, simţea mai mult decît speranţă; se simţea fericită. Era minunat să fii

Cadpig, primul cîine primmimistru, care izbutise să treacă cu bine prin ziua de astăzi. Toţi cîini o iubeau şi ea, la rîndul ei, îi iubea pe toţi Se simţea incredibil de bine

Şi Pongo se simţea bine şi vesel ca în zilele cînd fusese tînăr burlac şi îi făcea curte lui Missis. Lui Missis îi dispăruse toată îngrijorarea. Roly Poly nu va păţi cu siguranţă nimic; niciodată nu păţea nimic. Missis se simţea mîndră de Pongo şi de Cadpig — şi chiar şi de ea. Oare nu ea inventase „mersul prin aer la mare înălţime"? Şi iat—o acum, la loc de cinste, alături de vestitul ei soţ şi de vestita ei fiică.

Peste tot, sentimentul de fericire plutea în aer. Generalul le povestea dulăului şi terrierului Jack Russell despre noaptea aceea grozavă cînd considerase că e de datoria lui să—i muşte pe fraţii Baddun. Toţi dalmaţienii de la Hell Hall îşi încreţeau nasurile, zîmbind larg. Ministrul Transportului, Babs,

---

42Horatio Nelson (1758—1805), amiral englez, celebru pentru două răsunătoare victorii navale împotriva francezilor, printre care şi cea de la Trafalgar, în urma căreia şi-a pierdut viaţa.

căţeluşa caniş, făcea un mic dans cu ministrul Finanţelor, care fu răsplătit cu aplauze lungi. Toţi miniştrii din Guvern arătau de parcă tocmai cîştigaseră alegerile generale.

Sutele şi miile de cîini adunaţi în Trafalgar Square şi pe străzile alăturate erau atît de cuprinşi de fericire, încît începură să cînte. Văzduhul se umplu de un sunet prelung, înalt, pe care toţi îl găseau încîntător. (Singurii care nu erau pe deplin convinşi de frumuseţea cîntecului erau Tommy şi pisicile, dar ei nu se simţeau nici atît de îmbătaţi de fericire precum ceilalţi; erau doar veseli.)

Cît de frumoase erau luminile Londrei! Pongo descoperi că ferestrele puternic luminate ale clădirilor foarte înalte îl duceau cu privirea către stele. Acestea erau neobişnuit de mari în seara asta. Fuseseră mari si cu o seară înainte, cînd el şi cu Missis se plimbaseră împreună cu soţii Dearly prin grădină (ce mult părea că trecuse de atunci), dar nu chiar atît de uimitor de mari ca astă—seară. Stelele erau nu numai mari, ci şi străluceau cu atîta putere, încît păreau mult mai aproape de pămînt decît de obicei. Şi cu cît Pongo privea mai mult la stele, cu atît se simţea mai fericit.

La un moment dat, resimţi nevoia să împartă această bucurie cu alţii şi se apucă să latre cu putere:
—Uitati—vă în sus! Uitati—vă în sus! Priviţi ce stele minunate!

Toţi cîinii din Trafalgar Square şi de pe străzile învecinate făcură întocmai. Cîntecul se stinse şi din pieptul fiecărui cîine se auzi un oftat prelung de fericire. Era un oftat asemănător cu cel pe care—l scot căţeii cînd se relaxează după o plimbare bună, numai că era cu mult mai fericit. Şi apoi se lăsă o tăcere mormîntală. Fiecare cîine rămase nemişcat, cu ochii aţintiţi spre cer, ca sub o vrajă.

Pongo au mai cunoscuse niciodată o asemenea fericire. Era ca hrana pentru cel flămînd, căldura pentru cel înfrigurat şi dragostea pentru cel însingurat. I—ar fi acut să o întrebe pe Missis daca şi ea simţea la fel, dar nu putu; nu putu să—şi dezlipească privirea de la cerul înstelat. Cumva însă, în sinea lui, era sigur că şi Missis era fericită şi toţi ceilalţi de asemenea. Nu mai exista alt sentiment decît cel de fericire.

Pongo nu ştiu cît rămase aşa nemişcat, cu ochii la stele. În curînd uită cine este şi unde se află; era aproape ca şi cum încetase de a mai fi el însuşi şi devenise fericirea. Dar nu chiar pe de—a întregul. Un mic colţişor al minţii lui nu încetă de a fi Pongo. Şi dintr—o dată acel colţişor auzi bătînd orologiul Big Ben. Numără bătăile — Bum, Bum, Bum. Sosise deja miezul nopţii? Sosise în sfîrşit marea clipă? Urmau oare să afle — ce anume?

Şi atunci, ca la un semnal, toate luminile Londrei se stinseră. Rămaseră doar stelele, mari, strălucitoare, joase. Dintre toate, una părea şi mai mare şi mai strălucitoare şi — fără îndoială, se apropia tot mai mult de Pămînt.
—Pongo! O să se prăbuşească peste noi! strigă Missis speriată.

Dar steaua nu se prăbuşi — cu toate că ceea ce urmă fu de două ori mai înspăimîntător. Toate celelalte stele se stinseră precum se stinseseră luminile Londrei. Rămase numai steaua cea mare, care se apropia din ce în ce mai mult. Pe neaşteptate însă se stinse şi totul se cufundă brusc în cel mai adînc întuneric. Nici o sclipire de lumini nicăieri. Peste tot un întuneric ca smoala. Şi dia întuneric răsună prelung ultima bătaie a lui Big Ben. Sosise miezul nopţii.

10. DE VORBĂ CU STELELE

Niciodată în viaţa sa curajoasă, Pongo nu fusese mai speriat. Niciodată nu tremurase de spaimă. încercă din răsputeri să—şi adune curajul, să se oprească din tremurat, dar nu izbuti. Continuă să tremure din tot corpul.

Apoi, Missis şi Cadpig, aflate de—o parte şi de alta a lui, se traseră mai aproape de el ca pentru a căuta sprijin şi Pongo îşi dădu seama că tremurau mai tare ca el. Pe loc, îşi zise că nu trebuie să le arate că—i este frică. Trebuia să le arate că le putea proteja, că era un cîine dintr—o bucată, tare ca piatra. Un cîine dintr—o bucată, tare ca piatra, nu tremură pe picioare, aşa încît era imperios să înceteze. Nu putea face nimic altceva. Nu putea lătra nimic încurajator pentru că nici un sunet nu—i ieşea din gură.

De—altfel, nici un sunet nu ieşea din gura nimănui. Nici unul din miile de cîini adunaţi acolo nu putea nici măcar să scheaune, cu atît mai puţin să latre. Peste tot nu era decît întuneric, tăcere, spaimă.

Faptul că se prefăcea curajos îl ajută pe Pongo să—şi adune într—adevăr curajul şi mintea sa ascuţită începu să lucreze. De ce nu se crease panică? Uriaşa mulţime de cîini ar fi paralizat de frică la început, dar asta nu putea dura mult. De ce atunci toţi rămăseseră tăcuţi? Nu se simţea nici cea mai mică foiala. O astfel de linişte era nefirească.

Brusc, Pongo îşi dădu seama că erau controlaţi de cineva ori de ceva cu o putere imensă. Şi pe cînd îşi zise asta, pe cer se aprinse o lumină slabă, difuză, care începu să crească tot mai mult, pînă ce Pongo observă că strălucea din vîrful coloanei lui Nelson. Pentru o clipă statuia amiralului deveni vizibilă, după care dispăru şi rămase doar lumina. Aceasta continuă să crească pînă ce deveni aproape orbitoare. La început era doar lumină, apoi căpătă forma unei stele mult asemănătoare celei de pe ecranul televizorului de la numărul 10, numai că infinit mai mare şi mai strălucitoare. Era destul de strălucitoare ca să lumineze întreaga piaţă şi străzile din jur, ba chiar întregul oraş, observă Pongo.

Tăcerea se prelungi cîteva clipe. Apoi, din inima stelei răsună o voce. Era aceeaşi voce care vorbise din ecranul televizorului, dar acum era mult mai puternică şi foarte blîndă.

—Salutări tuturor cîinilor, grai Vocea. Alungaţi—vă teama. Era aecesar să trăiţi experienţa întunericului şi a fricii ca opuse luminii şi bucuriei. Dar toate acestea s—au sfîrşit acum. De acum înainte nu vă mai aşteaptă decît fericirea absolută, extazul.

Un suspin de uşurare scăpă din piepturile celor prezenţi.

Vocea continuă:

—Ca să fiu mai exact, veţi cunoaşte extazul în cazul în care—l veţi accepta. Alegerea vă aparţine vouă.

—Ce înseamnă exact extaz? îi şopti Missis lui Pongo.

—E un fel special de fericire, îi răspunse Pongo, tot în şoaptă.

Pesemne că Vocea putea auzi şoaptele, căci zise imediat:

—Extazul este fericirea perfectă, Missis, fericirea pe care nici unul dintre voi nu a trăit—o pînă acum, cu excepţia acelor cîteva clipe de dinaintea întunericului din seara asta. Îţi aminteşti?

—O! Acela era extazul? zise Missis. A fost cu adevărat minunat.

—Da, Missis. Este într—adevăr minunat, zise Vocea. Iar eu vă dau posibilitatea să cunoaşteţi extazul pentru totdeauna.

Vocea lui Cadpig se auzi dintr—o dată, tare şi răspicat. Cînd ascultase pentru prima oară Vocea, îi amintise de primul—ministru şi acum la fel. Lui Cadpig nu—i era niciodată teamă de primul—ministru şi era întotdeauna foarte fermă cu el. Aşa încît zise curajoasă:

—Pot să vă întreb, în numele tuturor celor adunaţi aici, cine sînteţi?
Se auziră strigăte de: „Bravo, Cadpig!" şi voci care ziseră: „Da, da! Spuneţi—ne cine sînteţi!" Pentru o clipă se lăsă liniște.
—Of, Doamne! Să vezi că am jignit—o, îi şopti Cadpig lui Pongo.

Vocea o auzi si zise blînd:
—Nu, Cadpig, nu m—ai jignit. Ai dreptul să pui această întrebare şi ea va primi răspuns.

Steaua deveni dintr—o dată mai strălucitoare si Vocea mai puternică. Glasul său răsuna adînc, muzical ca un mormăit depărtat de tunete pe cerul de miez de noapte. Tunetul grăi:
—Sînt Sirius, Stăpînul Constelaţiei Cîinelui. De milioane de ani privesc spre Pămînt. Mi—amintesc de cîini din vremea cînd erau animale sălbatice. I—am văzut transformîndu—se în fiinţe domesticite si adesea răsfăţate. Dar, sălbatici ori domestici, i—am iubit întotdeauna si mi—am dorit să fie cu mine pe steaua mea singuratică. Pînă acum însă niciodată nu am simţit că am dreptul să—i ademenesc să părăsească Pămîntul. Astăzi însă, simt în sfîrşit că am acest drept, căci, în curînd, din pricina prostiei oamenilor, s—ar putea să nu mai existe deloc Pămîntul — sau, cel puţin, Pămîntul aşa cum îl ştiţi voi. Şi acei foarte puţini dintre voi care vor supravieţui vor deveni nişte fiinţe nenorocite, flămînde, disperate, luptîndu—vă unii cu alţii, mîncîndu—vă unii pe alţii numai pentru a putea continua să trăiţi o viaţă care nu merită trăită. înţelegeţi la ce mă refer? Eu ştiu că există cel puţin unul dintre voi care cu siguranţă mă înţelege: primul vostru ministru, Cadpig. N—ar putea locui pe Downing Street dacă nu ar fi înţeles. Ştii ce vreau să spun, Cadpig, nu—i aşa? Răspunde—mi.

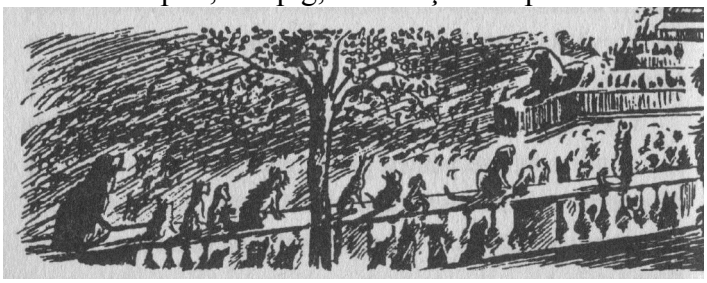

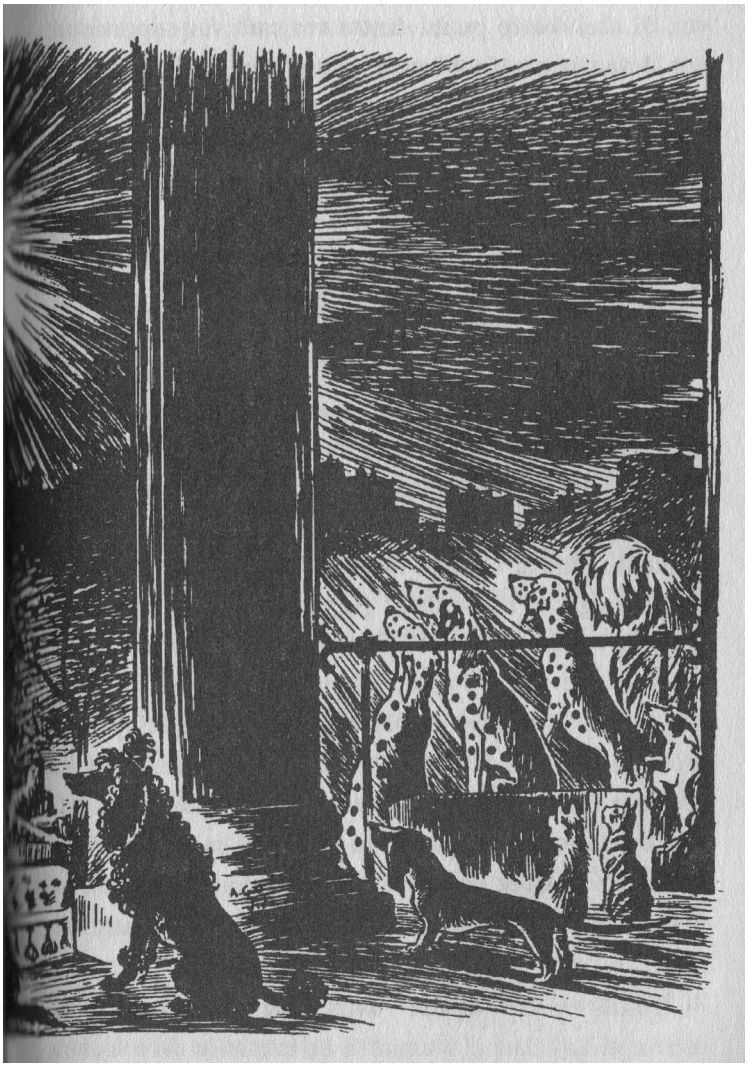

—Vreţi să spuneţi că într—o zi oamenii ar putea distruge Pămîntul cu nişte bombe înfricoşătoare, într—un război îngrozitor? Ştiu că unii oameni cred că aşa se va întîmpla, dar nu toţi, şi oricum nici unul nu vrea ca asta să se întîmple cu adevărat. Iar eu, una, nu cred că se va întîmpla. Pînă şi cel mai furios dintre cîini nu ar căuta să—i distrugă pe toţi ceilalţi, şi pe el însuşi, numai ca să cîştige o bătălie. N—are nici o logică.

—N—are nici o logică, într—adevăr, pentru un cîine, zise Sirius. Dar cîinii nu vor avea un cuvînt de spus în problema asta, ca de altfel nici majoritatea oamenilor. E adevărat că s—ar putea să nu se întîmple asta niciodată. Dar există totuşi un risc, ceea ce—mi dă mie dreptul să vreau să vă salvez pe toţi. Se poate să iau asta doar ca pretext. Adevărul adevărat este că vă vreau atît de mult.

Tonul Vocii deveni uşor linguşitor pentru a convinge. Lui Cadpig îi amintea de modul în care vorbea primul—ministru cînd voia să se facă în mod special plăcut celor care—l priveau la televizor. În aceste momente, Cadpig încerca întotdeauna să—l ajute sprijinindu—şi capul de genunchiul lui şi privind la el cu dragoste. Amintirea aceasta, o făcu pe Cadpig să se întoarcă cu gîndul la omul care dormea în casa de pe Downing Street şi întrebă cu voce tare:

—Dar, Stăpîne Sirius, cum i—am putea părăsi pe oamenii noştri?

—Oamenii voştri?

Vocea îşi pierduse accentul dulce, convingător.

—Nu aveţi pe nimeni al vostru. Nu aveţi decît stăpîni. Voi vă amăgiţi că sînt oamenii voştri, iar unii dintre ei vă dau apă la moară zicînd „Cîinele meu, stăpînul meu". Dar ei ştiu că nu e adevărat şi la fel ştiţi şi voi. Sînteţi obligaţi să purtaţi zgardă şi lesă. Sînteţi forţaţi să mergeţi unde vor ei. Închid şi deschid uşile ca să vă ţină afară sau să vă lase să intraţi după cum vor ei. Cîţi dintre voi aţi putut să deschideţi singuri o uşă pînă astăzi?

—Tu ştii să deschizi uşi care au încuietori, nu clanţe, şi poţi chiar să tragi zăvoare cu dinţii, îi şopti Missis lui Pongo.

—N—are nici un rost să vorbeşti în şoaptă, Missis, îi zise Sirius. Vă pot citi chiar şi gîndurile. E adevărat

că Pongo ştie să deschidă anumite uşi, dar nu mai există multe uşi de felul acesta. Şi, oricum, el nu poate — ca de—altfel nici unul dintre voi — să meargă unde vrea el atunci cînd oamenii sînt treji. Pînă şi Cadpig, care crede că—l stăpîneste pe primul—ministru, n—a reuşit niciodată să intre în Casa Comunelor[43].

Era adevărat. Cadpig încercase şi fusese dusă înapoi acasă de — culmea ruşinii! — un poliţist.

Pongo îşi dădu seama că fiica lui se întristase şi îşi puse o lăbuţă peste a ei ca să o liniştească.

Sirius continuă:

—Şi nu spun asta pentru că tu, Cadpig, nu ai fi un cîine extraordinar. Extraordinar este şi marele conducător, Pongo, şi metafizica lui soţie, Missis, cea care a descoperit „mersul prin aer la mare înălţime"; şi faimosul general, cîinele ciobănesc, şi curajosul său prieten, terrierul Jack Russell, curtenitorul dulău Staffordshire, si fiecare membru al Cabinetului lui Cadpig. Toţi cîinii sînt extraordinari. Să le aducem laude fiecăruia!

Şi Sirius se apucă să treacă în revistă toate rasele de cîini. Aceasta luă ceva timp, căci la auzul numelui lor fiecare rasă răspundea lătrînd cu entuziasm. Sirius nu—i uită nici pe cei din rase amestecate, pentru care, spuse el, avea o deosebită admiraţie. Astfel de cîini sînt adesea frumoşi şi inteligenţi. Dar cum li se spune oare? Corcituri! E o adevărată insultă!

Unul dintre cîinii de rasă amestecată îi răspunse atunci lui Sirius:

—Unii dintre noi sîntem iubiţi. Eu, de pildă, am un n foarte bun.

—Da, dar stăpînii tăi îşi cer întotdeauna scuze pentru tine, zise Sirius. Nu zic ei oare: „Nu—i decît o cotarlă. îi spunem Heinz sau Cincizeci şi Şapte de Varietăţi[44]"?

Cîinele nu mai zise nimic. Se întîmpla ca numele lui fie într—adevăr Heinz. Dar ce era rău în asta?

Sirius continuă:

—Nu există nici un cîine pe lumea asta, chiar campionul rasei să fie, premiatul absolut, care să nu fie tîrît de gît, îmbăiat cînd nu vrea, încuiat, obligat să se supună. Şi mulţi cîini amărîţi sînt bătuţi, înfometaţi, arestaţi de poliţie...

—O, vă rog, încetaţi! murmură Missis.

—Dar sînt lucruri care se întîmpla, Missis, zise Sirius. Apoi glasul îi deveni mai blînd: Dar fii liniştită, nimeni nu va mai avea de suferit dacă acceptaţi să veniţi cu mine pe Steaua Cîinelui.

—Dar cum să venim? întrebă Cadpig. Cum să ajungem pînă acolo? Ne—ar trebui milioane de rachete.

Sirius rîse.

—Rachete, Cadpig? Rachetele sînt greoaie, costisitoare şi foarte periculoase — cu toate că sînt cea mai bună metodă de călătorie în spaţiu la care s—a putut gîndi omul. Dar mintea unei stele funcţionează mai bine decît mintea oamenilor. Gîndiţi—vă că noi, stelele, locuim în spaţiu. Dacă vă hotărîţi să veniţi cu mine, restul e simplu de aranjat.

—Va trebui să ne ridicăm foarte, foarte sus în aer? întrebă Missis.

—Exact, Missis. Va fi ca o călătorie prin aer la o înălţime extraordinar de mare. E destul de uşor de făcut, dacă vrei cu adevărat.

—Dar dacă ne răzgîndim la jumătatea drumului? întrebă Missis.

—Nu puteţi să vă răzgîndiţi. O dată ce vă hotărîţi, o să ajungeţi acolo cît ar clipi o stea.

Missis privi în jur la cei strînşi în Trafalgar Square. Poate dintre ei erau unii care se hotărau pe loc să plece pe Steaua Cîinelui. Se vor ridica oare imediat de la pămînt?

Sirius ştia la ce se gîndea ea.

—Trebuie să fie o hotărîre generală, îi explică el. Sau măcar să întrunească o majoritate de voturi. Nimic nu se va întîmpla pînă ce nu ajungeţi la o hotărîre comună. Totul depinde de dorinţa majorităţii dintre voi.

„Ca la alegerile generale", îşi zise Cadpig, ceea ce—i aminti din nou de primul—ministru. Nu va putea niciodată să—l părăsească. Dar dacă cei mai mulţi dintre cîini se vor hotărî să părăsească Pămîntul, nu va avea încotro şi va trebui să plece şi ea. Şi atunci ce se va alege de primul—ministru?

Sirius răspunse gîndurilor care—o frămîntau:

—El, ca şi toţi ceilalţi oameni şi animale care dorm acum se vor trezi pur şi simplu într—o lume din care

---

43Una din Camerele care intră în alcătuirea Parlamentului britanic. Cea de-a doua este Camera Lorzilor.

44*Heinz 57 (variety)* — expresie colocvială, inspirată din denumirea u-nui produs al unei cunoscute firme de condimente, înseamnă corcitură, cîine de curte, javră (engl).

cîinii au dispărut. Nu îşi vor aminti niciodată că au existat cîini pe Pămînt.

—Dar vor rămîne în urmă zgărzile şi lesele, şi coteţele, şi culcuşurile, şi tot felul de alte lucruri care le vor aminti de noi, zise Cadpig.

—Am să mă gîndesc ce să fac cu toate astea, zise Sirius. Cu toate că mi—ar fi mult mai simplu dacă nu i—aş mai trezi niciodată.

Cadpig îl auzise pe primul—ministru spunîndcă i—ar plăcea să doarmă o săptămînă întreagă, dar nu era sigură că i—ar fi plăcut să nu se mai trezească niciodată. Şi ce gînd îngrozitor — Pămîntul învîrtindu—se la nesfîrşit şi pe el toţi locuitorii dormind...

Sirius îi întrerupse gîndurile zicînd blînd:

—Bine, atunci, o să—i trezim. Îmi dau seama că mulţi dintre voi iubiţi oamenii. Vă admir fidelitatea şi o înţeleg, pentru că şi eu sînt nu numai o stea, ci şi cîine. Convingeţi—vă singuri!

Ceva foarte straniu începu atunci să se petreacă în vîrful coloanei lui Nelson. În inima stelei apăru o formă.

La început, Cadpig crezu că era statuia lui Nelson, dar după aceea văzu că silueta nu era a unui bărbat. Era a unui cîine. Un cîine alb cu pete negre.

—Tată! Mamă! Priviţi! exclamă ea.

Pongo şi Missis, cu ochii ridicaţi spre cer, văzură imediat: Sirius era dalmaţian! Dar abia ce mintea lor reuşi, să accepte această surprinzătoare revelaţie, că—l auziră pe general exclamînd cu o voce groasă şi hîrîită:

—Pe toţi sfinţii din ceruri! Băiatul ăsta—i cîine ciobănesc!

Urmară apoi exclamaţiile încîntate ale tuturor cîinilor aşezaţi pe treptele de la Galeria Naţională şi apoi de la cei strînşi în Trafalgar Square, pe măsură ce fiecare dintre ei vedea un cîine de rasa lui în vîrful coloanei lui Nelson.

—Ce se întîmplă cu ei? îl întrebă Cadpig pe Pongo. Oricine poate vedea că Sirius este fără doar şi poate dalmaţian. Eu nu mai înţeleg nimic.

Dar Pongo înţelese. îi auzise cîndva pe domnul Dearly povestind despre un sfînt care fusese tot pentru toţi oamenii. Tot aşa, şi Sirius era tot pentru toţi cîinii — sau, ca să fim exacţi, era toţi cîinii pentru toţi cîinii. Pongo se întrebă dacă era bine ce se întîmplă. Probabil că da, din moment ce şi un sfînt făcuse la fel. în orice caz, faptul dovedea cît de minunat era Sirius.

Viziunea din vîrful Coloanei lui Nelson începu să se estompeze tot mai mult şi acum steaua reveni la forma ei iniţială, strălucind puternic. Din inima ei răsună Vocea, foarte blîndă şi foarte dulce:

—Acum aţi văzut de ce vă înţeleg atît de bine pe toţi. Vă mai amintiţi de extazul pe care v—am făcut să—l trăiţi mai devreme? Nu v—ar plăcea să—l simţiţi din nou?

—Ba da! Te rugăm! se auziră mai multe voci din public.

—Sînt unii dintre voi care încă ezită, zise Sirius.

—Eu una pot spune că mi—ar plăcea încă puţin extaz, zise Missis, dar nu şi dacă înseamnă să venim cu tine. N—aş putea să—i părăsesc niciodată pe domnul şi pe doamna Dearly.

—Nici eu, adăugă Pongo. Dar era oare sigur?

Dintr—o dată simţi că nu mai era sigur de nimic.

Începuse să se simtă îngrozitor de confuz şi nu ştia de ce. Era conştient însă că o astfel de confuzie nu făcea cinste celei mai sclipitoare minţi din lume.

Generalul, care nu i se adresase pînă acum direct lui Sirius, zise:

—Uitaţi ce e, domnule. Acum că v—am văzut, simt că pot vorbi cu dumneavoastră ca de la cîine la cîine. Iar dumneavoastră, fiind rasa care sînteţi, mă veţi înţelege cu siguranţă. Eu am anumite obligaţii faţă de oi.

—Oile nu îţi vor simţi lipsa şi nu vor avea nevoie de tine, îi răspunse Sirius. Nici un om nu va avea nevoie sau nu va duce dorul vreunui cîine. Cîinii vor fi pur şi simplu uitaţi.

—Şi atunci ce se va întîmpla cu Tommy şi cu ceilalţi doi cîini onorifici? întrebă generalul.

—Depinde de ce doresc ei să facă, zise Sirius. Întrebaţi—i pe ei.

Tommy şi pisicile nu pricepuseră ce vorbea Sirius, aşa încît generalul trebui să le explice. Tommy decretă imediat:

—Eu vreau să merg cu Sirius. Vreau să explorez spaţiul.

—Noi nu vrem, ziseră cele două pisici în cor. Pisica cea tărcată îl îndemnă apoi pe general să nu se lase păcălit de asemenea prostii, iar pisica albă adăugă cîteva vorbe nu prea politicoase la adresa stelelor care nu—şi cunoşteau lungul nasului şi nu—şi vedeau de treaba lor.

Probabil că Sirius nu înţelegea prea bine limba pisicilor, căci se mulţumi să spună:

—Atunci Tommy va veni şi pisicile vor rămîne. Iată măcar o decizie luată. Pot afla acum şi hotărîrea celorlalţi?

Mii de cîini lătrară în acelaşi timp producînd un vacarm de nedescris din care nimeni nu înţelese care era dorinţa generală. Unii voiau să meargă cu Sirius, alţii nu. Mulţi ziseră că aveau nevoie de mai mult timp de gîndire şi mulţi, foarte mulţi, cei mai mulţi dintre ei de fapt, ziseră pur şi simplu că nu ştiau ce răspuns să dea. Şi atunci, un cîine cu un lătrat foarte sonor zise:

—Să—i lăsăm pe Pongo, pe Missis şi pe Cadpig să hotărască pentru noi. Avem încredere în ei. Astăzi toată ziua ne—au spus ce avem de făcut.

—Să—i lăsăm să ne spună şi acum.

Şi atunci se produse un bubuit ca şi cum toţi cîinii de aici, pînă foarte departe, lătrară în acelaşi timp:

—Da! Da! Să decidă Pongo, Missis şi Cadpig! Pongo ştia acum de ce se simţea atît de confuz. În parte datorită zgomotului şi a agitaţiei generale — întotdeauna avusese nevoie de linişte ca să gîndească. Dar mai ales pentru că—şi simţea mintea invadată de prezenţa copleşitoare, strălucitoare a lui Sirius. Măcar de—ar fi fost lăsat o clipă să—şi gîndească propriile gînduri! Şi ca prin minune Sirius înţelese:

—Bine, Pongo, zise el blînd. Retrage—te în Galeria Naţională şi reflectează. Poţi să le iei pe Missis şi pe Cadpig cu tine şi pe oricine altcineva vrei.

—Cît timp avem la dispoziţie? întrebă Pongo.

—O oră. Acum este aproape ora unu. Cînd Big Ben bate de două, vreau să am răspunsul vostru. Pînă atunci, vă las ca să nu vă simţiţi influenţaţi de mine.

Steaua începu să pălească. Un oftat adînc răsună din toate piepturile şi Pongo ştia ce înseamnă aceasta. Cîinii nu voiau să—l piardă pe Sirius. Nici Pongo nu dorea acest lucru. Simţea aceeaşi tristeţe ca atunci cînd soţii Dearly plecau de la Hell Hall şi el rămînea acasă. Acum însă tristeţea pe care o simţea era şi mai copleşitoare. Însemna oare că—l iubeşte pe Sirius mai mult decît pe soţii Dearly?

Steaua dispăru complet şi statuia lui Nelson apăru din nou în vîrful coloanei. Luminile Londrei se aprinseră din nou şi cerul redeveni plin de stele.

—Pe cine luăm cu noi înăuntru, tată? întrebă Cadpig. Să vină toţi membrii cabinetului?

—Bineînţeles, zise Pongo politicos, cu toate că nu—i găsea prea isteţi pe membrii Cabinetului. Toţi prietenii noştri cu care am sosit de pe Downing Street trebuie şi ei să vină.

Apoi Pongo se adresă mulţimii din Trafalgar Square.

—Vă rog să păstraţi linişte ca să ne putem auzi gîndind. Ţineţi minte că încercăm să găsim cea mai bună soluţie pentru noi toţi şi, dacă vreunul dintre voi are ceva foarte important de spus, îl rugăm să vină înăuntru şi să ne spună.

Un cîine cu glas ascuţit zise:

—Cred că vorbesc în numele multora cînd spun că ne este dor de Sirius. Ne simţim singuri.

—Aşa e! Aşa e!

Cuvintele păreau să vină din mii de părţi.

—Şi mie mi—este, recunoscu Pongo. Sentimentul acesta de singurătate însemna oare că şi el şi toţi ceilalţi îşi doreau să fie împreună cu Sirius? Pongo îşi zise că nu trebuia să se pripească, nu trebuia să ţină seama de acest sentiment. Poate că era o şmecherie de—a lui Sirius. Acesta spusese că dispare pentru a nu—i influenţa cu prezenţa lui. Se putea însă ca Sirius să ştie cît de mult or să—i ducă dorul. Poate că plecarea lui era calea cea mai sigură de a le influenţa hotărîrea.

Uşile de la Galeria Naţională se deschiseră tăcute. Încet, Pongo, Missis şi Cadpig porniră către ele. Big Ben începu să bată ora unu.

„Poate, îşi zise Pongo, va fi ultima oră pe care o vor petrece pe Pământ. În cel mult un ceas, toţi cîinii din lume puteau fi în drum către o stea."

11. CE RĂSPUNS?

Pongo nu mai intrase niciodată în Galeria Naţională. Galeriile de picturi nu permiteau intrarea cîinilor, ceea ce era păcat, căci lui Pongo îi plăcuseră întotdeauna tablourile. Şi acum, din nefericire, cînd avea toată clădirea la dispoziţie, nu avea timp să se uite la tablouri. Traversară holul de la intrare slab luminat, urcară scările şi pătrunseră într—o galerie lungă. Lumina aici era aproape la fel de slabă ca în hol, numai că tavanul era arcuit şi prin el pătrundea mai multă lumină.

Lui Pongo nu—i veni să—şi creadă ochilor. în faţa lui răsări un cal în picioare şi foarte treaz şi un călăreţ la fel de treaz. Asta însemna că cei care dormeau începeau să se trezească! Oamenii îşi vor relua din nou locul, iar cîinii nu vor mai avea uriaşa responsabilitate de a—şi hotărî singuri soarta.

Dar calul şi călăreţul erau pictaţi. Ceea ce văzuse Pongo nu era decît un tablou. Nu erau vii — cu toate că păreau atît de vii, într—un mod pe care Pongo nu—l înţelegea. Vederea picturii însă îl făcu să—şi amintească de oameni şi de cai şi să se gîndească la ei cu multă dragoste.

Întreaga delegaţie se aşeză pe podeaua lustruită a galeriei. Apoi Pongo le ceru să voteze. Află astfel că numai Tommy şi pisicile ajunseseră la o hotărîre. Tommy dorea să meargă cu Sirius, iar pisicile voiau să rămînă pe Pămînt. După o clipă de reflectare, Cadpig zise:

—Eu aş vrea să rămîn. Nu pot să cred că n—o să—i lipsesc primului—ministru.

Aceasta făcu o impresie puternică asupra membrilor Cabinetului, care ziseră că, dacă ea rămîne, rămîn şi ei. Fu apoi rîndul lui Lucky să vorbească:

—Tată, sînt sigur că toţi dalmaţienii de la Hell Hall voi face ce hotărăşti tu şi cu mama, zise el.

—I—auzi! I—auzi! strigară dalmaţienii sosiţi de la Hell Hall.

—Şi eu bineînţeles că am să fac ce hotărăşti tu, zise Missis.

Pongo se întoarse atunci către general, care—i zise că el era prea bătrîn pentru a porni în necunoscut, dar că flăcăul ăsta, Sirius, părea un băiat de treabă şi dacă Tommy voia să meargă...

—Nu că aş fi de acord cu fiinţele astea care vin din spaţiu. întotdeauna am fost de părere că spaţiul trebuie să—şi vadă de treaba lui.

—Eu îmi voi urma generalul, zise terrierul Jack Russell.

—Mulţumesc, băiete, zise generalul aspru, dar impresionat.

Pongo se întoarse către dulăul Staffordshire, care zise:

—Io—s cam pierdut, amice. Treaba asta cu spaţiul mi se pare cam subţire, dar trebuie să recunosc că poanta cu extazul mi s—a părut ca un pui de somn straşnic în faţa unui foc bun după o masă pe cinste. Şi recunosc că mi—a cam plăcut cum arată Sirius.

Bineînţeles că ţi—a plăcut, îşi zise Pongo — ştiind că, Sirius îi apăruse acestuia sub forma unui dulău Staffordshire.

Cadpig luă din nou cuvîntul:

—Tată, sînt mai mulţi dalmatieni aici decît membrii
ai Cabinetului. Contează deci ceea ce hotărăşti tu. Doar dacă majoritatea cîinilor din lume nu vor fi de altă părere.

—N—are rost să ne gîndim la asta acum, zise Pongo. Tot ce putem face este să ajungem noi la o decizie. Cum te—ai simţi dacă m—aş hotărî să plecăm?

—Nu ştiu, tată. într—un fel, aş vrea să plec — dacă aş şti că plec cu conştiinţa împăcată. Pentru moment însă eu nu mă pot hotărî să—l părăsesc pe primul—ministru.

Deci totul cade în sarcina mea, îşi zise Pongo, iar eu nu ştiu ce să fac. Era uimit că se gîndea la posibilitatea de a pleca cu o stea către o altă stea. Poate că soţii Dearly nu—i vor duce dorul, dar el nu le

va simţi oare lipsa, şi încă amarnic? Fireşte că da, dar cu toate astea încă nu izgonea din minte invitaţia lui Sirius. Cum se explica oare atracţia misterioasă pe care o simţea pentru Sirius? O auzise odată pe doamna Dearly citînd dintr—un poem despre dorul cîinelui pentru o stea (ea zisese fluture, nu cîine, dar fusese probabil o scăpare). Era deci normal pentru cîini să se simtă atraşi de stele?

Măcar de—ar fi fost cineva care să—i explice şi să—l sfătuiască! Îşi întoarse privirea spre calul din tablou şi îşi dori în sinea sa să fi fost un cal adevărat, cu care să vorbească. Caii puteau fi de mare ajutor. îşi aminti de calul care—i salvase cîndva pe el, pe Missis şi toţi pui, atunci cînd ţiganii le întinseseră o capcană. Dar calul din tablou nu putea decît să afişeze un aer foarte nobil, într—un fel, aceasta îl îmbărbăta puţin.

În momentul acela se auzi strigat de jos, din holul de la intrare.

—Pongo, unde eşti?

Dar el cunoştea acel lătrat puternic şi sonor!

—Aici, domnule! La primul etaj! răspunse el şi, după cîteva secunde, în galerie intră vijelios marele dog venind de la Hampstead. Acesta nu era singur. Pe spinarea lui călărea o micuţă fiinţă. Un pisoi alb? Nu, părea mai degrabă un pui de căţel. Şi totuşi arăta prea matur ca să fie un pui. Putea fi oare un cîine în miniatură?

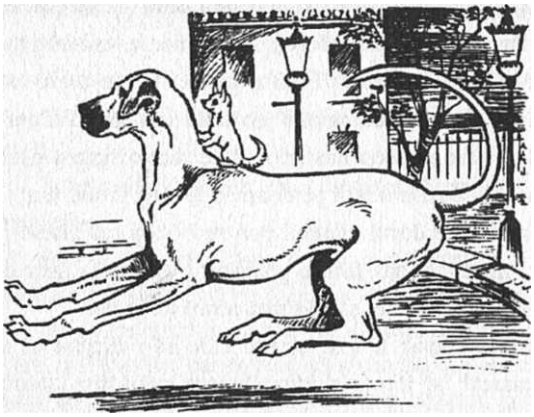

—Cît mă bucur că aţi putut veni, domnule! exclamă Pongo.

Ciobănescul se sculă de jos dînd din coadă şi—l salută pe marele dog ca de la general la general.

—Ce mai călătorie prin aer am avut! exclamă marele dog. Parcă am zburat cea mai mare parte a drumului!

—Se numeşte „mersul prin aer la mare înălţime", zise Missis. Eu l—am descoperit.

—M—a luat prin surprindere şi micuţul meu prieten era să cadă. Apropo, să nu credeţi că e pui. E adult, are trei ani împliniţi. Rasa se numeşte Chihuahua[45] — sună ridicol, dar asta e. N—am dreptate, Sam? Este prietenul meu cel mai bun, doarme în acelaşi culcuş cu mine şi îmi ţine de cald. Pongo şi Missis! Ne întîlnim, în sfîrşit, faţă în faţă! Şi pe tine te cunosc, zise el adresîndu—se ciobănescului şi dînd puternic din coadă. Ne—am transmis adesea mesaje la Lătratul de Seară şi—o să ne mai trimitem şi altele după ce trece Starea de Urgenţă.

—Depinde cum trece, interveni Pongo repede.

—Vrei să spui că eşti în dubiu? N—ai de gînd să trimiţi steaua asta înapoi de unde a venit?

—Nu sîntem încă siguri... Dar marele dog îl întrerupse:

—Eram sigur! Eram absolut sigur! I—am zis lui Sam, care a ieşit cu mine pe cîmp la miezul nopţii, i—am zis: ”Să vezi tu c—o să—i prostească pe toţi cei din Trafalgar Square." Mulţimile sînt întotdeauna uşor de prostit. Aşa sînt de pornite, că nu mai sînt în stare să judece cu propriile capete. Ştiu ce spun, pentru că locuiesc cu un profesor care vorbeşte adesea despre asta. Toţi aţi fost victimele unei isterii în masă.

Missis era şocată. Cîinii, ca şi oamenii, suferă de isterie şi Missis considera chiar simpla menţionare a cuvîntului drept un mare pericol.

—Dar desigur că extazul acela minunat pe care l—am simţit cu toţii nu poate fi isterie, zise ea speriată.

—Să—ţi spun eu despre extaz, Missis, zise marele dog. Totul n—a fost decît o mare şmecherie. Mai întîi, individul ăsta, Sirius, aranjează ca să ne simţim cu toţii bine şi apoi ne aruncă în cea mai adîncă

45Rasă de cîini de buzunar, de origine mexicană, rareori mai mare de 16—20 cm. Activ, vioi, deosebit de inteligent, apreciat cîine de agrement.

beznă. Recunosc, pînă şi eu m—am speriat cînd s—au stins stelele. Şi apoi apare el şi totul se luminează din nou. Ne simţim uşuraţi, desigur, şi ne bucurăm să—l vedem. Şi—a aranjat o intrare triumfală,
—Dar extazul pe care l—am simţit a fost mai mult decît o simplă bucurie, zise Pongo.
—Poate că da, recunoscu marele dog. Oricum e un şarlatan tare deştept.
—Eu n—am simţit că e un şarlatan, zise Pongo. Eu am simţit că ne iubeşte.
—Şi noi, Sam şi cu mine, ne—am lăsat păcăliţi la început. Dar i—am descoperit şmecheriile atunci cînd a început să se transforme în toate rasele pe rînd. Mie mi—a apărut ca un dog german şi lui Sam ca un Chihuahua. Pe lîngă faptul că aşa ceva e de—a dreptul ridicol, mai e si necinstit. Bănuiesc că toti l—ati văzut ca pe unul din rasa voastră?

Un murmur agitat trecu printre cei adunaţi în galerie.
—Dar nu cred că a vrut să fie necinstit, spuse Pongo. Cred că a vrut să ne arate că ne înţelege pe fiecare dintre noi.
—Tu ştii ce părere au oamenii despre cei cu două feţe, zise marele dog.
—Eu nu stiu, zise Missis. Nici nu ştiam că există oameni cu două feţe.
—Înseamnă numai... înseamnă oameni care nu sînt sinceri, îi explică Pongo repede.
—Exact! zise marele dog. Şi cum există aproape o sută de rase de cîini, Sirius este cu o sută de feţe. Şi dacă tu consideri că e cinstit să fie aşa, eu nu.

Cadpig simţi că marele dog era prea autoritar, aşa încît interveni pe un ton destul de înţepat:
—Dacă mi se îngăduie să vorbesc...
—Cine mai eşti şi tu? întrebă marele dog, privind—o de sus încruntat.
—E fiica mea, în prezent primul—ministru, zise Pongo.

Atitudinea marelui dog se schimbă brusc, devenind şarmantă.
—Cum, Cadpig? Sînt onorat să te cunosc, draga mea. Tu eşti o fiinţă deşteaptă. Nu cred că tu ai vrea să mergi cu Sirius?
—Ca să fiu sinceră, nu vreau. Dar consider că sînteţi nedrept cu el. Ne—a spus că vrea să ne salveze de Bombă. Ăsta e un pericol adevărat! Aud tot timpul vorbindu—se despre ea.
—Şi eu, zise marele dog, de la profesorul meu. Dar Sirius n—are de unde să ştie dacă steaua lui va fi un refugiu sigur sau nu. L—am auzit pe profesor spunînd că e foarte probabil ca următorul război să se poarte în spaţiu — în timp ce noi stăm aici la adăpost şi—l urmărim la televizor. E aproape ora două. Haideţi să ne pregătim să—i spunem musafirului ăstuia: „Sirius, du—te acasă!" Nu vrei s—o faci, Pongo?

Pongo începuse să se simtă convins. Singurătatea pe care o resimţise la dispariţia lui Sirius slăbise şi ataşamentul lui faţă de soţii Dearly se întărise. (Nici o clipă nu se gîndise cu adevărat să—i părăsească.) Simţea acum acelaşi fel de ataşament puternic şi faţă de lumea pe care o cunoscuse de cînd se născuse. Dar nu putea crede că Sirius era un şarlatan. îşi aminti oftatul prelung pe care—l auzise din piepturile a mii de cîini cînd Sirius dispăruse. Zise încet:
—Dar nu e numai ce vreau eu, domnule. Trebuie să hotărăsc pentru atîţia alţi cîini. Şi sînt sigur că majoritatea dintre ei vor vrea să plece cu Sirius.
—Pongo, îl întrerupse Missis. Cred că e cineva care vrea să—ţi vorbească.

La capătul galeriei aşteptau timizi trei cîini de rase amestecate, unul mare şi doi mici. Toţi păreau într—o stare jalnică şi erau foarte emoţionaţi.

Pongo îi invită imediat înăuntru şi, pe cînd se apropiau, observă că erau numai piele şi os. Asta se vedea în special la cel mai mare dintre ei, pentru că avea oasele mai mari. Avea trăsături frumoase şi ochi inteligenţi şi chiar dacă acum blana îi era *împîslită,* ar fi putut deveni un cîine frumos dacă era bine îngrijit şi bine hrănit. Fusese pesemne ales conducătorul delegaţiei, căci mergea puţin în fruntea celorlalţi doi.

Pongo le ură bun venit şi îi întrebă care era motivul sosirii lor acolo.
—Venim în numele cîinilor pierduţi, începu cîinele cel mare şi costeliv. Unii sînt în căminele pentru cîinii pierduţi, alţii trăiesc pe stradă. Unii dintre noi nu au venit la Londra pentru că sînt prea slăbiţi. Dar aceia dintre noi care sîntem în Trafalgar Square, cam o sută la număr, am vorbit cu mulţi dintre cei care nu sînt aici. Ştiţi şi voi că gîndurile noastre pot călători oriunde astăzi. Şi toţi cei cu care am vorbit sînt de aceeaşi părere cu noi. Aţi spus că oricine are ceva important de spus poate să vină şi să vă spună. Şi, pentru noi, ceea ce avem de spus este foarte, foarte important.

—Atunci trebuie neapărat să—mi spuneţi despre ce este vorba, le zise Pongo.

Vorbea cu glas cald, încurajator, dar în sufletul lui se simţea prăbuşit. Cu cîteva clipe mai înainte, marele dog aproape reuşise să—l convingă să—l refuze pe Sirius, dar acum se întreba dacă aceste fiinţe vrednice de milă îi vor accepta hotărîrea. Era aproape sigur că vor dori să plece cu Sirius pentru a scăpa de viaţa lor tristă de pe Pămînt.

—Vă mulţumim, zise cîinele cel costeliv. în primul rînd, ar trebui să vă spunem că îl admirăm pe Sirius şi credem în el. Şi îi sîntem adînc recunoscători pentru ziua aceasta minunată. Unii dintre noi au uitat cum este să nu—ţi fie foame. Şi astăzi nu ne—am mai simţit pierduţi, pentru că într—un fel toţi cîinii au fost pierduţi. Vreau să spun că au fost singuri, fără oameni pe care să se bizuie, aşa încît nu ne—am mai simţit invidioşi. Nici unul dintre noi nu va uita ziua aceasta pe care ne—a dat—o Sirius!

—Aşa că vreţi să mergeţi cu el? zise Pongo întrebător.

—O, nu! exclamă cîinele cel mare şi cei mici ziseră şi ei cu glasuri subţirele.

—Nu!.

—Dar de ce nu? întrebă Pongo uimit.

—Nu sîntem pregătiţi, răspunse cîinele cel costeliv. Vrem să ne trăim vieţile mai întîi aici, pe Pămînt. Pentru noi există întotdeauna o speranţă. Aproape toţi cîinii care trăiesc pe străzi sînt duşi în căminele pentru cîinii pierduţi şi acolo vin adesea oameni buni care îi adoptă. Mulţi dintre noi nu—şi mai amintesc cum este să ai un cămin. Unii dintre noi am avut cămine, dar oamenii au fost răi şi ne—au aruncat pe stradă ori ne—au pierdut în mod intenţionat. Dar noi i—am iubit pe aceşti oameni care s—au purtat atît de rău cu noi şi mai avem o şansă să ne găsim alţi oameni cu care să trăim.

—Aţi putea trăi cu Sirius, zise Pongo.

—N—ar fi acelaşi lucru, răspunse cîinele cel mare. Am fi toţi ai lui Sirius. Noi vrem să găsim oameni care să fie ai noştri.

—Şi sper să—i găsiţi în curînd, căci o meritaţi din plin, le zise marele dog plin de blîndeţe. Ce spui, Pongo? Asta nu te—a ajutat să te hotărăşti? A sosit timpul s—o faci.

Sosise într—adevăr timpul. Big Ben începu să bată ora două şi în acea clipă galeria fu inundată de lumină. Pongo ştia de unde vine lumina aceea. Sirius, steaua arzătoare, apăruse din nou în vîrful Coloanei lui Nelson.

Cînd marele Big Ben termină de bătut ora, cu toţii auziră glasul muzical al stelei asemeni zvonului de tunete.

—Am sosit, Pongo!

—Spune—i să plece, Pongo! îl îndemnă marele dog.

— Spune—i să mai stea puţin! îl rugă cîinele cel mare costeliv.

Pongo, Missis şi Cadpig porniră în fruntea celorlalţi înspre ieşire. Coborîră scările şi traversară holul de la intrare. Dar chiar şi în clipa cînd păşi afară în lumina orbitoare, Pongo tot nu se hotărîse ce să spună. Ştia că trebuie să—l refuze, dar cum să o facă? Cum să fie si politicos, şi ferm în acelaşi timp? Ajungînd faţă—n faţă cu Sirius, avu impresia că nu va putea nici măcar să deschidă gura.

Dar nu fu nevoie să vorbească, fiindcă Sirius, care avea puterea să le citească gîndurile, ştia deja răspunsul. Din inima stelei se auzi Vocea bine cunoscută:

—Deci răspunsul este „Nu". Şi nu numai de la voi, de la cei din Londra. Aud acelaşi răspuns din toate colţurile Pămîntului şi acum înţeleg că nu ar putea exista vreodată un alt răspuns. Dintre toate fiinţele, cîinii au fost dintotdeauna cei mai apropiaţi de om şi nu îl vor părăsi niciodată. Chiar dacă eu nu sînt de părere că omul merită asemenea devotament, pot însă să—l admir. Îi face cinste omului că poate inspira

atîta devotament, pe care, în felul lui, nu uită să—l răsplătească. Vă urez să nu regretaţi niciodată alegerea făcută!
—Domnule, v—am judecat greşit, zise marele dog.
—Ai avut dreptate să mă numeşti cel cu o sută de feţe, zise Sirius. Cînd am să mă întorc pe steaua mea pustie, am să—mi ţin de urît fiind toate rasele de cîini cîte există. Am să—mi imaginez, iar imaginaţia poate fi mai vie decît realitatea, cu toate că asta e ceva ce nici eu nu înţeleg. Dar să trecem la discuţii serioase. Vocea îşi pierdu muzicalitatea şi deveni seacă.
—Toţi trebuie să ajungeţi la casele voastre înainte de răsăritul soarelui, căci vă veţi pierde puterile de—a merge prin aer sau de a deschide uşi.
—Unii dintre noi locuiesc mai departe decît alţii, zise Pongo.
—Voi ţine seama de asta. O să ajungeţi cu bine acasă cu condiţia să mergeţi repede şi să nu vă întoarceţi sub nici un motiv. Ţineţi minte, puterile speciale pe care le—aţi avut astăzi vor ţine pînă ajungeţi acasă. Nu e nevoie să intraţi în panică. Mulţimea trebuie să se disperseze în mod ordonat. Cei din margine vor pleca primii. Pongo, tu şi însoţitorii tăi trebuie să aşteptaţi pînă se goleşte Trafalgar Square.
—Dar vor şti cîinii să se întoarcă acasă pe întuneric? întrebă Missis îngrijorată.
—Tot ce au de făcut este să se gîndească la casele lor şi să nu piardă timp pe drum. Acum trebuie să vă părăsesc. Mă aşteaptă o călătorie mult mai lungă decît a voastră.

Pongo observă că steaua, cu toate că încă strălucitoare, începu să se micşoreze. Strigă cu putere:
—Te vom mai vedea vreodată, Sirius?
—O să mă puteţi vedea întotdeauna în Zilele Cîinelui, din miezul verii, cînd strălucesc cel mai puternic — asta în cazul în care vă aduceţi aminte să mă căutaţi pe cer.
—Ne vom aduce! Ne vom aduce! lătrară foarte mulţi cîini.

Şi apoi, în timp ce steaua devenea tot mai mică, fiecare cîine din Trafalgar Square şi de pe străzile învecinate latră:
—Adio, Sirius! Adio!
—Adio!

Vocea stelei care pălea devenise un murmur. Şi apoi toţi cei prezenţi auziră un sunet ciudat, ca foşnetul unui vînt molcom de vară prin frunzele copacilor.
—Ce—a fost asta, Pongo? întrebă Missis.
—Poate că oftatul unei stele singuratice, răspunse Pongo.

Nu mai rămase decît un mic punct de lumină în vîrful Coloanei lui Nelson, apoi dispăru şi acesta, şi Trafalgar Square fu cufundată în întuneric. După cîteva secunde însă, luminile Londrei se aprinseră iar şi pe cer apărură stele obişnuite (dacă putem vorbi despre stele ca fiind obişnuite). Marele dog şi ciobănescul prinseră a vorbi în acelaşi timp şi îi spuseră lui Pongo că nu era timp de pierdut, că toţi cîinii trebuiau să pornească cît mai grabnic către casele lor.

—Vă rog să vă ocupaţi voi de asta, le spuse Pongo, care se simţea foarte abătut. Abătute erau şi Missis şi Cadpig, care repetau întruna:
—Sărmanul Sirius! Bietul Sirius, atît de singur!

Aşa că Pongo o consolă pe Missis şi Patch pe Cadpig, iar cei doi generali dădură instrucţiuni foarte ferme mulţimii cum să iasă din Trafalgar Square. Pînă se goli piaţa, Pongo îşi reveni din tristeţe, căci trebuia să ajungă cu bine înapoi acasă împreună cu toţi ai lui. Spera ca Sirius să se fi gîndit să le dea puteri suplimentare pentru tractor, în care urmau să călătorească Tommy şi pisicile.
—Trebuie să ne grăbim cît putem de tare, zise Missis. Ar fi groaznic dacă Tommy n—ar ajunge acasă pînă la răsăritul soarelui.
—Ar fi groaznic dacă oricare din noi n—am fi acasă la răsăritul soarelui, zise Pongo. Dar fii liniştită, Missis, o să ajungem.

Dar oare or să ajungă toţi? Pongo spera ca Missis să nu—şi amintească de ceva ce uitase din pricina emoţiilor nopţii — pentru că, dacă—şi amintea, nu va reuşi niciodată s—o facă să părăsească Londra. Roly Poly nu era cu ei. Unde putea fi băiatul ăsta?

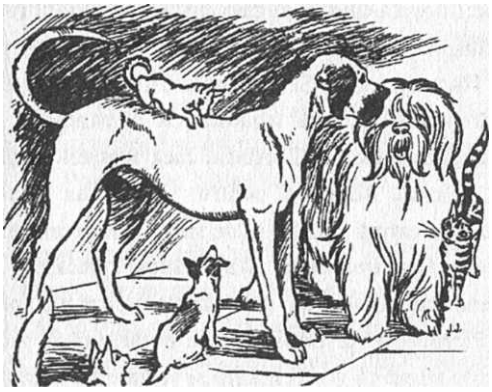

12. LA ÎNTRECERE CU SOARELE

După golirea pieţei, Cadpig voia să revină cît mai repede pe Downing Street, căci primul—ministru obişnuia să se trezească noaptea şi ar fi fost tare mîhnit să nu o găsească acasă. îşi luă un călduros rămas—bun de la familia ei, în special de la fratele ei Patch, şi promise să le trimită veşti prin Lătratul de Seară.

—Sper să te vedem în curînd la televizor, îi zise Patch.

—Cu siguranţă o să mă vedeţi, zise ea. Şi l—am auzit pe primul—ministru spunînd că data viitoare cînd pleacă din ţară o să mă trimită să stau la Hell Hall, aşa că o să ne vedem în curînd. Cît mi—ar fi plăcut să fiţi toţi cu mine aici cînd se trezeşte primul—ministru!

—Noi vrem să fim cu domnul şi cu doamna Dearly, îi zise Pongo.

—A, da, drăguţii de ei, zise Cadpig, dar gîndurile ei erau mai degrabă la drăguţul de primul—ministru.

Membrii Cabinetului lui Cadpig plecară o dată cu ea ca să se întoarcă fiecare la casa lui. Dulăul Staffordshire plecă înspre St. John's Wood, iar marele dog porni înspre Hampstead, cu Sam, cîinele Chihuahua, în spate, după ce aranja să ţină legătura cu ciobănescul şi cu terrierul Jack Russell. (Terrierul Jack Russell îşi descoperise o mare simpatie pentru Chihuahua deoarece minuscula creatură îl făcea să se simtă atît de mare şi de puternic.) Cei trei cîini fără adăpost plecaseră deja împreună cu ceilalţi ca şi ei înspre Căminul pentru Cîinii Pierduţi de la Battersea. Se hotărîseră să meargă într—acolo ştiind că vor fi hrăniţi şi vor avea o şansă de a fi adoptaţi de oameni cumsecade.

Pongo îi adună pe însoţitorii lui. Tommy, pisicile, ciobănescul şi terrierul Jack Russell se urcară în tractor şi toţi dalmaţienii care veniseră cu el pînă la Londra îşi ocupară poziţiile pentru călătoria de întoarcere.

—Eu şi cu tine, Missis, vom merge în faţă, îi zise Pongo.

Îşi dădu seama că dacă se aliniau în rînduri de cîte patru, ca la venire, Missis îşi va da imediat seama că Roly Poly nu e lîngă ea. Aşa poate că nu observa. Oricum, nu—i lăsă nici un timp să se gîndească. Le spuse uror acelora care nu împingeau tractorul să meargă în aţele lui şi al lui Missis şi dădu repede ordinuL:

—Cu toată viteza înainte către Suffolk! Era surprinzător cu ce viteză părăsiseră oraşul toţi cîinii veniţi din provincie. Deja străzile erau pustii, cu excepţia cîtorva cîini care stăteau în pragurile caselor lor.

—E foarte diferit faţă de azi—dimineaţă, zise Pongo. Eşti bucuroasă că mergem acasă, Missis?

—Da, Pongo, zise Missis. Numai că ceva nu—mi dă pace şi nu ştiu ce.

—Nu încerca să te gîndeşti, Missis, o îndemnă Pongo. Concentrează—te asupra drumului.

—Da, Pongo, zise Missis, dar vocea—i era încă îngrijorată.

Pongo se întoarse către ea:

—Missis, draga mea, dacă îţi aminteşti ce te nelinişteşte nu te opri, căci altfel or să se oprească şi cei din spate şi în felul ăsta există pericolul să fie loviţi de tractor. Haide să nu ne gîndim decît că ajungem acasă la culcuşurile noastre şi la dragii noştri soţi Dearly.

—Ai perfectă dreptate! zise Missis fericită şi se gîndi atît de tare la asta, că reuşiră să iasă din oraş înainte ca Missis să se simtă din nou neliniştită. Măcar de şi—ar fi amintit ce o frămînta! Era cu siguranţă ceva

important.

Pongo observă că Missis încetinise.

—Puţin mai repede, Missis, o îndemnă el. Gîndeşte—te înainte.

Gîndeşte—te înainte? Ce—i aminteau ei aceste cuvinte? Cine fusese cel care de dimineaţă se gîndise înapoi?

Roly Poly! Unde era Roly Poly? Asta o frămînta! Cum de putuse să uite!

Lui Missis îi scăpă un strigăt şi aproape se opri pe loc, dar Pongo o îndemnă să meargă mai departe.

—Uşor! Uşor, Missis! Nu slăbi pasul. Acum spune—mi ce s—a întîmplat?

Missis îi spuse şi încheie zicînd:

—Trebuie să ne întoarcem.

—Nu putem, Missis, îi zise Pongo ferm.

—Dar nu putem să—l abandonăm pe Roly Poly. Pongo, te rog opreşte—te şi lasă—mă să vorbesc.

Pongo înţelese că Missis nu mai putea continua fiind atît de tulburată. De altfel întregul grup avea nevoie de un minut de odihnă. Pongo ordonă coloanei să încetinească şi, cînd fu sigur că cei din spatele tractorului auziseră comanda, le zise să oprească.

Îi explică apoi lui Missis de ce considerase necesar să plece fără Roly Poly.

—N—aveam cum să—l găsim, iar eu trebuia să fac ceea ce era mai bine pentru toţi — ca şi acum de altfel. La răsăritul soarelui ne vom pierde puterile şi nu putem risca să ne trezim la cine ştie ce distanţă de casă.

—Dar soarele mai are pînă să răsară, zise Missis.

—Nu prea mult. Nopţile de vară sînt scurte. Şi adu—ţi aminte, Sirius ne—a avertizat să nu ne întoarcem din drum orice ar fi. Roly Poly nu va păţi nimic, Missis. Mai devreme sau mai tîrziu, George, boxerul, o să—l aducă înapoi pe Downing Street şi o să fie bine primit.

—Dar nimeni n—o să ştie de unde vine. Nu are zgarda la gît — şi Cadpig n—o să poată spună nimănui că e fratele ei.

—Poate le va putea da de înţeles, zise Pongo. Missis clătină din cap tristă.

—S—ar putea să nu—l mai vedem niciodată. Dar m—aş linişti dac—aş şti că e teafăr. Să vedem dacă la Cadpig a sosit vreo veste despre el.

Missis începu să latre, chemînd—o pe Cadpig. Dar singurele răspunsuri pe care le primi fură de la cîinii din împrejurimi.

—Mă tem că ne—am pierdut puterea de—a o contacta pe Cadpig prin gînduri, zise Pongo. Şi trebuie neapărat să ne continuăm drumul.

Deja cerul începu să pălească. Pongo se nelinişti. Se întrebă ce anume voia să spună răsăritul soarelui? Vor fi în siguranţă pînă ce vor vedea soarele răsărind sau îşi vor pierde puterile de îndată ce bezna nopţii se transforma în gri—palid?

—O dată mai latru şi gata! îl imploră Missis. Şi vă rog ajutaţi—mă!

—O să lătrăm cu toţii, zise Pongo şi dădu ordin: Fiecare să latre împreună cu Missis înspre Cadpig. De trei ori!

Zgomotul fu teribil. Dar după al treilea lătrat se lăsă o tăcere mormîntală.

—Am făcut tot ce era în puterile noastre, Missis, zise Pongo blînd şi ordonă grupului să se pregătească de plecare.

—Ascultaţi! strigă Missis. Pongo îşi încorda auzul, dar zise:

—Nu—i decît vocea unui cîine la vreo milă şi ceva de noi. Dar Missis era de acum teribil de agitată.

—Asta nu—i vocea unui cîine oarecare! E a lui Roly Poly!

Pongo ascultă din nou. Vocea părea să semene într—adevăr cu a lui Roly Poly. Se făcuseră oare auziţi pînă la Londra?

—Roly, dragul meu! latră Missis. Unde eşti?

Acum nu mai exista îndoială. Vocea era a lui Roly Poly.

—Sînt aici, mamă — şi vin cît pot de repede. Aşteptaţi—mă, vă rog!

Din cabina tractorului, pisica tărcată mieună o dată puternic: „Îl văd!" şi cîteva clipe mai tîrziu Roly Poly ateriza ca o vijelie în mijlocul lor, dărîmînd dalmaţieni în dreapta şi în stînga. Abia reuşi să frîneze în dreptul părinţilor săi.

— Unde ai putut să dispari aşa? strigă Missis.

Dar Pongo îi opri.

—Ne spui cînd ajungem acasă. Acum intră în rînd între mine şi mama ta. Pe locuri, fiţi gata! Cu toată viteza înainte! Marş!

După cîteva minute, Missis îi şopti lui Roly:

—Eşti obosit, Roly? Mergem prea repede pentru tine?

—Asta nu—i nimic faţă de ce—am făcut astăzi, îi răspunse Roly tot în şoaptă.

—Lăsaţi şuşoteala! zise Pongo sever. Păstraţi—vă suflul pentru drum.

Era o uşurare că mersul prin aer nu necesita prea mult efort, dar chiar şi aşa Pongo voia să fie sigur că nimeni nu se oboseşte fără rost, ca la nevoie să poată mări viteza.

În curînd se depărtară bine de Londra. Ştiau aceasta după mirosul dulce şi curat care se ridica dinspre cîmpuri. Pongo privi neliniştit cerul. Era încă un cer de noapte, dar nu pentru multă vreme. Mai văzuse un astfel de cer în nopţile cînd luna se ascundea după nori. În noaptea asta însă nu erau nori şi Pongo ştia că încet—încet se apropiau zorile. Ceru coloanei să se oprească o clipă şi îi întrebă dacă se simţeau în stare să meargă mai repede. Toţi, inclusiv cei care împingeau tractorul, ziseră că da.

—Minunat, zise Pongo. Missis şi Roly nu mai şuşotiţi! Să pornim!

Pongo mări pasul.

În viteza asta, măturară pur şi simplu peisajul. Ajunseră în curînd în North Essex, îl străbătură în goană şi intrară în Suffolk. Dar zorile ţineau pasul cu ei. Intrară în tîrgul Sudbury pe sub un cer care se lumina văzînd cu ochii.

—Mai repede! le ordonă Pongo.

Acum mergeau atît de repede, încît Pongo se temu că era prea mult pentru Missis.

—Mai poţi? o întrebă el.

—Da, Pongo, răspunse ea. Dar asta nu mai e deloc o călătorie plăcută. Azi—dimineaţă totul era atît de paşnic şi de nemişcat. Acum s—a stîrnit vîntul. Mi—e teamă c—or să mi se dezlipească urechile.

Dar urechile nu i se dezlipiseră încă pînă în satul cel mai apropiat de Hell Hall, unde se opriră o clipă pentru a—i da posibilitatea micuţului terrier Jack Russell să sară din tractor şi să fugă spre casa lui. (Toţi ceilalţi cîini din sat se întorseseră deja acasă.) De acolo le luă mai puţin de un minut să ajungă la fermă.

—Fugi în pat! Repede! îi zise ciobănescul lui Tommy. N—avem încotro, va trebui să lăsăm tractorul pe drum. (Tatăl lui Tommy n—a înţeles niciodată cum de—a ajuns tractorul acolo.) Nu mai e o clipă de pierdut. Uită—te la cerul dinspre răsărit, Pongo!

Pongo văzu cu groază că cerul începuse să se coloreze în roz. Tocmai voia să ordone: „Cu viteză maximă înainte! Marş!" cînd îşi dădu seama că pisica tărcată ajunsese cu bine acasă, dar nu şi cea albă. în plus, aceasta nu putea aluneca prin aer.

—Va trebui să te agăţi de spinarea mea, îi zise el. Dar pisica refuză, politicos.

—M—am cam îngrăşat în ultimul timp, cu toată hrana bună care mi se dă. O să vin acasă pe jos. Şi dacă porţile vor refuza să se deschidă, pot să sar peste zid şi fără ajutorul lui Sirius. Aşa că vedeţi—vă de drum.

—Atunci, cu cea mai mare viteză înainte! ordonă Pongo.

Lumina roz de la orizont creştea tot mai mult.

—Mai repede! Mai repede! strigă Pongo. Acum vedea zidul de la Hell Hall. Iată şi porţile.
Erau închise. Se vor deschide oare?

Dalmaţienii se opriră lîngă ele.

—Vă rugăm! Vă rugăm frumos! le imploră Missis. Porţile se deschiseră spre înăuntru şi acolo, pe peluza din faţa conacului, îi aşteptau Prince şi Perdita şi toţi dalmaţienii rămaşi la Hell Hall.

—Ne—a fost teamă că n—o să ajungeţi la timp, îi întîmpină Perdita.

—L—aţi văzut şi voi pe Sirius? întrebă Missis.

—Cred că toti cîinii din lume l—au văzut, zise Prince. Si dac—am înţeles bine, ar trebui să ne ducem în culcuşurile noastre imediat. În orice moment uşile s—ar putea închide şi n—o să le mai putem deschide.
Pongo fu de acord.

—Fiecare în patul lui. Acum! le ordonă el. Dalmaţienii care dormeau în grajdul transformat în coteţe pentru cîini se grăbiră să—i dea ascultare — şi Pongo observă că fugeau acum, nu mai alunecau prin aer. Vraja începea să se risipească.

—Să mergem sus, repede! îi zise el lui Missis.

—Lasă—mă măcar să aflu unde a fost Roly, îl rugă Missis.

Roly Poly era dintre cei care dormeau jos, în bucătărie. Se opri din alergat şi se întoarse:

—O! N—am fost decît la Paris, zise el cu aerul cel mai natural din lume.

—Nu se poate! N—aveai cum! exclamă Missis uimită. Parisul era tocmai în Franţa! Peste mare! Pongo, trebuie să aflu despre asta!

Erau cu toţii în hol. Pongo se întoarse către Prince.

—Urcă tu în dormitor cu Perdita si tineti usa să nu se închidă. Lătraţi cînd n—o să mai puteţi. Zi acuma, Roly!

—A fost ideea lui George, începu Roly Poly. întotdeauna a vrut să călătorească. Ministrul de Externe — omul, vreau să spun — mereu călătoreşte dar nu—l poate lua şi pe George din cauza regulilor de carantină. Aşa că după ce l—am învăţat să înoate azi de dimineaţă, s—a gîndit c—am putea îndrăzni să traversăm Canalul[46] — ceea ce am şi făcut fără nici o greutate; nici măcar nu ne—am udat la picioare. Şi de acolo am mers la Paris şi a fost grozav. Ne—am distrat de minune. Şi apoi ni s—a spus să privim cerul la miezul nopţii şi l—am văzut pe Sirius — în vîrful Turnului Eiffel[47]. Şi el ne—a văzut pe noi şi a ştiut imediat că sîntem cîini englezi. Ne—a spus că ne dă puteri mai multe ca să ajungem acasă cu bine. Aşa am reuşit să vă ajung din urmă.

—Ţi—a plăcut Parisul mai mult decît Londra? întrebă Missis.

—O să vorbiţi despre asta mîine, zise Pongo. De sus se auzi glasul lui Prince.

—Uşa asta devine tot mai neliniştită.

—Mergem sus în clipa asta! îi zise Pongo lui Missis dîndu—i un brînci uşor.

Missis îi dădu ascultare dar îi strigă peste umăr lui Roly:

—Te—ai înţeles bine cu cîinii francezi?

—Minunat! răspunse Roly. Şi să—l fi văzut pe George cu doamnele franceze. Ooh, la, la!

Pongo şi Missis se grăbiră să intre în dormitor.

---

46 Marea Mînecii, care desparte Anglia de Franţa.

47 Renumită construcţie metalică din centrul Parisului, simbol al oraşului.

—Acuma poţi să laşi uşa să facă ce vrea, zise Pongo.

În clipa în care Prince şi Perdita plecară din faţa uşii, aceasta se închise cu fermitate. Peste tot în conac se puteau auzi uşi închizîndu—se: uşa de la bucătărie, cea de la intrare, uşile de la coteţe si — ultimele dintre toate — porţile înalte din fier de afară.

—Cît de bine şi de liniştiţi arată soţii Dearly! zise Missis, cuibărindu—se în mult iubitul ei coş. Cît de surprinşi vor fi cînd se vor trezi şi—şi vor da seama că au sărit peste o zi!

—Nu cred că vor afla vreodată, zise Pongo. Nu cred că oamenii vor afla vreodată de ziua asta pe care am trăit—o noi. Şi poate mulţi cîini o vor uita şi ei.

Missis zise că ea nu o va uita niciodată, iar Perdita, aşezîndu—se în coşul ei, zise că nici ea.

—Poate ne vom aminti de ea ca de un vis, spuse Prince din coşul lui. în multe privinţe a fost exact ca un vis. Atît de multe întîmplări în acelaşi timp. Pongo, cum crezi tu c—a reuşit Sirius să vorbească cu toti cîinii din lume, din atîtea locuri diferite, în acelaşi timp?

—N—am nici o idee, răspunse Pongo.

—Eu ştiu! exclamă Missis cu însufleţire. în spaţiu nu există probabil ceasuri. Şi unde nu sînt ceasuri nu există timp. Dar e mult mai simplu să crezi că totul n—a fost decît magie. E uşor să crezi în magie.

—Într—adevăr, fu de acord Perdita.

—Acum la magie îi spune altfel: „metafizică". Îţi explic eu totul mîine, Perdita. Missis se culcuşi în coşul ei şi apoi zise surprinsă:

—Mi—e foame. Ce bine! Acum pot să aştept cu nerăbdare micul dejun! Nu mi—a părut rău că n—am mîncat astăzi — nu mi—a lipsit mâncarea. Dar cred că mi—a lipsit lipsa poftei de mîncare. Şi să vă mai spun ceva. Cred că n—ar fi fost bine să trăim veşnic extazul acela pe care l—am simţit cîteva clipe în seara asta. Cred că după un timp nici nu l—am mai fi băgat în seamă. A! Bună ziua!

Pisica cea albă tocmai intrase prin fereastra deschisă.

—E ca în noaptea aceea cînd am intrat pe fereastră în bucătăria voastră din Regent's Park, zise ea. în noaptea cînd am fugit de la Cruella de Vil.

—O! E groaznic cînd te gîndeşti că Cruella o să se trezească în curînd, zise Missis.

Pongo zîmbi larg.

—Nu—i nimic. O s—o auzim de departe în hainele ei zdrăngănitoare. Culcă—te, draga mea Missis.

Pisica cea albă se strecură lîngă soţul ei şi îi dădu un ghiont zdravăn. îl iubea foarte mult, dar asta nu era un motiv ca el să ocupe mai mult decît jumătatea care i se cuvenea din coş. Acesta însă nu se clinti şi în curînd pisica adormi. Missis, Perdita, Prince — şi bineînţeles domnul şi doamna Dealry de asemenea dormeau. Numai Pongo era încă treaz.

Îşi aminti cum nu mai departe de ieri dimineaţă stătuse aici tînjind după aventură. Ei bine, trăise o aventură si era foarte, foarte fericit că se încheiase. Nu credea c—o să—şi mai dorească vreodată alta. Cît de norocos era! Aruncă o privire plină de dragoste înspre domnul şi doamna Dearly.

Şi dintr—o dată inima—i tresări de spaimă. De ce nu se treziseră încă? E adevărat că discutaseră între ei în şoaptă, dar soţii Dearly auzeau întotdeauna şuşotelile de dimineaţă şi obişnuiau să strige foarte ferm: „Linişte!". De ce dormeau atît de adînc?

Şi dacă nu se trezeau deloc?

La urechile lui Pongo ajunse atunci un sunet minunat. Afară, foarte multe păsări ciripeau. Dacă păsările se sculaseră ca într—o zi normală, atunci se vor scula şi soţii Dearly. Şi atunci un mănunchi de raze îl mîngîie pe domnul Dearly care deschise pe jumătate pleoapele, se răsuci într—o parte şi adormi la loc.

„Totul era bine", îşi zise Pongo privind spre soarele dimineţii. în plimbarea din grădină, domnul Dearly zisese că Sirius, Steaua Cîinelui, răsare o dată cu soarele, cu toate că nimeni nu poate vedea stelele în timpul zilei. Oare Sirius era pe cer acum? Mai putea el oare citi gîndurile cîinilor? Pongo simţi nevoia să—i trimită un mesaj, pentru orice eventualitate.

—Într—o bună zi, Sirius, poate vom fi pregătiţi să venim la tine şi să acceptăm fericirea veşnică. Dar nu acum. Pentru că, vezi tu, nouă aici ne e dată deja multă, multă fericire.

Şi astea fiind gîndite, Pongo, simţindu—se tînăr şi zburdalnic ca un căţelandru, se răsuci pe spate şi adormi cu toate cele patru picioare în aer.

SFÎRȘIT